ESTHER WYNDHAM
Charles cel posomorât
ALCRIS
Capitolul 1

Oricine o cunoştea pe Andrey Lawrence era impresionat de exuberanţa, de voioşia ei molipsitoare. Nimeni nu şi-ar fi imaginat că există o umbră în viaţa ei. Părea să aibă tot ce era de invidiat la o femeie: independenţă financiară, tinereţe, farmec, un chip armonios, un glas plăcut, dar mai presus de toate invulnerabilitate, la care alte tinere râvneau. Nimeni nu şi-o închipuia pe Andrey pierzându-şi capul.

Independenţa ei nu se baza pe vreun cont solid, ci pe faptul că avea o situaţie foarte bună şi sigură într-o firmă care se ocupa de antichităţi.

Tatăl ei fusese arhitect şi până la vârsta de cincisprezece ani, Andrey avusese o situaţie strălucită, sigură, fusese protejată, dar imediat după aceea, când tatăl ei a suferit un atac de cord, în urma căruia a rămas paralizat de partea dreaptă a trupului, Andrey a realizat că nu va mai putea merge vreodată. Şi întrucât mama îi murise deja, şi fusese fiică unică, nu avea la cine să apeleze pentru ajutor, aşa că, la doi ani după aceea, când tatăl ei muri, se trezi singură pe lume, fără prea mulţi bani.

Cu toate acestea, curajul nu-i dispăru, vându imediat casa părintească şi plecă la Londra să-şi câştige existenţa. Nu avu nicio clipă îndoieli în privinţa viitoarei sale meserii. Moştenise bunul-gust al părintelui său şi un fler pentru decoraţiuni interioare, ca şi o profundă cunoaştere a mobilierului stil, astfel că i se păru cel mai normal să deschidă un magazin de antichităţi. Şi se ocupă de antichităţi până la douăzeci şi cinci de ani.

În ziua în care începe povestirea noastră, o zi de toamnă târzie, Andrey avea oră la coafor, la „Paul and Gayfere”. Îşi făcea programarea întotdeauna în jurul prânzului, pentru că numai atunci o putea respecta, fiind mai puţină lume în magazin. De fapt, era tot timpul foarte

ocupată şi abia putea să se îngrijească de felul în care arată.

De obicei, la coafor se întâlnea cu prietena ei, Vivien Maybridge, pentru că, de obicei, se programau în aceeaşi zi.

Andrey remarcă imediat că Vivien arăta foarte bine, chipul ei frumos strălucea într-un fel aparte.

— Arăţi foarte bine astăzi, Vivien, îi spuse ea.

— Adevărat? o întrebă Vivien, privindu-se în oglindă spre a i se confirma adevărul. Ţi se pare că arăt altfel ca de obicei?

— Nu ştiu dacă arăţi altfel, dar arăţi foarte bine.

— Mă simt foarte bine.

— Eşti îndrăgostită?

— Cum ai ghicit?

— Nu mi-a fost greu deloc, răspunse Andrey râzând.

— O, Andrey, este adevărat, sau este doar închipuirea mea? Nu ştiu. S-a întâmplat aseară.

— Mi s-a mai spus că există ceea ce numim dragoste la prima vedere, replică Andrey.

— O să-ţi spun despre ce este vorba şi tu vei judeca singură.

— Aşteaptă să fiu şamponată, apoi vom avea mai mult timp să vorbim. Trebuie să stau aproape o oră cu şamponul pe păr până când mă coafează Paul.

Vivien privi pe fereastră cu ochi visători. Avea o figură frumoasă, cu un oval perfect, ochi de culoare mai rară, violeţi, gropiţe; la toate acestea adăugaţi un păr bogat, roşu, ondulat. Lumea spunea că frumuseţea Vivienei o depăşea pe a mamei sale, celebra Thelma Gold, actriţă de muzical.

Vivien îşi dorise întotdeauna să devină actriţă, dar nu genul cultivat de mama ei. Voia să joace în piese serioase, muncise mult şi iată că acum era răsplătită cu primul ei rol într-o producţie londoneză. Era adevărat că primise un rol neînsemnat într-o piesă considerată un eşec de critici, pusă în scenă de un teatru neînsemnat din Londra şi că nu exista perspectiva de a fi transferată la un teatru mai

mare, dar astfel Vivien putea spune că pusese piciorul pe prima treaptă a actoriei. Fusese desigur, dezamăgită că niciun critic n-o remarcase, dar fusese menţionată la grămadă cu toţi cei care-şi aduseseră contribuţia într-un fel sau altul la piesă.

Andrey, care fusese la premieră, fusese foarte dezamăgită pentru că, de fapt, Vivien nici nu prea apăruse pe scenă, dar îşi spusese că era încă foarte tânără, avea doar nouăsprezece ani şi avea timp să apară într-un rol serios.

După ce a fost spălată la cap şi-l aştepta pe Paul să-i coafeze părul, Vivien începu să-i povestească pe un ton scăzut ce se întâmplase cu o seară în urmă. După piesă, fusese luată de la teatru de câţiva prieteni, care o duseseră într-o casă din St. John Wood, la o petrecere. Fusese destul de reticentă necunoscându-i pe cei care organizau petrecerea, dar se dusese, vrând să se relaxeze puţin.

— Dar spune-mi ce s-a întâmplat, o grăbi Andrey.

— Am cunoscut pe cineva.

— Adevărat?

— Dacă nu mă crezi, nu mai continuu povestirea.

— Îmi pare rău, Vivien. Povesteşte-mi, abia aştept să aud.

— Începusem să-ţi spun că am cunoscut pe cineva.

— Pe cine?

— Îl cheamă Peter Pendleton. Nu ştiu prea multe despre el, decât că are douăzeci şi patru de ani şi trăieşte în Northumberland unde are o proprietate, sau doar locuieşte acolo… este teribil de atrăgător, blond, cu ochii negri. Este cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut, încheie ea.

— Continuă, nu mi-ai spus mare lucru. Cum a fost petrecerea? Cum a ajuns acest bărbat la petrecere?

— A fost şi el invitat. Nu cunoştea gazdele, cum nici eu nu le cunoşteam. Cred că amândoi ne-am comportat cam… să zicem discutabil, pentru că ne-am părăsit prietenii cu care am venit şi am dansat toată noaptea împreună, iar el a insistat să mă conducă acasă pe la trei

noaptea.

— Dar nu pari deloc obosită, insistă Andrey.

— Cu toate astea, când m-am trezit dimineaţă, mi s-a părut că totul a fost vis, apoi mi-am dat seama că fusese adevărat şi am început să regret că nu-l voi mai vedea. Iar tocmai când gândeam astfel, el m-a sunat şi a vrut să ştie dacă totul a fost real! Iar în seara asta va veni să mă ia, ca să mergem undeva după piesă. O, Andrey nu este extraordinar ce mi s-a întâmplat? Ieri pe vremea asta, nu prea aveam chef să mă duc la dans. Ştii, Andrey, noi n-am fost prezentaţi, ne-am văzut, ne-am privit lung, iar el m-a invitat la dans. I-am sunat pe cei care m-au invitat să merg la acea petrecere să-mi cer scuze pentru felul în care m-am comportat şi ei mi-au spus ceva ce n-am înţeles prea bine: „fii atentă cu el, este fratele lui Charles cel posomorât”; şi nu păreau să glumească. Ce-au vrut să spună?

— Nu ştiu, dar ai putea afla chiar de la el în seara asta… Spuneai că locuieşte în Northumberland? Ţi-ar plăcea să trăieşti acolo?

— Cum să mă mut acolo? Şi cariera mea?

— Nu vei renunţa la scenă pentru căsătorie?

— Nu cred că va fi nevoie. El ar putea găsi o slujbă aici, la Londra…

— Crezi că aşa va fi?

— Cu mama şi tata aşa s-a întâmplat, şi au fost foarte fericiţi.

Andrey se întrebă cât de fericit trebuie să fi fost timidul şi taciturnul Henry Maybridge, tatăl lui Vivien, dar nu spuse cu voce tare decât atât:

— Cred că este foarte dificil să faci faţă în două domenii. Mama ta a avut o vitalitate incredibilă. Şi tu va trebui să faci faţă la două stiluri de viaţă, de fapt, va trebui să le îmbini… Nu ştiu, Vivien, eu te văd mai potrivită unei căsătorii.

— Dacă ar trebui să aleg, n-aş ezita niciun moment, replică Vivien. Aş alege casa şi căsătoria, dar nu văd de ce trebuie să aleg. De fapt, gospodăria nu poate ocupa toată viaţa unei femei, multe îşi păstrează cariera şi după

căsătorie.

— În principal, din cauza orelor de spectacol, replică Andrey. Tu vei pleca la lucru exact când soţul tău se întoarce acasă după o zi de muncă şi are chef să petreacă o seară liniştită acasă cu tine. Nu veţi avea timp să vă vedeţi. Ar fi altceva dacă te-ai mărita cu un actor, dar dacă o vei face cu Peter, va trebui să-i găseşti o slujbă de portar, poate!

Chiar atunci coaforul intră în salon, scuzându-se că a lăsat-o pe Andrey să-l aştepte.

— Eu plec, spuse Vivien. Ne vedem diseară, nu?

— Bine că mi-ai amintit! exclamă Andrey. Uitasem. Pentru ce vrea mama ta să mă vadă?

— Vrea să ştie părerea ta despre nişte lampadare pe care i le-a adus cineva. Nu le plăteşte până nu află părerea ta.

— Foarte bine, zise Andrey, voi fi la voi la ora cinci.

* * *

Thelma Gold locuia într-o casă mică, dar cochetă din Wargrave Square; la cinci fix, Andrey suna la uşa acestei case.

Thelma se afla în salon, unde îşi bea ceaiul înainte de a pleca la teatru. Juca într-un spectacol care avea deja vechime de doi ani. Vivien era în salon cu ea, dar nu bea ceai, nici nu mânca, pentru că înainte de spectacol era prea nervoasă ca să poată înghiţi ceva.

— Intră, draga mea, o invită Thelma. Nu cred c-ai apucat să-ţi bei ceaiul. Ce zici de lampadarele astea? Poţi spune sincer ce părere ai, pentru că nu mi-am asumat nicio obligaţie, încă.

— Cât cer pe ele?

— Treizeci şi cinci de lire bucata, sau patruzeci şi cinci, n-am reţinut.

— Dacă vrei să afli părerea mea, nu-mi plac deloc.

— Foarte bine; în acest caz, mâine dimineaţă le trimit înapoi, zise Thelma, neafectată de verdict.

— Îmi pare bine c-ai venit devreme, spuse Vivien, o să-l cunoşti pe Peter. îl aştept dintr-un moment în altul. Am

crezut că este el când am auzit soneria.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, spuse Andrey râzând.

— Aşadar, ai aflat de el? zise Thelma. Eu m-am săturat deja de cât am auzit.

Când auziră din nou soneria, Vivien alergă la fereastra care dădea spre stradă, ascunzându-se în spatele draperiilor pentru a nu fi văzută.

— Cred că el este; oricum, a sosit un bărbat.

Auziră paşi pe holul de marmură de la intrare, apoi uşa se deschise şi Magda, menajera Thelmei, anunţă:

— Domnul Pendleton doreşte să vă vadă, miss Vivien. Imediat, Peter îşi făcu apariţia.

Vivien păru să-şi fi pierdut controlul, dar şi tânărul părea la fel de sfios, dar Thelma care nu cunoştea sfiala sau jena, îi întinse o mână de ajutor.

— Îmi pare bine să te cunosc, tinere. Doreşti un ceai?

— Da, vă mulţumesc, zise tânărul, apoi se întoarse spre Vivien: mai avem timp?

— Este timp destul pentru un ceai, zise Thelma. După cum ţi-ai dat seama probabil, sunt mama lui Vivien, iar ea este Andrey Lawrence, o bună prietenă a noastră, cel mai inspirat decorator al Londrei. Te rog, ia loc, Peter, şi vorbeşte-mi despre tine. Vivien, unde-ţi este mintea? Adu un scaun!

— Nu, nu este nevoie, protestă el, dar Vivien deja apăruse cu scaunul. După ce se aşeză, Thelma îi turnă ceaiul.

Vivien avusese dreptate, era un tânăr foarte atrăgător. Avea aerul unui faun, putea juca foarte bine rolul lui Peter Pan. Avea părul blond, ochii negri, o combinaţie destul de rară de culori, care se adauga unui chip frumos.

Vivien îşi revenise şi lăsase deoparte jena, iar Andrey observă din privirile ei şi ale tânărului că abia aşteptau să rămână singuri. El nu-şi lua privirile de la Vivien.

— Nu crezi c-ar trebui să mergem? zise o dată sau de două ori. Nu este cam târziu?

— Bine, copii, mergeţi, le spuse Thelma, aveţi destul de mult de mers. Cum ajungeţi acolo?

— Am închiriat o maşină, zise tânărul.

— Minunat! exclamă Vivien. Nici dacă Peter ar fi venit călare pe un cal alb, n-ar fi fost mai entuziastă.

— Foarte bine, întări şi Thelma după ce tinerii plecară, fetiţa mea s-a îndrăgostit. Întotdeauna m-am întrebat cum va arăta bărbatul de care se va îndrăgosti fiica mea. Îl omor dacă o face nefericită!

— Mie mi s-a părut că este teribil de îndrăgostit de ea, remarcă Vivien.

— Ce crezi despre el? o întrebă Thelma.

— Arată foarte bine.

— Da, pare un bărbat drăguţ… mă întreb din ce familie provine… Viv spune că trăieşte în Northumberland. Am fost şi eu acolo, am avut spectacol la Newcastle. Era foarte frig, nu mi-ar plăcea ca fiica mea să se ducă acolo.

— Dar dacă se decid să se căsătorească, să trăiască acolo?

— Va trebui ca Peter să-şi schimbe slujba, declară Thelma.

— Şi Viv? Crezi că este mai importantă cariera pentru ea?

— Crezi că Viv are talent? Spune-mi, Andrey, ai fost la spectacolul ei, dar eu n-am ajuns încă… spune-mi, este bună?

— Are un rol foarte mic, este greu de spus.

— Andrey, tu ştii ce înseamnă arta…

— Este foarte tânără deocamdată…

— Vreau să-mi spui adevărul, Andrey, ştiu că-i eşti prietenă adevărată, vreau adevărul de la tine. Nu este o bună actriţă, nu?

— Aşadar, vrei să afli dacă va ajunge o actriţă bună? Nu cred asta, mi se pare că nu are temperament.

— Păcat, pentru că a muncit mult. Va fi distrusă dacă nu va reuşi.

— Chiar crezi că înseamnă atât de mult pentru ea?

— Înseamnă totul pentru ea, am crescut-o pentru a

deveni actriţă. îi curge în vene.

— În vene îi curge şi sângele tatălui ei.

— Da, ca temperament seamănă mai mult cu el, a moştenit tot rafinamentul lui. Tatăl ei este un domn, Andrey. Iar Viv a mea este o doamnă. Sper totuşi că Peter nu provine dintr-o familie prea gomoasă. Cunosc prea bine familiile englezeşti vechi cu tradiţie şi acest gen de oameni mă plictiseşte de moarte. Dar Viv va fi fericită cu ei, cu toate că are ceva şi din felul meu de a fi.

— Nu devansăm lucrurile? sugeră Andrey. Poate nici nu se vor căsători.

— Este inevitabil, replică Thelma. Nici nu trebuie să fii o expertă ca să vezi că se sorb din priviri şi că se vor căsători imediat. Oricum, acum trebuie să plec, te pot lăsa undeva?

— În zona Hyde Park, dacă se poate, mă duc acasă.

Când Thelma o lăsă la Hyde Park, Andrey luă un autobuz care o duse aproape de Old Brompton Road, unde locuia.

În seara aceea nu era nimic de văzut la televizor, aşa că gândurile îi zburară spre firmă dar şi la Vivien şi iubitul ei şi cu toate că nu-i invidia pentru fericirea lor şi le dorea o viaţă bună, lucrul acesta o făcea conştientă de singurătatea ei, de durerea din inimă pe care o resimţea când se gândea la dragostea ei pierdută, temându-se de amintirile dureroase... În ultimii ani învăţase să se controleze şi-şi interzisese să se lase bântuită de gândurile negre, dar în această seară se trezi străbătând mental calea spre el... acel prieten drag pe care nu-l va mai vedea.

Dar nimeni nu ştia care erau adevăratele gânduri ale lui Andrey. Avea acum o profesie stabilă, prieteni, era o tânără solicitată. Despre ea, lumea spunea cam aşa:

— Ce veselă este Andrey! Nimic nu pare s-o deprime! Asta pentru că nu ia nimic în serios.

Dar puţini o cunoşteau cu adevărat.

Era veselă, frumos îmbrăcată, dar nu era o tânără abordabilă. Transforma totul în glumă. Nimeni, niciun tânăr nu putea ajunge aproape de ea, ştia să-i ţină la

distanţă fără a-i leza. Nimeni nu ştia însă că acest comportament al ei era de fapt un sistem de apărare împotriva loviturii pe care viaţa i-o dăduse, şi care o făcuse să creadă că în viaţa ei nu va mai fi niciodată loc pentru dragoste.

* * *

N-o văzu pe Vivien aproape o săptămână, dar când se revăzură, Andrey avu convingerea că aceasta nu mai era la fel de strălucitoare şi de fericită ca săptămâna trecută. De fapt, era chiar îngrijorată, ca să nu spunem chiar nefericită. Vivien o informă că în săptămâna care trecuse se îndrăgostise cu adevărat şi iremediabil, încât nu se mai gândea la altceva, ci doar la Peter, cu care lucrurile nu mergeau aşa cum şi-ar fi dorit.

Era un pic rănită, un pic afectată. Peter părea îndrăgostit de ea, dar n-o ceruse în căsătorie încă, deşi îi vorbise despre ea.

— Dacă mă voi căsători vreodată… spusese el.

— Nu ştiu ce-l mai opreşte să facă cererea, i se confesase Vivien lui Andrey, încruntându-se. Săptămâna viitoare pleacă acasă, în Northumberland… ne-am întâlnit zilnic, dar nu m-a cerut încă. Vrea să-i cunosc fratele… cred că este ceva cu acest frate, dar nu ştiu ce anume.

— Acest frate este acel Charles, în privinţa căruia te-au prevenit amicii noştri? o întrebă Andrey.

— Ţi-am vorbit despre el? Am uitat că ţi-am spus deja! Da, fratele lui se numeşte Charles. Este frate vitreg, cu mulţi ani mai mare ca el. Au avut acelaşi tată, dar mame diferite. El este proprietarul acelui domeniu din Northumberland, iar Peter îl ajută să se ocupe de el. Vorbesc despre castelul Coburg. Există acolo şi o fermă mare, de care se ocupă Charles. Am impresia că este una din cele mai mari crescătorii de vite. Peter este moştenitorul lui Charles. Părinţii lor au murit într-un accident, când Peter era mic, iar de atunci Charles a avut grijă de el; dar n-a fost un tată în sensul plăcut al cuvântului ci o personalitate autoritară, dominatoare, de care lui Peter îi este teamă. Nu mi-a spus asta, dar am

simţit că este aşa. Nu spune decât că s-a purtat grozav cu el, că munceşte foarte mult, că îl respectă foarte mult, dar eu simt că-i este teamă de el.

— Acest Charles este căsătorit?

— Nu, şi Peter spune că nici nu se va căsători vreodată, pentru că detestă femeile.

— Alţi membri ai familiei mai există?

— Doar nişte veri, care locuiesc în zonă şi se numesc tot Pendleton.

— Mi se pare normal ca Peter să dorească să-i cunoşti fratele, zise Andrey.

— Şi dacă nu va fi de acord cu căsătoria noastră? Peter va renunţa la mine?

— Nu văd de ce nu te va agrea fratele lui. Numai când te va vedea…

— Crezi? întrebă Vivien, privind-o cu ochii ei mari, apoi adăugă: de ce trebuie să-şi consulte fratele? Nu suport să fiu dusă pentru aprobarea acestuia! Un bărbat de douăzeci şi patru de ani nu se poate căsători fără consimţământul fratelui?

— Probabil c-o va face şi fără consimţământ, dar mi se pare normal să te prezinte fratelui şi să obţină consimţământul lui mai întâi.

— Da, mi se pare normal dacă vezi lucrurile aşa, dar am un presentiment că se va întâmpla ceva rău… ştii, am impresia că Peter nu va acţiona împotriva dorinţei fratelui său.

— Pe tine te cunoaşte abia de o săptămână, pe când pe fratele său îl cunoaşte de o viaţă, sublinie Andrey.

— Ce legătură are timpul cu dragostea? Şi mai este ceva, continuă Vivien. Nu pare să ia în serios actoria mea, pe când eu sunt gata să renunţ chiar şi la meseria mea pentru el. Ştiu că mama ar fi foarte supărată, dar dacă mi-ar cere-o Peter, aş face-o. Are impresia că actoria este un fel de hobby, precum lecţiile de gospodărie sau croşetatul, ştii tu lucrurile pe care le fac femeile pentru a-şi pierde timpul.

— Dar nici nu ţi-ai dori ca Peter să ştie că renunţând

la scenă ai făcut un sacrificiu atât de mare pentru el, încât să se simtă vinovat! Cred că nu este bine să realizeze ce mare este sacrificiul tău.

— Înţeleg, zise Vivien. Ai dreptate, nu vreau să se simtă vinovat.

— Mama ta te va ierta că renunţi la scenă, pentru că nu doreşte decât să fii fericită. Ai o mamă minunată, Vivien.

— Crezi că nu ştiu? replică Vivien. Este un înger!

— Sper că i-ai spus despre acel frate?

— Da, şi ea vede lucrurile la fel ca tine, i se pare firesc ca Peter să mă prezinte fratelui său. Mama va da o petrecere, pentru că, spune ea, este firesc ca acest frate să mă cunoască în casa părinţilor mei. Trebuie să constate că am o viaţă decentă şi părinţi iubitori…

Andrey şi-l imagină pe acel frate pe care Vivien îl displăcea deja; înalt, brunet, sinistru, cu un perpetuu zâmbet arogant pe chip… începu să înţeleagă de ce era Vivien atât de dezamăgită de cele întâmplate recent.

— Când este petrecerea?

— Duminica viitoare, răspunse Vivien şi va trebui să participi, Andrey, nu vom accepta nicio scuză. Este singura zi în care eu şi mama nu lucrăm. Vei veni, nu?

— Desigur, dacă este nevoie de mine…

— Da, îmi vei fi de mare ajutor.

— În ce fel te-aş putea ajuta, Vivien?

— Vorbind cu acest domn. Tu ştii să faci oamenii să-şi deschidă sufletele, deşi Peter spune că nu se poate discuta cu acest Charles.

— Dar nu mi-ai spus că va trebui să-i vorbesc!

— Mi-ai promis că vei veni, Andrey!

— Dar nu şi că voi vorbi cu el!

— Dar o vei face, nu? Cel puţin, vei încerca? Nu-ţi este teamă de nimeni, nu?

— Cu siguranţă nu-mi este teamă de acest Charles, dar nu-mi place să discut cu oameni needucaţi. Nu suport să fie lipsit de bun – simţ. Apropo, de ce i se spune Black Charles?

— O, este o tradiţie de familie. Toţi din familia Pendleton sunt blonzi cu ochii negri, dar la fiecare generaţie apare câte un Charles brunet cu pielea măslinie, cu acelaşi caracter insuportabil. Acest personaj nu s-a căsătorit vreodată, n-a avut copii, este la fel de insuportabil şi de arogant. Se pare că unul din aceste personaje din secolul şaisprezece ar fi comis o crimă, a ucis o femeie cu care ar fi intenţionat să se însoare şi stafia ei cutreieră castelul până în zilele noastre.

Andrey deveni destul de curioasă în privinţa acestui ciudat frate, dar aştepta cu sentimente contradictorii petrecerea de duminică. Cred că voia cel mai mult să-i demonstreze acestui personaj ciudat care detesta femeile că nu se teme de el, iar dacă acesta se va interpune în relaţia fratelui său cu Vivien, va lupta cu propriile-i arme împotriva lui, în funcţie de situaţie.

Capitolul 2

Chiar în clipa în care sosi la petrecerea din strada Verne, Andrey realiză că Thelma făcuse o mare greşeală; nu era petrecerea potrivită pentru a o prezenta pe Vivien viitorului cumnat.

Erau prea mulţi invitaţi, foarte eleganţi, foarte gălăgioşi, prea multă mâncare şi băutură; toate acestea erau mai potrivite pentru o nuntă, decât pentru o mică petrecere între prieteni.

Fără îndoială, Thelma voise să le arate acestor oameni că fiica ei provenea dintr-o familie cu posibilităţi materiale.

Greşeala fusese făcută, iar când văzu figura lui Charles, Andrey ştiu că nu mai exista nicio speranţă ca dragostea dintre Vivien şi Peter să aibă un făgaş normal. Andrey porni deschis la lupta pe care o simţea în aer.

Când intră ea, Charles Pendleton discuta cu o doamnă între două vârste cu părul vopsit strident şi pe figura lui se vedea că face un efort să poarte această discuţie. Andrey îl detectase imediat: nu avea cum să n-o facă. Charles era ca un stejar puternic printre lăstari. Avea un chip dur, cu trăsături puternice, bine conturate, parcă

tăiate în piatră şi privea în jur cu superioritate. Nu avea dreptul să se poarte astfel. Thelma şi prietenii ei, majoritatea artişti, făcuseră ceva pentru oameni, le aduseseră veselie şi bucurie în case.

El era reprezentantul clasic al aristocraţiei engleze: mândru, arogant, plin de sine. îl detestă din toată inima. îl privi câteva clipe din uşă, dar nu putu s-o facă atât cât şi-ar fi dorit pentru că Vivien o şi observase şi venise la ea cu inima plină de speranţă:

— Slavă Domnului că ai venit! Este îngrozitor, mai rău decât m-aş fi aşteptat. Te rog, încearcă să-i vorbeşti. îl voi ruga pe Peter să i te prezinte, mie mi-e teamă să mă duc la el.

Vivien o luă de mână şi-o duse la Peter căruia îi spuse:

— Peter, te rog prezint-o pe Andrey fratelui tău. Vivien părea foarte agitată.

Peter execută imediat ce i se ceruse, dar parcă o făcu mai degrabă pentru a-şi salva fratele de acea doamnă, Slott, care-i vorbea încontinuu.

— Charles, vreau să ţi-o prezint pe Andrey Lawrence.

Nu-şi întinseră mâinile, ci se înclinară uşor, iar doamna

Slott dispăru ca prin farmec.

Andrey sperase că, pentru început, Peter va rămâne cu ei, dar când se întoarse acesta dispăruse, aşa că acum era singură cu Charles, cu care nu ştia ce ar fi putut discuta. Ea considera că acesta trebuia să deschidă discuţia, să se ofere să-i aducă ceva de băut, lucru pe care, de fapt, ar fi trebuit să-l facă Peter sau Vivien de cum o văzuseră.

Fiind foarte departe de a începe o conversaţie cu ea, Charles nici nu se gândea să-i ofere o băutură, ci îşi contempla cu gravitate vârful pantofului. Tăcerea dură câteva secunde, dar pentru ea păru o eternitate şi chiar se înfurie pentru că în final tot ea fu cea care o întrerupse.

— Nu bei nimic? întrebă ea. Era un început penibil, dar se simţise datoare să spună ceva.

El ridică privirea în cele din urmă şi spuse scurt:

— Nu.

Avea un glas puternic, vibrant. Nu auzise niciodată o voce atât de profundă.

Andrey se simţi descumpănită. Dacă acest individ nu-i vorbea, nici ea nu avea cum să comunice cu el. Se va întoarce şi va pleca şi-l va lăsa acolo cu lipsa lui de educaţie.

Bărbatul lăsă din nou privirea în jos, încruntat. Ţinea braţele încrucişate la piept de parcă ar fi aşteptat ceva. Andrey avu astfel timp să-l studieze, ocazie cu care observă că semăna mult cu un portret al lui Velásquez, un portret al ducelui de Wellington. Singura diferenţă era barba pe care o purta cel din tablou; cel din faţa ei era proaspăt bărbierit şi ar fi arătat minunat, decise ea, la un bal mascat în rolul unui spaniol bogat. Avea un chip foarte mândru, ochi care exprimau o oarecare cruzime, dar şi clasă. Şi-ar fi dorit să-i studieze chipul, dacă ar fi găsit cum să întrerupă acea tăcere penibilă.

Deodată, îşi luă inima în dinţi:

— Nu vă place petrecerea, domnule Pendleton, zise ea cu jumătate de glas.

El ridică privirea şi se uită la ea pentru prima oară, privi mai precis prin ea.

— Te rog să nu crezi că… miss…

— Lawrence, îi spuse ea.

— Te rog să nu te consideri obligată, miss Lawrence, să-mi faci conversaţie, n-am venit aici pentru petrecere, ci pentru a cunoaşte pe o tânără, miss Maybridge, iar acum aştept să-şi facă timp să-mi vorbească. Între timp, nu vreau să te reţin de la a te bucura de această petrecere. Presupun că nu te supără dacă te rog să mă laşi singur.

Andrey îşi muşcă buzele. Ce insolenţă! Realiză imediat că-i căzuse victimă, dar ea nu era persoana care să nu se ridice imediat ce fusese trântită la pământ.

— Cred că e păcat, zise ea, că n-aţi aşteptat la parter. Eu am fost educată să cred că atunci când cineva acceptă o invitaţie, trebuie să facă totul pentru a contribui la

transformarea acelei ocazii într-un succes, sau dacă nu, măcar să se străduie să pară civilizat în ochii celorlalţi oaspeţi. Era furioasă, aşa că vorbele se rostogoliră cu putere. Tremura chiar.

Charles se înclină, cu un zâmbet pe chip. Dar nu era unul prietenos. I se păru că este chiar dispreţuitor.

— Se vede că aţi fost foarte bine educată, miss Lawrence, replică el.

— Nu sunteţi de acord cu ce am spus? insistă ea. Nu consideraţi că o dată invitat sunteţi dator gazdelor?

— Cred că depinde de invitaţie. Sunt şi invitaţii false.

— Bunele maniere nu trebuie să ne părăsească în nicio ocazie, replică Andrey, ele sunt de fapt garanţia unui suflet bun.

— Da, bunele maniere sunt garanţia unui suflet bun, deschis, repetă Charles cu glasul său profund, cred că voi ţine minte aceste cuvinte, miss Lawrence. Aveţi darul exprimării… sper că nu sunteţi ziaristă.

— Ce vă face să credeţi că aş fi jurnalistă? întrebă ea uluită.

— Sau romancieră?

— Dumnezeule, nu!

— Mă bucur să aud asta!

— De ce?

— Nu suport femeile carieriste!

Era de rău augur pentru Vivien.

Andrey ar fi vrut să-i spună: cred că dumneata nu suporţi femeile, indiferent de felul în care arată sau de profesiile lor, dar se abţinu la timp.

Dacă era şi ea grosolană, dacă se certa cu el, nu servea în niciun fel cauza Vivienei.

Întorcându-se, surprinse privirea acesteia şi a lui Peter, care erau foarte aproape şi le făcu un semn să se apropie.

Vivien veni imediat, urmată de Peter.

— Unde este tatăl tău? o întrebă Andrey.

— Cred că este jos în salon, răspunse fata.

— A, miss Maybridge, zise Charles, cu oarecare

curtoazie. Poate că s-a ivit, în sfârşit, momentul să putem schimba câteva vorbe. N-am vrut să te întrerup când erai ocupată cu alţi musafiri, dar nu prea am timp…

Vivien o privi speriată pe Andrey.

— Poate îl convingi pe fratele tău să bea ceva, i se adresă ea lui Peter.

— O, îmi pare rău, zise Vivien. Nu vi s-a oferit nimic de băut până acum? Vă aduc eu imediat. Ce îngrozitor!

— Te rog, nu fugi, miss Maybridge, zise Charles. Nu doresc nimic de băut.

— Nu credeţi că aţi putea discuta mai bine în salon? interveni Andrey, este linişte acolo.

— Da, este o idee bună, se auzi vocea lui Peter, care până atunci tăcuse ca un şoricel. Să mergem în salon. Vino Viv, vino şi tu Charles.

Porniră, iar Andrey abia apucă să răsufle uşurată, când Charles se întoarse şi-i spuse:

— Nu vii cu noi, miss Lawrence?

Andrey oftă şi-i urmă.

Jos, îl găsiră doar pe Henry Maybridge. Acesta voise să scape de petrecerea zgomotoasă, de invitaţi, şi se aşezase într-un fotoliu, cu o carte în mână; era imaginea confortului.

Lăsă jos cartea cu un aer vinovat şi încercă să se ridice în picioare când văzu grupul, dar îi era cam greu pentru că-şi ţinea şi câinele în poală.

Vivien se duse repede să-l ajute.

— Tată, acesta este fratele lui Peter, domnul Charles Pendleton… acesta este tatăl meu.

Cei doi bărbaţi îşi întinseră mâna, iar Henry Maybridge îi oferi lui Charles un whisky pe care acesta îl acceptă.

Astfel ar fi trebuit să decurgă întâlnirea de la bun început.

Andrey observă că Peter răsuflase uşurat, iar Vivien, care era foarte atentă la tot ce se întâmpla, pierdu şi ea din încordare.

Cu toate acestea, Charles rămase distant şi rigid, cu

toate că răspunse politicos la toate întrebările care i se puseră şi chiar făcu unele observaţii, dar nu se putea spune că fusese volubil.

Asemănarea cu un nobil spaniol era mult mai evidentă acum; îşi ţinea capul cu multă mândrie şi demnitate, avea mişcări de aristocrat. Privindu-l mai detaşată, Andrey se miră că avusese curajul să-i vorbească, aşa cum o făcuse.

Singurul care nu părea defel afectat de cel care apăruse din senin în salonul lui şi-l descoperise ascunzându-se de invitaţi, era Henry Maybridge, care începu să vorbească pe un ton calm, făcând o bună impresie. Era un bărbat inteligent şi cu toate că nu i se oferea prea des ocazia să-şi dovedească inteligenţa, acum, fără personalitatea covârşitoare a soţiei sale se simţi mai liber. Andrey era chiar pe punctul de a considera că lucrurile luaseră o întorsătură favorabilă, când uşa se deschise şi Thelma dădu buzna.

— Aici eraţi! exclamă ea, nu ştiam unde vă aflaţi! Ce faceţi aici? Nu aveţi nimic de mâncat, de băut...

— Mamă, ne simţeam destul de bine... începu Vivien. Ne-am retras aici să putem discuta.

— Atunci, continuaţi, replică ea, dar vorbele ei parcă legară limbile tuturor.

— Nu prea este lumină aici, remarcă ea.

Charles se ridică imediat şi spuse că trebuia să plece.

— Vin cu tine, zise Peter.

— Chiar trebuie să pleci? interveni Vivien.

— Te sun în seara asta, dacă nu, mâine dimineaţă, îi spuse el înainte de plecare.

Charles făcu o plecăciune în faţa celor prezenţi apoi părăsi încăperea, urmat de fratele său.

— Călătorie sprâncenată, zise Thelma, când auzi uşa închizându-se în urma lor. Ce creatură enervantă, plină de sine este tipul ăsta!

— Cine, Pendleton? întrebă Henry Maybridge. Mie mi s-a părut un bărbat fermecător.

— Pariez că în acest moment îi spune fratelui său ce

crede despre noi, dar părerea lui este o nimica toată pe lângă ce cred eu despre el! Nu-ţi face probleme, Viv, dacă Peter nu se poate însura fără consimţământul înţepatului ăsta, nici nu merită să-l regreţi! Hai să mergem înapoi la invitaţi, să uităm de ei, zise ea, luându-şi fiica de braţ.

— Nu vreau să mă întorc acolo, murmură Vivien, n-am chef de petrecere, mă duc în camera mea. Cu aceste vorbe, Vivien trecu pe lângă mama ei.

— O, Dumnezeule! gemu Thelma. Puteam să-i frâng cu mâinile mele gâtul individului ăla şi să mă şi bucure ceea ce fac… vii, Andrey?

— Nu vin nici eu.

— Ei, eu trebuie să mă duc.

— Vin şi eu imediat, îi spuse Andrey. Tocmai am vorbit cu bărbatul acesta imposibil, am nevoie de câteva minute ca să-mi revin.

— Draga mea, nu este de mirare că te simţi aşa. Biata Brenda Slott te-a considerat un înger căzut din cer tocmai la timp pentru a o salva de discuţia cu acest individ! Dar de acum putem începe să ne simţim bine, după ce-ţi revii.

— Spune-mi, miss Lawrence, zise Henry Maybridge după plecarea soţiei sale, de ce vă agitaţi atât?

— Vivien şi Peter se iubesc.

— Asta am înţeles!

— Acest frate vitreg al lui Peter, Charles, care i-a fost mai mult tată decât frate după moartea părinţilor, a fost adus aici spre a o cunoaşte pe Vivien.

— O, dar de ce nu mi s-a spus şi mie? De ce face Thelma toate astea fără să mă informeze şi pe mine? Biata Vivien!

— Cred că mă voi duce la ea, spuse Andrey, mă tem că este foarte nefericită, nu vreau s-o las singură.

— Desigur, replică Henry Maybridge. Du-te la ea, miss, eşti foarte bună cu ea… nu ştiu de ce mie nu mi s-a spus nimic… aşadar, Thelma a aranjat această petrecere în onoarea lui Vivien? Ei da, fiica noastră o merită! Nu este nimeni ca ea!

Andrey plecă spre camera prietenei sale şi bătu încet la uşă.

— Cine este? se auzi glasul tinerei.

— Andrey. Pot intra?

Vivien se aruncase deznădăjduită cu faţa în jos pe pat. Când intră Andrey ridică spre ea un chip chinuit, cu ochii umflaţi de plâns.

— Nu fi dezamăgită, Vivien draga mea, lucrurile vor lua o întorsătură bună, vei vedea. Peter este matur; dacă te iubeşte şi sunt sigur că aşa este va găsi o posibilitate să fiţi împreună. Va face asta cu sau fără voinţa fratelui său.

— Îl urăsc! îl urăsc! repeta Vivien.

— Ştiu, răspunse Andrey, crezând că se referea la Charles. Este un individ detestabil.

— Nu la el mă refer, ci la Peter. îl urăsc, nu mi-ar mai trebui nici dacă ar veni în genunchi la mine! Am încheiat totul cu el…

Lucrurile evoluaseră într-o direcţie pe care Andrey o auzea acum prima oară.

— Dar ce-a făcut bietul Peter? întrebă Andrey uimită.

— Ce-a făcut? Cum, nu ştii ce-a făcut? M-a făcut în seara asta să mă simt… să-mi fie ruşine cu mama. Nu-l voi ierta niciodată pentru asta. îi era ruşine cu ea în faţa fratelui său! M-a făcut s-o văd cu proprii lui ochi! Draga mea mamă, de care sunt atât de mândră… o Andrey… ce drept au avut să vină aici s-o dispreţuiască pe mama? Andrey, crezi că se simte afectată?

— Nu, sigur că nu. L-a dispreţuit de la început pe Charles. Are prea multă mândrie şi demnitate, ştie cât valorează, aşa că nu se lasă afectată de opiniile lor.

— Şi tu crezi ca mama este o femeie minunată, nu?

— Da, aşa cred.

— Aşa credea şi Peter care a întâlnit-o de multe ori până în seara asta şi a considerat-o o femeie extraordinară… iar acum…

— Nu te lăsa afectată, poate a fost ceva trecător, zise Andrey. Poate amplifici lucrurile. Peter este cam speriat de fratele lui nu încape îndoială, dar de acesta ar fi trebuit să-

i fie ruşine, de felul abominabil în care s-a comportat. N-am mai văzut astfel de maniere! Cred că se consideră puternic, dar nu are pic de educaţie. Cu el ar trebui să-i fie ruşine, nu cu mama ta! Ar trebui să-i spui asta lui Peter!

— O voi face, zise Vivien. Ai perfectă dreptate; îi voi spune ce cred despre fratele lui.

— Vezi? zise Andrey, deja ai început să gândeşti mai bine! Lacrimile nu rezolvă nimic. Crede-mă, îl vom face pe Charles să mănânce din palmele mamei tale!

— Adevărat? Cum am putea face asta?

Andrey nu intenţionase ca vorbele să-i fie luate ad literam, dar nu voia să revină asupra lor aşa că spuse:

— Nu ştiu exact cum o vom face, dar vom reuşi.

— O, Andrey, eşti o adevărată prietenă! Ce m-aş fi făcut fără tine? Tu ştii că pe Peter nu-l urăsc, aşa cum am spus, dar…

— Mi-am imaginat.

— Dar dacă-l urăsc îmi este mai uşor.

— Poate că merită să fie detestat un pic, replică Andrey zâmbind.

— Dar poate nici nu va mai suna.

Andrey începu să râdă.

— Nu mi-aş face probleme dacă aş fi în locul tău.

— Crezi, Andrey? O, mă simt atât de nefericită pentru mama! Ce-ar trebui să fac?

— Vrei să ştii ce cred eu?

— Da.

— Ar trebui să te piepteni imediat, să te speli pe faţă, să-ţi pudrezi nasul şi să te întorci la petrecere.

După un sfert de oră, coborau amândouă. Intrarea lui Vivien fu subliniată de aplauze. Invitaţilor li se spusese că era mâhnită, iar ei încercară să-i ridice moralul.

Vivien începu să se simtă bine fiind admirată, când uşa se deschise brusc şi intră Peter.

Andrey îl văzu prima şi o privi pe Vivien să vadă reacţia ei.

Vivien se trădă doar prin faptul că roşi, dar nu se duse să-l întâmpine. Când Peter veni spre ea, îi spuse cu

voce tare:

— Te rog să vorbeşti cu glas tare, Peter, nu este politicos să şopteşti. Nu te-au învăţat asta? Ai fost crescut de oameni care n-au ştiut nici ei acest lucru, poate!

Toţi pufniră în râs, iar Peter roşi.

— Te-ai întors la petrecere? Ia ceva de băut şi simte-te bine!

Peter se retrase într-un colţ şi o căută pe Andrey din priviri.

— Ce se întâmplă cu Vivien? întrebă el.

— Nu cred că se întâmplă ceva anume. Dar de ce?

— Mi se pare exagerat de bine dispusă. Aşa a fost de când am plecat?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Andrey, care pentru nimic în lume nu i-ar fi spus că prietena ei plânsese până în acel moment. Este petrecerea dată în onoarea ei şi a fratelui tău şi Vivien are obligaţii faţă de musafiri.

— Dar n-are niciun motiv să fie veselă, adăugă Peter încruntat. Andrey, cu tine simt că pot discuta. Am vrut să vorbesc cu Vivien, dar văd că... Andrey, realizezi ce-a însemnat întâlnirea dintre Vivien şi fratele meu?

— Ei, ce-a însemnat?

— Aş fi vrut să mă gândesc la consecinţele ei mai ales, dar nu mai sunt sigur de nimic. Andrey, ştii c-o iubesc pe Vivien, nu? Aş vrea să mă căsătoresc cu ea, dar trebuie să obţin mai întâi consimţământul fratelui meu, de aceea era atât de importantă această primă întâlnire.

— Şi ţi-a refuzat consimţământul?

— Este de mirare? Petrecerea asta a fost cel mai neinspirat mod de a-i face să se cunoască!

— Nici eu n-aş putea spune c-am fost impresionată de comportamentul fratelui tău; sau poate am fost impresionată neplăcut. S-a comportat oribil!

Peter părea foarte nefericit.

— Nu s-a aşteptat la astfel de petrecere; de fapt, el dispreţuieşte acest gen de manifestări. Nici eu n-am ştiut ce s-a pus aici la cale, altfel nu l-aş fi adus! Când am ajuns, parcă am intrat într-o casă de nebuni, dar nu mai exista

posibilitate de scăpare. Thelma l-a prezentat unor personaje ciudate… a fost o experienţă terifiantă pentru el…

Andrey începu să râdă.

— Cred că fratele tău a fost prea răsfăţat în familie!

— Nu înţelegi, Andrey, replică el. Nu-l cunoşti pe Charles. Nu este răsfăţat, ci un autocrat în familie. Iar faptul că l-am adus aici, a fost o mare reuşită pentru mine; a consimţit să vină doar de dragul meu, iar aici a găsit… Vivien crede că mi-e frică de el, dar nu este frică ci respect, n-o pot face să înţeleagă asta. Acasă, toţi îl divinizează…

— Asta nu este o scuză pentru felul în care s-a purtat!

— A fost nepoliticos cu tine? întrebă Peter surprins.

— Aproape, dar nu la mine mă gândesc; s-a comportat nefiresc cu toţi invitaţii.

— Mă surprinde c-a fost nepoliticos cu tine; el spune cu totul altfel, că tu ai fost cam incisivă cu el.

— Eu?

— Da, a vrut să ştie cine eşti şi tot ce ştiu despre tine.

— Cred că m-a confundat cu o persoană mai interesantă!

— Nu. A spus fată brunetă cu ochii verzi şi gene lungi; numai la tine putea să se refere. A spus că l-ai atacat, că ai fost chiar brutală cu el.

— Chiar aşa? se miră Andrey.

— Cred că a fost mare păcat că fiind prietena Vivienei l-ai pus la zid!

Andrey era de-a dreptul indignată.

— Nu mi s-a făcut niciodată o astfel de nedreptate. El a început totul, ba chiar a refuzat să-mi vorbească!

— Mi-a spus că l-ai atacat brusc, fără motiv…

— O, acest bărbat este absurd! Dar nu asta este important, ci faptul că ţi-a refuzat consimţământul.

— N-a făcut-o efectiv; de fapt, nu mi-a refuzat nimic niciodată, dar este convins că voi regreta, că vom regreta. M-a întrebat dacă Vivien ar fi dispusă să renunţe la scenă pentru mine, iar eu a trebuit să recunosc că nu eram sigur.

Răspunsul lui a fost foarte clar; dacă Vivien nu renunţă, căsătoria iese din discuţie, lucru cu care eu am fost de acord. A mai spus că nici în situaţia în care ar renunţa la cariera de actriţă n-ar fi fericită la noi; în Northumberland, este o viaţă aspră, de ţară.

— Şi tu trebuie să locuieşti acolo?

— Este căminul meu. Va fi al meu într-o zi, dacă Charles nu va avea propriii lui copii, ceea ce pare puţin probabil. Şi acolo muncesc.

— Ce faci, mai exact?

— Îl ajut să conducă domeniul, este o muncă foarte grea.

— Soţia ta ar trebui să locuiască în aceeaşi casă cu Charles?

— O, nu, am avea propria noastră casă, Charles îmi va ridica una pe domeniu.

— Şi nu crezi că te-ai putea căsători fără consimţământul lui?

— Aş putea, dar va trebui să-mi caut altă slujbă…

— Vivien ar merita acest sacrificiu?

— Ar merita, dar eu n-aş putea fi fericit decât în Northumberland, nu mă pot obişnui cu viaţa la Londra. Dar în acelaşi timp, nu pot să nu mă întreb dacă Vivien va fi fericită la ţară? N-a trăit niciodată decât la Londra.

— De ce nu-i pui această întrebare?

— Charles mi-a sugerat s-o invit la Coburn cu mama ei şi după un timp să-i pun întrebarea.

Andrey îl privi lung, pentru că detectase o urmă de interes din partea lui Charles. Dar în ce putea consta interesul lui faţă de Vivien? Doar voia să preîntâmpine căsătoria dintre ea şi Peter!

I se păru că acest Charles era diabolic, iar micuţa Vivien avea nevoie de ajutor.

— Şi ai de gând să le inviţi? întrebă ea.

— Sigur că da. Voiam să discut acest aspect cu Viv în seara asta, dar cu această petrecere gălăgioasă nu cred că se va putea. Voi aştepta până mâine. Te rog, Andrey, fii bună şi roag-o să mă sune mâine, imediat ce se trezeşte.

Nu mai pot rămâne la această petrecere, pentru că nu mă pot preface că sunt vesel. Nu-i spune nimic din ce am discutat; prefer s-o fac eu. Peter se înclină în faţa lui Andrey şi plecă.

Andrey ar fi vrut şi ea să scape de această petrecere care o obosise peste măsură, dar n-o putea face înainte de a-i transmite mesajul.

— Nu cred că mă voi deranja să-l sun, fu tot ce spuse Vivien, iar Andrey nu insistă.

* * *

Vivien triumfa când se întâlniră marţea următoare la Gayfere.

— Am primit o scrisoare divină de la el, nu mă pot abţine să nu ţi-o arăt.

— L-ai mai văzut duminică seara?

— Nu şi nici nu l-am sunat. Eram foarte supărată pe el, ştii doar.

— Ştiu cum erai. Nu l-ai mai văzut înainte de plecare?

Vivien scutură din cap.

— Nu. Am ieşit duminică seara tocmai pentru ca să pot rezista tentaţiei de a-l suna. M-a sunat de mai multe ori. Dimineaţa am primit această scrisoare, zise Vivien începând să scotocească prin poşetă.

— Chiar vrei s-o citesc? întrebă Andrey. Nu cred c-ar trebui.

— Da, vreau s-o citeşti, zise Vivien, sunt atât de mândră de ea!

Andrey deschise plicul şi citi:

„O, Vivien, nu ştiu cum voi trăi până te voi revedea! Am regretat teribil că n-ai vrut să mă vezi înainte de plecare, dar presupun că am meritat felul în care m-ai tratat, deşi nu sunt sigur pentru ce mă pedepseşti… O, draga mea, aş avea atâtea să-ţi spun, dar toate devin neimportante faţă de îndoiala care mi s-a strecurat în suflet! Mă iubeşti sau nu? Nu contează nimic altceva. Trebuie să-mi spui. Nu mă poţi ţine în suspans! Nu poţi fi atât de crudă! Voiam să te întreb dacă eşti pregătită să

renunţi la scenă pentru mine, dar acum totul a ajuns pe planul doi. A rămas doar această mare întrebare: mă iubeşti? Scrie-mi imediat, dacă ai ceva în suflet pentru mine”.

Al tău.

Peter

— I-ai răspuns? întrebă Andrey, înapoindu-i scrisoarea.

— Da, zise Vivien. I-am scris imediat.

— Cred că nu mai este cazul să te întreb ce i-ai scris, zise Andrey râzând, văzând-o pe Vivien cum sărută scrisoarea, apoi o pune înapoi în poşetă.

— Crezi c-am greşit? întrebă Vivien imediat. Dar l-am pedepsit destul, nu?

— Cu siguranţă, replică Andrey, nu era cazul să-i prelungeşti suferinţa. Adesea, pierzi mai mult dacă insişti. Dar ar fi trebuit să-l vezi pe Peter…

— De ce?

— Voia să discute cu tine.

— Ţi-a spus despre ce este vorba?

— Mi-a spus câte ceva, admise Andrey.

— Ce? Ce? întrebă Vivien, nerăbdătoare.

— A spus ceva ce-o să-ţi placă. Că vrea mai mult ca orice pe lume să se însoare cu tine.

— O, Andrey, chiar a spus asta?

Vivien oftă.

— Doar n-am scornit-o eu!

— Şi altceva?

— A mai spus cât de importantă era această întâlnire dintre tine şi fratele lui, pentru că nu se poate căsători fără consimţământul lui.

— De ce nu?

Andrey o privi lung, realizând că Vivien era o fată cu multă voinţă, chiar dacă avea un chip angelic. N-ar fi crezut-o capabilă de atâta hotărâre, dar apoi îşi spuse că, în mod sigur, Vivien moştenise această calitate de la mama ei. N-ar fi putut să-l pedepsească atât de tare pe Peter pentru felul în care se purtase cu ea, dar o făcuse pentru

felul în care reacţionase faţă de mama ei.

— Apropo, zise Andrey, cred c-ar trebui să-i spui foarte clar de ce te-ai purtat aşa cu el când s-a întors aici. N-a înţeles de ce l-ai pedepsit.

— Nu-ţi face probleme, i-am explicat foarte clar în scrisoarea mea. I-am spus întâi că-l iubesc, apoi i-am spus ce cred despre comportamentul fratelui lui faţă de mama. Dar continuă tu acum, nu mi-ai spus încă de ce nu se poate căsători fără consimţământul fratelui.

— Dacă o face, îşi va pierde slujba; cei doi lucrează împreună.

— Şi nu-şi poate găsi alta?

— Cred că da, dar el vrea să trăiască în Northumberland. Tu eşti pregătită să te duci acolo?

— Andrey, îl iubesc, replică Vivien cu demnitate şi as trăi oriunde pe acest glob, numai să fiu cu el.

— Vivien, n-ai trăit niciodată la ţară!

— Este atât de diferit acolo?

— Da, este cu totul altceva.

— Şi ce contează? Atâta timp cât suntem împreună, iar el se află acolo unde-i place, ce altceva mai contează?

— Aşadar, eşti gata să renunţi la scenă pentru Peter?

— Pentru el? Sigură ca da! As renunţa la totul pentru el… dar nu şi pentru fratele lui, adăugă Vivien încruntându-se.

— Ar putea să te invite la castel împreună cu mama ta.

— Ţi-a spus asta?

— De fapt, a fost ideea fratelui lui.

— Adevărat? În acest caz, nu este atât de îngrozitor precum pare.

— Şi te vei duce dacă te invită?

— Da, de ce nu? Dar nu văd cum ar putea să vină şi mama…

— Dar spectacolul tău?

— Mă tem că se apropie de sfârşit, este ultima săptămână. Nici eu n-aş putea să mă duc la castel la Peter, de fapt…

— De ce nu?

— Îmi este teamă… va trebui să mergi cu mine.

— Şi munca mea? Nimeni nu pare să înţeleagă cât este de importantă. Iar prezenţa mea acolo n-ar avea niciun sens. Oricum, n-aş fi binevenită.

— De ce?

— Pentru că domnul Charles consideră că am fost nepoliticoasă cu el.

— Tu, nepoliticoasă? Chiar ai fost?

— Nu, lucrurile n-au stat aşa, chiar am evitat să discut cu el în contradictoriu pentru ca să nu-ţi creez probleme. Dar Peter mi-a spus că fratele lui s-a plâns de nepoliteţea mea. Că l-aş fi atacat fără motiv.

— O, ce bine!

— Dar n-am făcut asta! I-am spus doar că o dată ce a acceptat o invitaţie, are o obligaţie faţă de gazde. Asta n-a fost impoliteţe, nu?

— Depinde de felul în care ai spus-o. Sper că te-ai exprimat cu vehemenţă, cum numai tu ştii. Dar te rog, continuă, ce ţi-a mai spus Peter?

— Nimic altceva.

— Nimic? Vivien păru dezamăgită. Apoi spuse: Andrey, sunt de acord cu tot ce-mi cere el, atâta timp cât ne iubim. Restul merge de la sine.

— Da, sper că aşa va fi.

* * *

După câteva zile, Andrey trecu pe strada Verne la insistenţele Vivienei. Aceasta şi mama ei o aşteptau în salon. Vivien îi flutură o scrisoare.

— Am un mesaj pentru tine.

— Pentru mine? De unde?

— Chiar de la Black Charles. Nu, nu este chiar un mesaj, dar te rog ascultă şi judecă singură. Şi Vivien începu să citească: „I-am spus lui Charles ce crezi tu despre manierele lui, iar acesta a comentat astfel: cred c-ar trebui să-i mulţumesc domnişoarei cu ochi verzi, miss Lawrence”. De unde ştia că ai fost tu? N-am ştiut că Peter a avut curajul să-i spună, dar mă bucur c-a făcut-o. Charles

a mai scris că dacă mama nu poate veni, să mă însoţească o prietenă. Aşa că, trebuie să vii, Andrey.

— Cum aş putea părăsi Londra? Poate să vin doar în weekend, am atâtea probleme!

— Ştiu! exclamă Vivien. Dar la Crăciun? N-ai putea veni de Crăciun?

— Atunci ar putea să vină şi mama ta.

— Nu, am un matineu chiar de Crăciun, interveni Thelma.

— Atunci numai tu poţi veni cu mine, Andrey, zise Vivien.

— Nu ştiu dacă dragului de Charles i-ar conveni s-o aibă în casa lui pe Andrey cea cu ochii verzi, exclamă Thelma. Am auzit c-ai fost foarte dură cu el; bine i-ai făcut!

— Mamă, te rog, insistă ca Andrey să vină cu mine.

— Vivien, cred că mama ta are dreptate; Charles nu va fi fericit să mă aibă în casa lui.

— O să-i scriu lui Peter, să-i cer părerea.

— Voi face ce spune Peter.

Andrey era sigură că Charles va refuza prezenţa ei, aşa că va scăpa de mersul la castel.

Biata Vivien, nici nu avea idee de complotul care se urzea împotriva ei, şi poate nici Peter nu ştia. Vivien voia să meargă acolo doar pentru a fi cu Peter, să vadă castelul, în timp ce vicleanul său frate plănuia s-o facă să-şi dea în petec pentru ca fratele său să înţeleagă cu cine se căsătorea.

* * *

Vivien o sună pe Andrey imediat ce primi acceptul lui Peter s-o aducă cu ea.

— Am primit scrisoarea de la Peter azi-dimineaţă; abia aşteaptă să venim de Crăciun. L-a întrebat pe Charles şi acesta… stai o clipă să-ţi citesc ce scrie.

— Sunt foarte ocupată acum, dar te sun imediat ce mă eliberez, zise Andrey.

— Nu pot aştepta nicio secundă, zise Vivien. Uite ce spune: dacă miss Lawrence nu se va simţi ofensată să stea la masă cu un individ fără înţelegere pentru o gazdă care i-

a făcut o invitaţie, o aştept la Coburn, unde este binevenită. Consideră-te binevenită, Andrey, asta este.

— Eu înţeleg foarte bine ce s-a întâmplat, replică Andrey. Te rog să mă crezi acum că mă grăbesc foarte tare.

Capitolul 3

În săptămânile rămase până la Crăciun, când urma să aibă loc vizita la Coburn, povestea de dragoste a lui Vivien rămase oarecum în suspensie. Ea şi Peter se considerau acum logodiţi; Charles stipulase că anunţul logodnei nu putea fi făcut public până la vizita ei la Northumberland, dar era dispus să renunţe la condiţia sa dacă cei doi mai voiau să se căsătorească şi după această vizită.

„A fost foarte înţelegător în privinţa asta” îi scrisese Peter lui Vivien, încât nu m-am putut împotrivi, dar mă îngrozesc gândindu-mă cât mai este până la Crăciun. Mi-aş dori să fi venit mai degrabă.

Şi Vivien îşi dorea acelaşi lucru, dar nu voia să meargă singură şi nu putea lua pe altcineva în afară de Andrey – mama ei n-o putea însoţi din cauza spectacolelor. Andrey nu putea pleca până la Crăciun, astfel că nu aveau ce face decât să aştepte.

A fost o perioadă lungă şi grea de aşteptare pentru biata Vivien, mai ales că nu avea nimic de făcut. Piesa în care jucase nu avusese succes la public şi pentru că Peter insistase ca ea să renunţe la scenă, nu mai acceptase niciun rol; doar Andrey înţelesese ce mult o costase această renunţare. Era la capătul răbdării, mai ales seara, când Thelma se ducea la spectacol.

Andrey o suna adesea şi o invita în vizite la prieteni. Vivien refuza invitaţiile la cunoştinţele comune, poate pentru că nu suporta să vorbească despre Peter în faţa altora, care nu-l cunoşteau.

Pentru Andrey, care era mereu foarte ocupată, Crăciunul veni prea devreme, iar dacă n-ar fi fost afecţiunea pe care i-o purta bietei Vivien, ar fi contramandat vizita, pentru că nu şi-o putea închipui altfel decât neplăcută. Cu toate acestea, promisese c-o va însoţi

pe Vivien şi trebuia să-şi ţină cuvântul.

Veni şi ziua mult aşteptată şi luară un tren de dimineaţă din gara King’s Cross-Crăciunul cădea anul acela joi şi cele două se duceau de marţi dimineaţa, rămânând acolo peste weekend.

Schimbară trenul la Newcastle cu unul spre Helsey, cea mai apropiată staţie de Coburn, dar mai aveau cinci mile de mers. Li se păru cam rece când coborâră pe peron. Era întunecat şi bătea un vânt tăios; se uitară în jur după cineva care să-i aştepte, dar nu era nimeni cunoscut în afară de hamalul care voia să le ducă bagajele.

— Rămâi aici cu bagajele, zise Andrey, iar eu voi merge afară, poate suntem aşteptate acolo.

Se întoarse aproape imediat fără a fi găsit vreun cunoscut, şi vru să sune la castel, sau să mai aştepte puţin, poate că gazdele nu înţeleseseră bine cu ce tren soseau.

Trenul plecă, dar acum se confruntau cu altă problemă; nu găseau cufărul cu toaletele lui Vivien. Hamalul jura că nu văzuse niciun cufăr pe care să scrie Helsey.

Biata Vivien era acum în pragul disperării; nu le aştepta nimeni după o călătorie lungă şi obositoare, era frig şi-şi pierduse bagajul!

— Nu-ţi face probleme, o încurajă Andrey. Avea eticheta cu numele tău şi adresa castelului Coburn. Poate l-au coborât la gara următoare, îl vor trimite înapoi dimineaţă. Nu-ţi trebuie în seara asta. Dar ce este cu Peter? De ce n-a venit să ne întâmpine?

— Dar nu am cu ce să mă schimb pentru masă! Mă simt murdară în aceste haine cu care am călătorit toată ziua. Abia aşteptam să fac baie şi să mă schimb.

— Peter o să apară, nu-ţi face probleme. Voi telefona la castel. O lăsă pe Vivien cu hamalul şi se duse la telefon. Nu ştia numărul de la castel, dar îl află destul de repede, însă telefonista îi spuse că linia era defectă.

Ce puteau face? Nimic, să aştepte, atâta doar! Nu exista niciun taxi sau maşină pe care s-o închirieze.

Deodată, Andrey avu o revelaţie. Nu cumva Charles

aranjase lucrurile de aşa natură încât să provoace această încurcătură? Nu, nu putea fi atât de crud şi de ticălos! Şi în mod sigur nu putea avea niciun amestec în pierderea bagajului lui Vivien. Dar linia telefonică defectă? Aici putea fi mâna lui!

Începu să discute cu şeful gării, să afle dacă puteau închiria o maşină măcar din localitatea următoare. Trebuia să ajungă cumva la castel. Erau invitatele familiei Pendleton şi erau aşteptate. Omul păru destul de încurcat. Dacă într-adevăr erau aşteptate la castel, va veni o maşină după ele mai curând sau mai târziu, asta fu tot ce putu să spună.

Andrey se întoarse tremurând de indignare lângă Vivien.

— Vivien, eşti sigură că Peter ştia data şi ora la care sosim? o mai întrebă o dată. Nu cumva ne aşteaptă mâine?

— Nu, nici vorbă! Tocmai i-am citit scrisoarea din nou ca să mă conving. Uite aici. Scrie foarte clar: marţi douăzeci şi trei şi numărul corect al trenului.

— Poate a avut o pană, îndrăzni Andrey.

— Doar n-ai vrut să spui un accident! exclamă Vivien.

— Nu, m-am gândit doar la un mic accident, ca o roată dezumflată şi s-a întors la castel după ajutor… poate va veni dintr-o clipă în alta.

Şi nici nu apucă bine să termine aceste vorbe că se auzi motorul unei maşini, iar Peter şi Vivien se îmbrăţişau.

Urmă un şir de explicaţii, cu mii de scuze de ambele părţi şi în cele din urmă aflară şi cauza întârzierii: la zece kilometri de castel, maşina se oprise brusc şi Peter descoperise consternat că nu mai avea benzină. Nu-şi dădea seama cum se întâmplase, pentru că umpluse rezervorul cu o zi înainte şi nu putuse rezolva altfel problema decât să străbată pe jos cei zece kilometri până la castel să ia cealaltă maşină.

— Andrey a prevăzut şi această posibilitate, exclamă Vivien.

Peter mai pierduse timp încercând să telefoneze, dar ceva se întâmplase cu linia telefonică.

— Ştim, îl informă Andrey, pentru că şi noi am încercat să telefonăm.

— Nici asta nu înţeleg cum s-a întâmplat, pentru că înainte de a pleca de la castel telefonul funcţiona! A fost un lanţ de accidente, dar acum totul s-a rezolvat şi iată-ne împreună! Haideţi la maşină, cred că aţi îngheţat!

Vivien îşi aminti de bagajele pierdute şi începu să se lamenteze.

— Nu-ţi face probleme, iubito, le vom recupera mâine, vorbesc cu şeful gării Vivien urcă fericită în maşină.

— Şi nu este tot ce s-a întâmplat, îl auziră pe Peter. Am rămas fără lumină. Avem propriul nostru generator, dar s-a întâmplat ceva cu motorul acestuia. Sper că nu va dura mult, totuşi. Charles este foarte îngrijorat şi se ocupă chiar el de această problemă, de aceea sper că atunci când vom ajunge acolo, lucrurile vor fi rezolvate.

Dar n-a fost aşa. Holul imens de la intrare era luminat cu nişte lumânări anemice care făceau mult fum. Urcară scările conduse de Peter care ţinea o lumânare în mână.

— Îmi pare atât de rău! spuse el, totul este sumbru şi întunecat acum fără lumină. Să sperăm că până vă veţi schimba pentru masă, Charles va rezolva generatorul.

— Eu nu mă pot schimba, se lamentă Vivien, nu am cu ce.

— Măcar să te speli, vei avea timp, zise Peter.

— Dar nu voi găsi drumul de întoarcere, se tângui ea.

— Nu-ţi face probleme iubito, o linişti Peter, vin să te iau eu. Vei vedea casa cum se cuvine mâine dimineaţă. Aveţi camere alăturate, iar baia este comună celor două încăperi. Sper că vă vor plăcea camerele.

Din fericire, camerele comunicau aşa că nu se simţiră singure. Andrey îi împrumută lui Vivien din toaletele sale, ca să aibă cu ce să se schimbe.

După ce se schimbară şi-şi refăcură machiajul, cele două tinere se mai priviră o dată în oglindă, Andrey mai rămase un pic în cameră, iar Vivien coborî cu Peter.

Andrey mai zăbovi puţin, dar făcându-i-se teamă din

cauza întunericului vru să coboare, dar fu nevoită să se întoarcă în cameră să caute o lumânare. Le spusese lui Vivien şi lui Peter că-şi va găsi singură drumul de întoarcere, dar afirmaţia ei se dovedi hazardată. Aproape că se pierdu într-o mulţime de pasaje şi coridoare. La un moment dat, deschise o uşă dar scăpă un strigăt de teamă pentru că vântul care bătea de la o fereastră deschisă îi stinse lumânarea. Realiză abia după aceea că văzuse, de fapt, o încăpere cu mobile acoperite de huse albe, dar atunci, pe moment i se păruse că vede năluci şi se speriase. Era întuneric beznă, iar ea tremura de frică.

Începu să strige după ajutor:

— Este cineva aici? M-am pierdut. Este cineva aici?

— Unde te afli? auzi o voce de bărbat.

— Aici, nu ştiu unde anume, mă simt pierdută. Peter, tu eşti?

Văzu o lumânare şi porni în grabă spre locul acela, spunând fericită:

— Peter, ce bine că erai prin preajmă! M-am speriat foarte tare, camera de acolo părea plină de… năluci…

— Bine, acum linişteşte-te, îi spuse el. Nu ţi se va întâmpla nimic, nu te speria. Nu sunt năluci aici… gata, calmează-te…

Peter o atinse încet pe cap, mângâind-o.

Ce blând este, se gândi Andrey; nu e de mirare că Vivien e atât de îndrăgostită de el! Dar deodată realiză că acea voce profundă nu era a lui Peter, ci a lui Charles!

— Îmi cer scuze, zise repede, descumpănită. Am crezut că este Peter, îmi pare rău.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Charles.

— M-am rătăcit, apoi s-a deschis o uşă din cauza curentului şi mi s-a părut că văd năluci, deşi erau doar husele de pe mobilă… îmi cer scuze…

— Nu-ţi mai cere scuze, zise el, i se putea întâmpla oricui. Sigur că te-ai speriat. Peter n-ar fi trebuit să te lase singură. Te simţi mai bine acum?

— Da, mult mai bine, zise ea.

Charles nu mai scoase o vorbă până nu ajunseră în

capul scărilor.

— Fii atentă să nu cazi, ţine-te de bară. Scările sunt bine lustruite şi alunecoase… eu venisem să te caut, când am văzut că n-ai coborât cu Vivien şi Peter.

— Îmi pare rău că am creat probleme.

— Este doar vina lui Peter. A fost o mare greşeală că nu şi-a alimentat maşina cu combustibil. Şi acum problema asta cu generatorul…

Când Charles deschise uşa sălii în care se servea masa şi văzu lumină, Andrey fu pe moment orbită. În afară de Vivien şi de Peter se mai aflau acolo şi alte persoane, bărbaţi şi femei necunoscuţi ei. Printre ei se aflau doamna Pendleton şi miss Celia Pendleton.

— Unde credeţi c-am descoperit-o pe miss Lawrence? se auzi vocea lui Charles. În coridorul roşu, rătăcea în întuneric, speriată. Nu ştiu cum a ajuns acolo…

— Îmi pare rău, îl opri Peter, este vina mea; nu trebuia s-o fi lăsat singură.

Andrey luă loc la masă. Fusese aşezată la stânga lui Charles alături de Celia. Vivien se afla la dreapta lui Charles. Se aflau într-un salon de mari dimensiuni după cum stabili ea imediat; pereţii erau plini cu tablouri de familie. Două candelabre care-i părură uriaşe atârnau din tavanul înalt.

Din nefericire, nu-i putea adresa nicio întrebare vecinului de masă, fără a fi auzită de ceilalţi comeseni. O privea pe Vivien care era copleşită de eveniment şi abia scotea o vorbă, dar părea atât de frumoasă şi delicată în lumina acelor lămpi, încât putea îmblânzi şi inima unui bărbat rece şi dur precum Charles.

Andrey reuşi să întreţină o conversaţie acceptabilă. Doamnele Pendleton au fost desigur uimite de faptul că Andrey se întreţinea singură, încât renunţară să-i mai pună întrebări şi-l lăsară pe Charles să vorbească despre o călătorie în India sub privirile admirative ale lui Vivien.

— Charles, devii plictisitor, îi spuse Celia Pendleton în cele din urmă, dar remarca nu-i era de fapt adresată lui, ci lui Andrey. M-am săturat de India asta, să nu mai

insistăm!

Andrey se gândi de fapt că Celia nu suporta ca altcineva să fie centrul discuţiei şi nu ea.

— Eşti liberă să te gândeşti la altceva, zise Charles, să faci abstracţie de ce auzi şi Andrey ştiu că Celia n-o va ierta că indirect fusese cauza acestui răspuns brutal şi a indiferenţei lui Charles.

Desigur, nu-şi luă ochii de la Charles în timp ce discuta cu el uneori în contradictoriu. Acum, văzut la lumina lămpii i se părea perfect potrivit pentru decorul în care se afla, cu portretele strămoşilor în jur. Era un bărbat incitant, cu tenul măsliniu cu un aer straniu, dar şi de o anume frumuseţe. Dar ce fel de om era în realitate? se întrebă.

În Evul Mediu l-ar fi crezut capabil de orice, chiar şi de crimă, dar în mod surprinzător acest om nu era deloc respingător, avea un aer măreţ şi plin de curaj.

Chiar clipa aceea lumina izbucni în tot castelul, orbindu-i cu strălucirea ei, urmată de urale, de strigăte de bucurie, de satisfacţie. Doar Charles spuse:

— Ce păcat! Preferam lumina difuză a acestor lămpi. Andrey realiză imediat că greşise, socotindu-l autorul acelui şir de incidente nefericite. Dacă ar fi fost aşa ar fi încercat măcar să simuleze bucuria că aveau din nou lumină.

* * *

Se pare că acea perioadă petrecută în salon, înainte ca bărbaţii să li se alăture a fost cea mai dificilă parte a serii. Dacă Charles îşi invitase mătuşa şi vara să vină la castel pentru a o cunoaşte pe Vivien şi a o face să se simtă dispreţuită şi singură, acestea n-ar fi putut face mai mult pentru a-i îndeplini dorinţele. Au fost foarte dure şi arogante, încercând în cea mai mare parte a timpului s-o ignore pe Andrey, punându-i lui Vivien o serie de întrebări stupide de parcă ar fi considerat-o de pe altă planetă. Biata Vivien era deja în încurcătură. Era conştientă că nu strălucise în timpul mesei şi că nici nu prea avusese ocazia să schimbe prea multe cuvinte cu Peter, iar acum, când se

aprinse lumina privindu-se în oglindă, observă că machiajul ei arăta jalnic.

Andrey remarcă acelaşi lucru şi încercă s-o salveze, s-o conducă la toaletă doamnelor.

Celia le conduse pe cele două cu vădit dispreţ.

— Sper că nu vreţi să vă şi aştept, le spuse.

— Nu, mulţumesc, răspunse Vivien. Acum când este lumină ne vom găsi poate uşor drumul de întoarcere.

Au fost, de fapt, fericite să rămână singure câteva momente:

— Aceste două femei Pendleton sunt oribile, decretă Vivien imediat ce rămaseră singure.

— Nu le lua în seamă, o sfătui Andrey. Nu ştiu să se poarte, asta este. Acum că masa s-a sfârşit, tu şi Peter veţi avea timp să staţi de vorbă.

— Şi tu?

— Eu mă voi descurca, nu-ţi face probleme din cauza mea.

— Te-ai comportat minunat în timpul mesei. Eşti sigură că te pot lăsa singură acum? Mi-aş dori mult să fiu cu Peter!

— Sigur că mă voi descurca, o asigură Andrey şi coborâră din nou în salon unde se aflau bărbaţii. Bărbaţii începură să joace cărţi, toţi în afară de Charles. El citea o carte lângă foc, dar Andrey era convinsă că nu-i scăpa pe ceilalţi din priviri.

Celia nu ezita totuşi să-l întrerupă cu tot felul de probleme.

Lui Andrey nu-i trebui mult să înţeleagă că Celia era îndrăgostită de Charles.

Începu să joace şi ea, dar ridicând ochii întâmplător întâlni privirea lui Charles aţintită asupra ei.

— Miss Lawrence, mi se pare că sunteţi cam obosită, zise el. Ar fi bine să mergeţi la culcare.

Andrey abia aştepta să plece pentru că era într-adevăr foarte obosită, dar nu putea să nu regrete că Vivien nu se putea bucura de câteva clipe libere cu logodnicul ei.

Îşi luară rămas-bun de la Charles chiar acolo în salon,

iar Peter le însoţi până la camerele care le fuseseră destinate.

Andrey le spuse un „noapte bună” grăbit şi se strecură în camera ei, dându-le celor doi şansa să rămână câteva clipe singuri.

Nu trecu mult şi Vivien dădu buzna în încăpere:

— Vrea să mergem să călărim mâine dimineaţă, exclamă Vivien. I-am spus bineînţeles că nu ştiu să călăresc şi nici nu am haine de călărie, dar el insistă că mă va învăţa, iar Celia îmi va împrumuta ceva de al ei… Andrey, nu-mi place să călăresc! Detest caii! De fapt mi-e teamă de ei… nimic nu mă va face să călăresc de plăcere.

— Astfel, îl vei face pe Charles să triumfe! Realizezi asta? exclamă Andrey.

— Ce vrei să spui?

— N-ai înţeles ce ţi-au făcut?

— Cine? Peter?

— Nu, nu el. El este nevinovat ca şi tine, ba chiar poate fi considerat victimă. Charles, mătuşa şi verişoara lui sunt cauza tuturor relelor. Par bine educaţi, dar sunt foarte duri şi necioplţi…

Vivien o privea amuzată cu ochii mari.

— Ce tot spui acolo?

Andrey ridică încet capul.

— Dragă Vivien, chiar nu vezi ce-a pus Charles la cale?

Vivien îşi scutură pletele blonde.

— Dacă ar auzi ce spui acum, ar fi foarte încântatat! Crezi că i-ar conveni să plecăm?

— Sigur că aşa este!

— Şi atunci, de ce ne-a mai invitat?

— Ştia că se va întâmpla aşa, că te vei simţi astfel, iar dacă te va face să rupi logodna, ar obţine ce-şi doreşte. O, Vivien, nu vezi, trebuie să vezi, Charles nu vrea să te măriţi cu Peter, vrea să te facă să înţelegi că nu eşti pentru el. De aceea le-a adus aici pe doamnele Pendleton, care nu te lasă să te simţi bine.

— De ce n-ar vrea să mă mărit cu Peter?

— Nu ştiu, poate consideră că nu sunteţi potriviţi.

— Doar nu-l vei lăsa să câştige, nu? o imploră Vivien.

— Nu ştiu, de fapt, tu eşti factorul principal.

— Dar suntem foarte potriviţi, Andrey! îl iubesc pe Peter. Ce să mă fac?

— Încearcă să reziști aici. Nu te aştepta la fericire în acest loc, ci încearcă să reziști. Nu ceda. Dacă nu vei reuşi să fii singură cu Peter, nu te lamenta. Aminteşte-ţi promisiunea lui Charles că-şi va da consimţământul după vizita aici şi nu ştiu cum, dar trebuie să fii tare, Viv!

— Şi atunci, ce să facem, să mă duc mâine la călărie?

— Desigur.

— Dar nu-mi place! Mă tem de cai!

— Ai încercat?

— Nu, dar…

— Vei începe pe un ponei, nu se poate întâmpla nimic rău. Iar dacă vrei să locuieşti aici, va trebui să te adaptezi acestui stil de viaţă!

— Este adevărat, dacă-l iubesc pe Peter, trebuie să fac tot ce-l încântă! Dar n-am urcat niciodată pe un cal!

Andrey îi spuse noapte bună şi se pregăti de culcare. Era frântă de oboseală şi adormi imediat.

Capitolul 4

Andrey se trezi devreme a doua zi, simţindu-se excelent; sări din pat şi se duse la fereastră, să se uite afară. Abia aştepta să vadă grădinile şi împrejurimile castelului, pentru că, sosind pe întuneric, nu apucase nici măcar să zărească frumuseţea locurilor. Descoperi că fereastra ei da spre o terasă, dincolo de care se întindea o pajişte cu fântâni arteziene, statui şi urne uriaşe. Iar acolo unde sfârşea pajiştea se vedea parcul, un ţinut sălbatic după cum observă de la distanţă. Se întindea cât putea să cuprindă cu ochiul.

Micul dejun se servea la ora nouă, iar acum era doar opt, aşa că se hotărî să exploreze casa până se trezeau ceilalţi. Văzuse în interior multe lucruri frumoase care-i atrăseseră privirea, pe care ar fi vrut să le vadă mai de aproape. Nu voia s-o trezească pe Vivien, care sigur mai

dormea la ora asta, aşa că merse pe vârfuri pentru a nu fi auzită.

Când ajunse la parter şi văzu pendula care indica o jumătate de oră până la micul dejun, rămase în interiorul castelului, să vadă încăperile de la parter.

Ajunse în salonul stil georgian, o încăpere decorată cu mult bun-gust. Pentru că era o specialistă şi voia să vadă totul de aproape cu ochiul ei format, îngenunche în faţa unui scrin, când auzi o voce:

— Ai pierdut ceva, miss?

Se întoarse, ridicându-se în cea mai mare grabă, şi întâlni privirea uşor batjocoritoare a lui Charles. Se simţi penibil că fusese surprinsă în această poziţie, iar sângele care – i urcă spre faţă i-o coloră intens. Cum se lăsase surprinsă? Uşa fusese deschisă, desigur, dar i-ar fi auzit paşii pe podeaua bine lăcuită, chiar dacă ar fi umblat ca o pisică.

— M-ai speriat, zise ea. Mă uitam la intarsiile acestui scrin.

— Te interesează din punct de vedere profesional, nu? Peter mi-a spus că lucrezi la Gloucester Galleries.

— Este adevărat, răspunse ea, sunt unul din directorii companiei.

— Hai să ne înţelegem de la început; nu este nimic de vânzare pe aici.

— Niciun moment nu mi-am închipuit că ar fi ceva de vânzare, răspunse ea sub impulsul vorbelor pe care le rostise el deliberat pentru a o insulta, aşa cum i se păru. Probabil nu m-ai crede dacă ţi-aş spune că mă interesează lucrurile frumoase pentru ceea ce reprezintă, atât.

El se înclină, dar nu spuse nimic.

— Trebuie să-ţi amintesc, continuă ea, furioasă de această dată, că n-am fost invitată aici ca profesionistă, ci ca prietenă a lui Vivien.

— Am înţeles, miss, dar am crezut c-ai venit aici ca protectoare a lui Vivien.

— Ce vrei să spui, domnule? întrebă ea uimită.

— Înţelegi foarte bine ce vreau să spun, miss

Lawrence, zise el cu un glas mai dur, fixând-o.

— Nu cred că ai dreptate, domnule.

— Te rog să nu mă dezamăgeşti, miss; am crezut că eşti sinceră, cel puţin.

Ei nu-i plăcu această alăturare de cuvinte. I-ar fi părut mai bine s-o fi dispreţuit, aşa cum îl dispreţuia şi ea. Dar el nu avea în opinia ei aceleaşi motive de dispreţ. Nu făcuse nimic pentru a-l afecta în vreun fel, pe când el, în mod deliberat, lovise în Vivien, prietena ei.

— Nu cred că mă poţi acuza de necinste, domnule.

— Nu? Şi atunci de ce vrei să pari o inocentă, când am spus c-ai venit aici ca protectoarea lui Vivien?

— Am considerat că Vivien are nevoie de o prietenă, răspunse ea tăios, apoi adăugă; mai ales în această casă.

— Mă bucur că te-ai dat în vileag, în cele din urmă, răspunse Charles. Mă tem că suntem pe poziţii adverse, miss Lawence.

— Iar eu observ că nu te temi; dimpotrivă eşti chiar mulţumit.

— Aici cred că-mi faci o nedreptate, miss, dar întrucât eşti hotărâtă să fii nedreaptă cu mine, ar fi o pierdere de timp să încerc să mă justific în faţa ta; ca să nu mai spun că nu obişnuiesc să mă justific în faţa cuiva.

— Mă mulţumesc să-ţi fiu duşman declarat, domnule, răspunse Andrey.

El se înclină din nou.

— Şi eu sunt mulţumit de această postură, puse el la fel de batjocoritor, lucru care o înfurie şi mai tare. Dar să facem pace pe timpul micului dejun, apoi îţi voi arăta castelul dacă doreşti.

— Nu ţi se pare riscant? Mi-aş arunca un ochi profesionist asupra lucrurilor şi cine ştie ce aş observa?

— Sarcasmul nu ţi se potriveşte, miss Lawrence, replică el. Te interesează tapiţeria de obicei?

— Da, recunoscu ea.

— Bine, atunci, vino cu mine… Charles o conduse spre ieşirea din salon; deschise o altă uşă spre hol, apoi o conduse spre o galerie ai cărei pereţi erau acoperiţi de

minunate tapiţerii, întrerupte doar de un şemineu bogat decorat deasupra căruia se afla blazonul familiei.

La capătul galeriei, văzu un brad.

— Vom da o petrecere mâine, îi explică el pentru angajaţii noştri şi copiii lor. Poate tu şi Vivien o veţi ajuta pe vara mea la decoraţii.

Andrey se declară încântată apoi Charles începu să-i explice fiecare tapiţerie şi uitară amândoi de discuţiile contradictorii pe care le avuseseră.

Descoperi cu plăcere că avea un simţ artistic dezvoltat, cunoştea bine comorile castelului său.

Aproape că uitară de ora mesei; uitaseră şi de animozităţile dintre ei, ba chiar îi mărturisi:

— N-aş suporta ca după mine să vină aici la castel cineva care să nu le aprecieze în aceeaşi măsură. Pentru prima oară ea avu impresia că interlocutorul ei rostea o obiecţie la adresa căsătoriei lui Peter cu Vivien.

Oare am fost nedreaptă cu el? se întrebă. Îşi puse întrebarea mai ales pentru că, oarecum, şi ea simţea că Vivien nu le-ar aprecia.

Când ajunscă în salon, ceilalţi erau deja acolo. Problema călăriei fu din nou adusă în discuţie, iar Andrey remarcă faptul că Vivien nu mai avu nicio obiecţie.

Spre uimirea ei, cel care obiectă fu Charles. El o întrebă dacă mai călărise până atunci, iar când clătină din cap, el declară că nu aveau un cal potrivit pentru o începătoare.

— Cred că s-ar descurca dacă ar încăleca pe Parade, zise Peter. O să ţin eu frâiele.

— Te priveşte, dar cred că faci o greşeală, zise Charles.

— Eşti obişnuită cu echitaţia, Andrey? o auzi pe Celia.

— N-am mai călărit din copilărie, recunoscu ea şi nu sunt sigură dacă atunci n-am fost călare pe un măgar!

— Dacă vrei să călăreşti, îţi pot împrumuta un costum, zise Celia; sau cumva ţi-e teamă?

Andrey primi imediat provocarea.

— Aş fi încântată să călăresc dacă mi-ai împrumuta echipamentul adecvat, răspunse ea.

Observă că gazda lor, Charles, se cam încruntase, iar când se ridicară de la masă îi spuse:

— Nu cred că tu sau Vivien ar trebui să călăriţi.

— De ce nu?

— Pentru că avem cai nărăvaşi; nu sunt pentru începători.

— Peter va avea grijă de Vivien. Vrea s-o înveţe călăria.

El se încruntă.

— Şi tu?

— Eu am primit o provocare, domnule Pendleton, replică ea şi ieşi foarte mândră din încăpere.

* * *

Începură călăria a doua zi pe o pajişte aflată în spatele grajdurilor, pe unde trecea şi pârâiaş, care putea fi traversat pe un pod rustic. Dimineaţa era mohorâtă; cerul părea foarte jos, şi încărcat de parcă urma să înceapă ploaia dintr-un moment în altul.

Spre uimirea ei, pe drumul spre acea pajişte, Andrey observă câţiva pescăruşi şi-i aduse acel lucru la cunoştinţă lui Peter, care replică senin:

— N-ai ştiut? De aici până la mare este doar o milă şi jumătate.

— N-am ştiut!

— Am putea merge într-o plimbare după amiază, mai spuse el.

Celia se afla deja pe pajişte, dar Andrey răsuflă uşurată pentru că nu-l văzu pe Charles. Se putea face de râs în faţa celorlalţi, dar nu şi dacă era el prezent.

Peter o ajută pe Vivien să încalece şi-i dădu ultimele sfaturi, cum să ţină genunchii, frâiele, apoi porni alături de e, a ţinând calul.

Andrey primi cu totul alt tratament din partea Celiei, care o dată ce o văzu pe spinarea calului, îl atinse cu cravaşa; animalul se cabră şi o aruncă din şa.

Andrey căzu, dar, din mândrie, se ridică numaidecât,

pentru că imediat ce ridicase privirea îl văzuse pe Charles apropiindu-se. Probabil, acesta văzuse căzătura, dar nu voia s-o vadă şi înfrântă. Calul nu pornise în galop, ci păştea liniştit. îl apucă de frâu şi, cu oarecare greutate, reuşi să se urce din nou în şa. Calul vru să se cabreze din nou, dar de data asta, nefiind speriat, o făcu mai încet, iar Andrey avu timp să se ţină bine în şa. Văzând că este din nou în pericol din cauza mişcărilor bruşte ale animalului, se prinse cu ambele mâini de coama acestuia, dar fără folos. Căzu din nou şi lovi cu putere pământul. Simţi o durere puternică în umăr apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, văzu privirea lui Charles plină de îngrijorare.

— Ce te doare? o întrebă el.

— Umărul, răspunse ea.

— Nimic altceva?

— Nu, nu cred.

— Slavă Domnului! exclamă el. Să sperăm că este doar o dislocare, nimic mai mult. Uite cum vom face: eu te voi ridica, încercând să-ţi produc foarte puţină durere, dar te rog să-mi dai de ştire dacă mai simţi şi altă durere… Tu, Peter, ridică-i încet picioarele.

Charles o ridică în pofida gemetelor, pentru că nu se putea abţine; o durea tot corpul.

— Acum, te rog să te rezemi de umărul meu, ca să nu mai simţi durerea; te rog să stai liniştită.

Charles avu dreptate; dacă nu se mişca, nu avea dureri. La cea mai mică mişcare, tot trupul îi era cuprins de durere.

O duseră înapoi la castel şi o aşezară pe o canapea într-o anticameră a salonului.

— Cheamă-l pe doctorul Clarke, îi spuse Charles lui Peter, dar mai întâi adu nişte brandy. Te simţi foarte slăbită?

— Puţin.

— Lasă capul în jos, încet. Aşa, zise Charles, care îi duse paharul cu brandy la gură.

Ea ridică în cele din urmă capul.

— Te simţi mai bine?

— Da, mulţumesc.

— Bine, ţi-a revenit şi culoarea în obraji. Doctorul va veni numaidecât. Ţi-ai dislocat umărul, asta este tot, dar ştiu că doare rău. Încearcă să nu te mişti, adăugă el.

— Mi se pare că umărul mi se mişcă singur, spuse Andrey.

— Este doar muşchiul care încearcă să revină la loc… uite în poziţia asta nu vei mai simţi durerea. Charles îi sprijini umărul cu mişcări delicate dar ferme. Astfel, durerea încetă.

— Mulţumesc pentru bunătatea de care dai dovadă, îi spuse Andrey.

— Am văzut ce s-a întâmplat, îi spuse el cu chipul întunecat.

— A fost vina mea, insistă ea. Mi-ai spus să nu mă aventurez; îmi pare rău că ţi-am creat probleme.

— Am văzut cum te-ai urcat din nou pe cal după ce ai fost aruncată prima oară.

— Da, a fost o mare imprudenţă.

— Eu aş fi folosit un alt cuvânt.

Atunci apăru şi Vivien.

— Iată-te, Andrey! Te-am căutat peste tot. Draga mea, eşti rănită?

— Din fericire, are doar umărul dislocat, răspunse Charles în locul ei.

— Cum s-a întâmplat? Celia nu ţinea calul? întrebă Vivien îngrijorată.

— Nu, Celia nu ţinea calul, răspunse Charles cu duritate.

— A fost vina mea, repeta Andrey.

— Am primit cufărul cu lucrurile pierdute, o anunţă Vivien.

— Foarte bine, spuse Charles, am trimis maşina după el de dimineaţă.

Andrey avu remuşcări, gândindu-se cum putuse să-l acuze de pierderea bagajelor lui Vivien?

— Charles, Celia vrea să-ţi vorbească, îl anunţă Peter

care intră şi el în acea încăpere mică.

— Va trebui să aştepte, replică Charles.

Imediat sosi medicul şi i se explică accidentul suferit de Andrey.

— Vă rog să-i mai daţi puţin brandy, zise acesta. Încet, nu vreau s-o fac să sufere inutil.

— Strânge-mi mâna cât poţi de tare, spuse Charles. Simţi o durere destul de greu de suportat, scăpă un geamăt şi umărul reveni în locaşul său.

— Ei, cum este acum? întrebă doctorul Clarke.

— Mult mai bine, pot să-mi mişc braţul! exclamă Audey.

— Dar nu trebuie să-l mişcaţi prea mult, miss. Îl voi lega cu o faşă până mâine. Din fericire, fiind braţul stâng, nu vor fi prea multe inconveniente.

Charles aduse nişte bandaje.

Doctorul Clarke o invită să se ridice, să facă paşi prin încăpere şi se declară mulţumit.

— Va trebui să stai în pat astăzi, miss, iar mâine voi trece să te văd.

— În ziua de Crăciun? exclamă Andrey. Nu este nevoie!

— Pentru mine, toate zilele sunt la fel, miss, spuse omul, boala nu ţine cont de sărbători.

Cu acestea, doctorul îşi luă rămas-bun şi Charles îl conduse la uşă.

Andrey şi Vivien urcară în camerele lor să se schimbe.

— Ce crezi, Celia a făcut asta dinadins? întrebă Vivien imediat ce rămaseră singure.

— Ce vrei să spui, Viv?

— Lui Peter aşa i s-a părut.

— De ce ar vrea asta?

— Se pare că este geloasă.

— Pe mine?

— Da, pentru că aseară Charles a vorbit cu tine tot timpul. Peter spune că nu l-a mai văzut vreodată vorbind atât de mult cu cineva, iar Celia suferea în tăcere; ştii, este

foarte îndrăgostită de el.

— Am intuit asta, zise Andrey. Se vor căsători?

— O, nu, Charles a afirmat în repetate rânduri că nu se va căsători niciodată.

— Asta înseamnă că vara voastră Celia îşi iroseşte timpul, nu?

— Îl iubeşte cu adevărat, bănuiesc, dar probabil s-a împăcat la gândul că nu se va căsători cu el… dar atâta timp cât nu se însoară cu altcineva… Cât priveşte doamna Pendleton, nu trebuie să-ţi faci probleme, este cam brutală şi nu-i pasă de nimic altceva în afară de jocul de cărţi.

Andrey se simţi destul de bine aşa că a putut lua masa cu toată lumea, ba chiar şi-a folosit şi mâna accidentată, dar

Charles lângă care stătea o ajuta tot timpul ca pe un copil. Se simţi deosebit de impresionată de comportamentul lui, la care nu s-ar fi aşteptat.

Celia nu participă la masă, locul ei rămase gol.

După masă, Charles o conduse în anticamera salonului.

— Te rog să stai aici, o invită el, indicând sofaua.

Andrey nu se împotrivi, iar Charles aduse o pătură cu care îi înveli picioarele, apoi mai puse lemne pe foc.

— Aş putea citi ceva? se aventură ea.

Charles se îndreptă spre bibliotecă, de unde veni cu un volum.

— Te rog să stai aici până mă întorc, îi spuse el.

Îi adusese” The Green Mansion” de W.H. Hudson.

Andrey se arată un pic mirată de alegerea lui; o poveste de dragoste pe care o citise de două sau de trei ori şi era una din cărţile ei preferate. Începu să caute pasajele care-i făcuseră întotdeauna plăcere, când auzi o bătaie în uşă şi Celia intră.

Era machiată cu multă atenţie, dar se putea vedea că plânsese pentru că ochii îi erau roşii.

— Am venit să-ţi spun că regret cele întâmplate, începu ea, nu fără oarecare dispreţ în priviri şi Andrey se gândi că scuzele ei erau datorate intervenţiei lui Charles.

— A fost vina mea, o opri Andrey. Domnul Pendleton m-a avertizat că nu are cai pentru începători, că sunt toţi nărăvaşi, dar eu m-am încăpăţânat.

— N-ai avut dureri mari, nu?

— Mi-am dislocat umărul, dar acum mă simt bine, după ce doctorul Clarke mi la pus la loc.

— Charles te-a învelit cu această pătură? vru să ştie Celia.

— Da, a fost foarte atent cu mine. Cred că fiind stăpânul casei se simte responsabil de cele întâmplate.

— Charles este o gazdă perfectă; ar fi făcut asta pentru oricine, nu te considera favorizată.

— Nici nu mă simt! replică Andrey, dar acum mă cam doare capul. Te rog să mă laşi singură.

Celia o privi un pic descumpănită.

— Ei bine, nu te mai reţin. Poţi să-i spui lui Charles că mi-am cerut scuze. Aceste cuvinte îi întăriră lui Andrey convingerea că tânăra venise numai la imboldul lui să-şi ceară scuze.

Iar faptul că aceasta insistase că vărul ei, ca o gazdă bună ar fi făcut totul pentru oricce musafir, îi întări lui Andrey convingerea că fusese favorizată. I se păru absurd că miss Pendleton era geloasă pe ea.

Şi comportamentul lui Charles se schimbase mult de la acel accident.

Cu gândul la el, privirea îi căzu pe flăcările focului care dansau vesel în şemineu iar pleoapele grele datorate poate brandyului pe care-l băuse, se închiseră peste ochii ei de culoarea violetei şi începu să moţăie.

Nu dormea profund, se afla undeva între somn şi trezie, amintindu-i ce simţise când se aflase în braţele lui, cu câtă sensibilitate îi strânsese mâna, de parcă ar fi simţit el însuşi durerea.

Nu rămase prea mult în această stare; un buştean căzu în foc şi fu nevoită să se ridice să-l pună la loc pe foc pentru că scotea fum. Simţi că se odihnise de-ajuns şi începu să se plimbe prin încăpere, privind tablourile şi mobila. Această încăpere avea o tentă feminină.

Dacă aş locui aici la castel, mi-ar plăcea să-mi fac salon din această încăpere şi n-aş modifica nimic; poate aş aduce şi un pian, îşi spuse. Deodată, observă că într-un colţ al încăperii chiar se afla un astfel de instrument. Nu mai cântase de mult, de copil poate, şi-i ridică încet capacul ca vrăjită.

Trecu palmele încet peste claviatură şi începu să-şi dorească să cânte, cum nu mai făcuse de mult. Începu să improvizeze. O, de ce nu mai cântase? Uită imediat tot ce o supăra, umărul, Celia… întâmplările neplăcute, atâta timp cât putea să cânte.

Fu adusă imediat la realitate de o uşă trântită. Ridică privirea surprinsă şi-l văzu pe Charles cu spatele sprijinit de uşă fixând-o.

— Aşa te odihneşti? Aşa asculţi ordinele doctorului? Nu ţi-a spus că braţul trebuie să stea în faşă până mâine?

— Aşa este, îmi pare rău.

— Sunt responsabil pentru tine, pentru că eşti musafira mea. Nu-mi pasă ce faci după ce pleci de aici. Dar cât stai aici, te rog să faci ce ţi se spune, nu-mi place să am bolnavi sub acoperiş.

Andrey se aşeză dezolată pe sofa, în timp ce el scormoni în foc cu vătraiul. După câteva clipe de tăcere, el o întrebă:

— Ai dormit vreun pic?

— Da, vreo douăzeci de minute.

— Cum te simţi acum?

— Perfect.

— Şi cum ţi se pare pianul?

Andrey fu uimită de felul abrupt în care-i puse întrebarea.

— Este foarte bine acordat.

— Nu s-a cântat de mult la el.

— Nu cânţi la pian de obicei? îl întrebă ea.

— Nu; cel puţin nu mai cânt acum.

— Te deranjează dacă eu voi cânta?

— Nu; pentru asta este făcut pianul, dar mi s-a părut ciudat să aud muzică aici după atâta vreme…

În clipa acea, Peter şi Vivien dădură buzna în încăpere. Terminaseră de decorat bradul şi voiau să-l cheme pe Charles.

* * *

În tot restul zilei, Andrey se simţi mizerabil. Era destul de curios că, înainte de accidentul de la călărie, nu i-ar fi păsat ce gândeşte Charles despre ea, dar de atunci, o schimbare subtilă se petrecuse în sentimentele ei.

Charles îi arătase consideraţie, grijă, tandreţe, lucru care-i făcuse plăcere, pentru ca mai apoi atenţia şi tandreţea lui să dispară brusc, iar el să revină la aroganţă, la duritate.

În dimineaţa Crăciunului, se duseră cu toţii la biserică, unde Charles citi din biblie, apoi urmă o masă copioasă la care participară vicarul şi soţia acestuia, câţiva vecini, aşa încât masa fu foarte aglomerată. Cu toate acestea, curând, spiritul Crăciunului îi pătrunse pe toţi, chiar şi pe Andrey care, până atunci nu se simţise prea grozav.

Când trecură cu toţii în salon, Andrey se simţi dintr-odată foarte obosită şi aşa cum spusese doctorul, umărul începu s-o doară mai tare decât în prima zi. Avea coapsa dreaptă plină de vânătăi din cauza căzăturii. Se gândi că ar fi mai bine să stea puţin întinsă înainte de petrecerea angajaţilor care urma la ora patru, când Charles veni spre ea şi-i spuse brusc:

— Du-te să te odihneşti puţin înainte de petrecere. Ai putea sta în salonaş până va veni cineva să te cheme.

Andrey citi în ochii lui şi simţi din glasul lui că redevenise acel Charles, bun tandru şi atent. Se grăbi să-i dea ascultare.

Nici nu se aşezase bine pe sofa, că uşa se deschise. Cine putea fi? Era doar medicul care nu rămase foarte mult la patul ei. După plecarea lui, Andrey aţipi puţin, sub impresia prezenţei lui Charles în încăpere; nu era cel pe care-l cunoscuse la început, ci acel care o îngrijise, care îngenunchease lângă ea. Care era cel adevărat?

I se păru ciudat că-şi dorea să-i fie alături, chiar se

aştepta să vină, dar n-o făcu.

Vivien veni s-o cheme la petrecere.

Ajunseră în galeria cea mare unde se împodobise bradul, unde angajaţii şi copiii lor îmbrăcaţi de sărbătoare îşi ocupaseră locurile la masă.

Copiii vorbeau şi râdeau, Charles şi Peter fixau lumânările în pom; Vivien şi Celia ajutau când era nevoie.

— Charles acordă atâta importanţă acestei petreceri în fiecare an! exclamă Celia cu o grimasă.

— Mie mi se pare potrivit să fie aşa, ripostă Vivien.

Când pomul fu gata împodobit şi becurile instalate, copiii au fost aşezaţi pe podea şi s-au aprins luminile. Aceştia au exclamat cu bucurie şi au aplaudat văzând frumuseţea bradului.

Charles a început să scoată darurile dintr-un sac şi să citească ce scria pe fiecare. Fiecare copil care era strigat se ridică şi se ducea să-şi primească darul.

Ceremonia aceasta dură vreo oră, pentru că se aflau în jurul bradului vreo cincizeci de copii, cu care Charles mai schimba câte o vorbă după ce le dădea darul.

Andrey, care-l urmărea cu ochii mari, nu putea să creadă că era acelaşi bărbat pe care-l cunoscuse la petrecerea Thelmei. Acum figura îi radia, trăsăturile i se îmblânziseră; copiii i se adresau cu dragoste, cu bucurie, nici unuia nu părea să-i fie teamă de el.

Deodată, Andrey se auzi strigată. Se întrebă dacă mai era cumva o altă miss Lawrence în încăpere. Dar nu, numele îi fu repetat, însoţit şi de cel de botez. Miss Andrey Lawrence, nu putea fi o greşeală, nu putea exista o altă femeie cu acelaşi nume.

Făcu un pas sfios înainte şi luă pachetul din mâna lui Charles. Imediat auzi numele lui Vivien.

— Ce-ai primit? o chestionă Celia.

— N-am deschis darul încă.

— Văd că nu l-ai deschis, dar de ce n-o faci acum, mai repede?

Andrey nu avea chef să-i satisfacă dorinţa, aşa că prelungi nefiresc de mult momentul deschiderii pachetului.

— Uite ce am primit! exclamă Vivien arătându-i o cutiuţă de argint filigranat în care se afla o mică trusă de cusut. Nu-i aşa că este frumoasă? Tu ce ai primit?

Andrey văzu o cutiuţă din fildeş cu intarsii pe care o putea purta în poşetă.

— O, exclamă Celia exasperată, acum vine momentul cel mai rău: dansul!

— Ce vreţi să dansăm copii? îi întrebă Charles.

— Nuts în May! Nuts în May! repetară copii.

— Mă tem că nu mai am discul acela… Andrey crezi c-ai putea să-l cânţi pentru noi?

— Sigur că da! se entuziasm ea. Dar unde este pianul?

— Este în galerie. Celia, te rog condu-o pe Andrey la pian.

— Bine, bombăni Celia, vino pe aici.

Andrey o urmă. Urcară o scară în spirală şi ajunseră la galeria despre care vorbea Charles.

— Charles pune prea mult suflet pentru petrecerea asta, căreia eu nu-i văd rostul… să nu crezi c-o să-ţi fie recunoscător dacă o să-ţi dai sufletul cântând…

— Nici nu mă aştept la recunoştinţă, îmi face plăcere să produc bucurie copiilor.

Celia o privi ciudat, iar ea îşi ocupă locul la pian. Acesta se afla lângă balustradă aşa că se putea apleca să vadă cum continuă petrecerea jos în salon.

Cântă timp de jumătate de oră, până când Charles îi strigă:

— Este de-ajuns, mulţumesc, Andrey.

Închise capacul pianului şi coborî în salon.

— Vă mulţumesc pentru participare şi sper că v-aţi simţit bine la petrecerea voastră, le spuse Charles invitaţilor. Aştept să ne mai vedem şi anul viitor cu toţii, sănătoşi şi bucuroşi. Dar înainte de plecare, aş vrea să vă spun ceva: fratele meu… ei bine, mulţi dintre voi îl cunoaşteţi de când era copil… ei bine, se va căsători cu această domnişoară, Vivien Maybridge. De aceea, aş vrea să toastăm pentru viitorii soţi.

Urmară urale cărora li se alătură şi Andrey.

Mai apoi, când rămaseră singure, Andrey o întrebă pe Vivien:

— Ştiai că are de gând să organizeze această petrecere?

— Nu, nici Peter n-a ştiut. A fost o surpriză pentru amândoi. Nu-i aşa c-a fost frumos din partea lui? O, Andrey sunt atât de fericită că nici nu ştiu cum să mă port!

Andrey simţi remuşcări, pentru că, fără a-l cunoaşte pe Charles, îl acuzase că a făcut totul pentru a complota împotriva lui Vivien! Indiferent cum era Charles, ştia acum că nu se preta la astfel de lucruri.

Nu ştia însă dacă intenţionase chiar de la început să anunţe apropiata căsătorie a lui Peter cu Vivien, sau o făcuse sub impulsul momentului, după ce Vivien sosise la castel, iar el n-o scăpase din priviri.

Ce ciudat era Charles! La petrecere fusese atât de uman, de apropiat, de înţelegător, dar acum redevenise distant, arogant, la fel ca la început când îl cunoscuse în casa Thelmei. La un moment dat, păruse fericit când anunţase logodna, dar parcă privirea lui spunea: bine că n-am fost eu alesul!

După cină, Charles se scuză că are treabă şi nu-l mai văzură în seara aceea.

Capitolul 5

Ziua următoare, Andrey avu mult timp liber, pentru că Peter şi Vivien plecară singuri la plimbare, iar tovărăşia Celiei nu-i făcea plăcere, aşa că o evită.

Celia rămase în pat toată dimineaţa.

Charles nici nu apăru la micul dejun. Peter îl scuză că se sculase foarte devreme de dimineaţă şi plecase cu treburile moşiei. Nu ştia când urma să se întoarcă.

— Dar astăzi este sărbătoare, remarcă Vivien.

— Nu şi pentru el. Charles nu şi-a luat niciodată vacanţă.

— Oricum, pe tine nu te va face să munceşti astăzi, ripostă Vivien.

Andrey se simţi dezamăgită. Faptul că nu-l vedea

toată ziua făcea ca timpul să treacă foarte încet şi fără sens.

Îşi petrecu dimineaţa citind, apoi făcu o plimbare în grădină. Străbătea grădina cu paşi mici, cu capul plecat, cu gândul doar la el, întrebându-se de ce era atât de atrasă de el.

Prin natura muncii ei venise în contact cu mulţi oameni deosebiţi, dar pe acesta cu cât încerca mai mult să-l înţeleagă, cu atât dădea greş. De ce oare ura femeile? se întrebă ea. De ce nu se căsătoreşte?

Un alt bărbat ar fi considerat că o soţie i-ar fi de mare ajutor în totul, la petrecerea din ziua precedentă, de exemplu… De ce atâta mister?

De când se anunţase căsătoria, Celia era numai miere faţă de Vivien. Considera că dacă vărul ei Charles îşi dăduse consimţământul pentru căsătoria lui Peter era bine ca şi ea să facă la fel; dar faţă de Andrey atitudinea nu i se schimbase, era la fel de ostilă. Abia îşi vorbiseră de la schimbul de replici din galeria în care se afla pianul.

Celia era foarte atentă să nu spună ceva necuvenit în faţa lui Charles sau chiar a lui Peter despre Andrey.

Ziua următoare, sâmbătă, se desfăşură cam pe aceleaşi coordonate, dar după amiază Andrey porni decisă să găsească singură drumul spre mare. Nu voia să părăsească ţinutul fără să fi zărit plaja care se afla la o milă şi jumătate, doar. Porni imediat după masă, fără a şti în ce direcţie se afla marea. Ar fi putut să-l întrebe pe Peter, dar nu voia ca el sau Vivien să se simtă vinovaţi c-o lăsau singură.

Vivien o întrebase de câteva ori „eşti sigură că nu te vei plictisi? Nu mă simt prea bine ştiind că te las aici fără să ai ceva de făcut”!

De fiecare dată, îi răspunsese invariabil:

— Nici nu ştii ce mult mă bucur de liniştea pe care mi-o doresc atât de mult! Cât am tânjit după ea!

Şi Vivien chiar nu ştia.

Nu ştia că Andrey nu putea sta fără să facă nimic, fără să descopere nimic. Andrey era o persoană foarte

activă şi dacă ar fi fost acasă ar fi avut permanent ceva de făcut, dar acum fiind în casa altcuiva se simţea legată de mâini şi de picioare. Nu că s-ar fi plictisit, dar nu-şi găsea liniştea. Într-o dimineaţă, se duse în bibliotecă să citească ceva, dar Celia o descoperi acolo şi-i spuse scandalizată:

— Ce faci aici? Nu ştii că vărul meu nu permite nimănui să intre în bibliotecă?

— În acest caz, de ce n-o încuie? replicase Andrey.

— Pentru că nu-şi închipuie că musafirii săi vor rătăci prin toată casa.

Andrey considerase că ura şi invidia Celiei se mai domoliseră, pentru că în ultimul timp Charles nu-i mai acordase prea multă atenţie, dar se pare că nu era aşa, pentru că aceasta, ori de câte ori se întâlneau, îi adresa remarce sarcastice. Astfel că, în această după amiază abia aştepta să poată pleca spre mare. Era încă o zi posomorâtă, pe care o asocia mereu cu atmosfera din Northumberland. Cerul era atât de jos, că putea să-l atingă dacă întindea mâna, ba chiar la un moment dat se porni un vânt puternic, care ameninţa s-o ridice de la sol.

Aerul era diferit aici, diferit de orice altă regiune pe care o vizitase. Mă întreb ce simte Vivien aici, cum crede că va putea locui aici tot restul vieţii. Acum este mult prea îndrăgostită ca să acorde atenţie acestui aspect, cred că nici n-a văzut ţinutul.

Porni spre pajiştea pe care fusese aruncată de pe cal, amintindu-şi spusele lui Charles că se afla o cărăruie prin acea pădurice, care ducea spre o zonă de o frumuseţe sălbatică.

Tocmai voia să intre în pădure când Charles, însoţit de un bărbat, apăru chiar în faţa ei şi-i fu imposibil să-l evite.

— Bună ziua, spuse el. Ce faci aici, miss? Aş vrea să ţi-l prezint pe domnul Morton.

Andrey îi zâmbi bărbatului, apoi îi răspunse acestuia la întrebare:

— Voiam să găsesc calea spre mare.

— Cred că-ţi va fi greu, pentru că te îndrepţi exact în

sens opus; dacă mergi înainte ai putea ajunge eventual la Newcastle, dar niciodată la mare.

— În acest caz, poate ar fi bine să-mi arăţi calea, spuse Andrey. Peter zicea ceva de zona aceasta.

Charles ezită o clipă.

— Te voi conduce… bine, Morton, adăugă el, mai poate aştepta până luni. O vom rezolva. Nu ne grăbim.

— N-aş vrea să abuzez de timpul dumitale, zise Andrey. Mă pot descurca şi singură. Doar să ştiu în ce direcţie…

— I-aş putea arăta eu calea lui miss Lawrence, o întrerupse Morton, care o privise până atunci cu admiraţie nedisimulată.

— Mă descurc eu, Morton, îl opri Charles. Ne vedem luni. Iată calea, se întoarse el spre Andrey.

— Am simţit că vreau să văd marea înainte de a pleca, spuse ea, doar de dragul de a întrerupe tăcerea.

— Am crezut că Peter ţi-a arătat drumul, se încruntă Charles. Abia acum constat că te-a cam neglijat.

— Nu m-am simţit defel neglijată. Din contră, m-am odihnit mult şi oricum, a fost o schimbare faţă de viaţa de la Londra.

— Din păcate, nu am timp să mă ocup de oaspeţi, sunt multe de făcut pe acest domeniu.

— Îmi pare rău că ţi-am răpit timpul. Dacă mi-ai arăta drumul…

— Şi eu trebuia să ajung acolo… există o casă pe la care n-am trecut de mult.

— Am crezut că Peter se ocupă de domeniu, începu Andrey.

— Poftim? Peter? Vocea lui era atât de plină de dispreţ, încât îl privi uimită şi văzu că era încruntat şi Peter abia acum învaţă să se ocupe de acest domeniu, continuă el, dar deocamdată nu ştie nimic. Aş vrea să se apuce serios de muncă.

— Îi va fi cam greu s-o facă acum, zise Andrey cu blândeţe.

— Poate acum că s-a logodit se va apuca şi de treabă,

zise Charles.

— Logodna nu este momentul propice pentru a te apuca de muncă. Poate după ce se vor căsători…

— Căsători? repetă el. Unde vor locui atunci?

— Am înţeles de la Peter că-şi doresc o casă tot pe acest domeniu.

— Şi cât va dura s-o ridice? Şi unde vor sta între timp?

— Crezi în logodnele prelungite?

— Da, cu cât sunt mai lungi, cu atât ai mai mult timp să te gândeşti.

Andrey îşi pierdea răbdarea cu fiecare vorbă a lui. Cât îl ura în aceste momente!

— Atunci, de ce ţi-ai dat consimţământul? îl întrebă indignată.

— Tinerii nu au minte, replică el. Nu ai cum să-i opreşti, să-i aduci la raţiune. Nu au habar ce este căsnicia; dar şi fără ea poate că lumea s-ar sfârşi.

— Chiar crezi că toate căsătoriile sunt nefericite?

— Consider că este o nebunie să te căsătoreşti orbit de dragoste, răspunse el.

— Uneori, dragostea durează, îl înfruntă Andrey.

— Aşa este, oare?

Ea era prea furioasă să continue discuţia, aşa că-i spuse doar:

— Crezi că Peter şi Vivien vor avea de aşteptat până se va construi casa?

— Nu cred nimic, răspunse el cu cinism, dar şi cu amărăciune, încât ea nu mai ştiu ce să-i răspundă. Nu aştept nimic de la nimeni, continuă el. Dacă insistă să se căsătorească, dacă vor să facă prostia asta, sunt bineveniţi la castel, până-şi vor ridica o casă.

— Totuşi, nu pot să înţeleg de ce ţi-ai dat consimţământul ieri, repetă ea uimirea ghicindu-i-se în glas. Păreai un om atât de înţelegător!

— Cred că pe moment a învins partea bună a firii mele, replică el cu sarcasm.

— Nu cred că poţi avea o fire bună, ripostă Andrey.

Rosti vorbele înainte de a le fi putut opri, dar după acea realiză că n-ar fi vrut să le rostească.

El începu să râdă, dar nu de plăcere.

— Mă bucur să constat că ţi-ar revenit complet de pe urma căzăturii. Nu te-ai simţit bine în ultimele zile, când n-ai mai fost rea cu mine.

— Îmi pare rău, n-am vrut să fie aşa.

— Să nu-ţi pară rău! Prefer să fii aşa. Îmi plac oamenii sinceri, care se comportă aşa cum le dictează conştiinţa. Detest ipocrizia.

— Nu mă comport aşa cum sunt, în prezenţa dumitale. N-am ştiut că am un temperament exploziv, până te-am cunoscut.

El râse din nou, la fel de cinic.

— De ce ai o părere atât de proastă despre firea omenească? explodă ea, la fel de necontrolat.

— Sunt un om cu un deosebit simţ al realităţii, replică el şi cu o viziune foarte clară a, dar uite cărarea pe care o căutai.

— Cred că singură n-aş fi găsit-o niciodată.

Pătrunseră pe o cărare îngustă, între stânci; era atât de îngustă, încât nu puteau merge unul lângă altul, ci doar unul în urma celuilalt. Charles mergea în faţă, să-i deschidă drumul. Nu puteau continua discuţia, aşa că Andrey profită de clipele de linişte să privească în jur. Undeva, la picioarele lor apăru un pârâiaş, care susura vesel sărind peste stânci, şi mici cascade. Lăsă privirea în jos, observând că stâncile erau acoperite pe alocuri de licheni şi muşchi, iar deasupra capetelor lor nu se puteau vedea decât crengile copacilor. Era un loc de o frumuseţe stranie.

Cu toate acestea, nu i-ar fi plăcut să se afle singură prin aceste locuri, fără a şti că se află cineva cu ea. Un pas greşit şi nimic n-o mai putea opri să cadă în prăpastie. Se înfioră, privind în jos. Nu era exclus ca aici să se fi petrecut crime, pentru că era foarte uşor să scapi de cineva împingându-l.

Nu-şi lua ochii de la Charles, de la părul lui de

culoarea cărbunelui. Ce potrivit era în acest loc! Ce nefiresc se comporta în societate!

Andrey era stânjenită că dăduse în vileag ce gândea despre el. Cu toate acestea, nu putea să nu fie interesată de acest bărbat. De ce refuza căsătoria? Ce secrete ascundea? Oare fusese trădat în dragoste?

Îi era imposibil să şi-l imagineze trădat de vreo femeie. Dar de unde ştiu asta cu atâta certitudine? se întrebă.

Poate pentru că dacă s-ar fi străduit să cucerească o femeie şi aceasta s-ar fi îndrăgostit de el, nu-l putea compara cu niciun alt bărbat, toţi i-ar fi părut plicticoşi.

Brusc, ieşiră direct pe plajă, una sălbatică, desigur, cu pescăruşi ţipând deasupra capetelor lor.

Charles îi arătă ceva la distanţă.

— Aceea este căsuţa unde trebuia să ajung.

Strigase cam tare aceste cuvinte, pentru ca ea să-l poată auzi; vântul bătea foarte tare.

Mergeau cu vântul în faţă, astfel că le era greu să vorbească.

Ajunseră în cele din urmă la casa respectivă, a cărei uşă era deschisă. Intrară imediat şi o închiseră, iar liniştea li se păru neobişnuită, după urletul vântului. Se aflau acolo patru încăperi, două la parter şi celelalte la etaj, dar nu exista o baie sau altceva.

— Crezi c-ar putea locui cineva aici? o întrebă Charles.

— Presupun că a trăit cineva aici.

— Desigur.

— Mi se pare foarte expusă la intemperii de tot felul.

— Nu ţi-ar plăcea să trăieşti aici?

— Dar ţie? îl întrebă ea.

— Pe mine nu m-ar deranja. Am locuit într-un far, timp de un an. Casa asta este civilizată faţă de acel loc.

— De ce ai făcut-o? îl întrebă ea.

— Voiam să fiu singur, relică el laconic.

— Nu mai era nimeni cu tine?

— Ba da, câinele meu. Am fost foarte fericiţi acolo.

Andrey se încruntă. Ce bărbat ciudat! Avea absolut totul, iar el se închidea într-un far cu un câine!

— Nu mă poţi înţelege, nu? Nu înţelegi nevoia de singurătate, nu?

— Nu în asemenea măsură. Şi eu simt nevoia de solitudine adesea. Dar simt că vreau să fiu singură câteva minute, nu un an întreg!

— Cred că voi sta mai mult pe aici, îl auzi spunând. După ce se însoară Peter.

— Eşti sigur că n-ai mai avea loc la castel?

— Uneori, lumea întreagă poate fi prea mică, replică el. Alteori, un bărbat vrea să fie complet singur. Vom vedea… Ei, am văzut ce trebuia, acum ar fi bine să plecăm.

Se întoarseră pe acelaşi drum, dar din cauza vântului puternic nu puteau discuta. Când ieşiră de pe potecă, o întrebă:

— Aşadar, mâine pleci?

— Da, răspunse Andrey, mi-am făcut rezervare pentru mâine noapte, la vagonul de dormit.

— Cred că nu te mai întorci niciodată aici, zise el, dar pe un ton neutru, fără ca vorbele lui să fie o întrebare sau o afirmaţie.

— De ce spui asta?

— Nu văd de ce ai dori să te mai întorci, replică el.

Oare ce voia să spună? Andrey era din ce în ce mai uimită.

— Poate voi vrea s-o văd pe Vivien.

— O s-o vezi la Londra, n-o să stea prea mult pe aici.

— Dar aici va fi căminul ei!

— Chiar crezi că i-ar plăcea să trăiască aici?

— Sunt sigură că aşa va fi!

— Poate, răspunse el cam fără chef. Rămâne de văzut… dar tu nu vei reveni prin ţinuturile astea, adăugă el pe acelaşi ton, jumătate afirmaţie, jumătate întrebare.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Îţi place zona asta?

— Este fascinantă. Stranie, sălbatică şi totuşi mă fascinează.

— Nu te mai întoarce, o sfătui el. Nu te întoarce niciodată.

— De ce nu? îl întrebă ea intrigată.

Lui Charles păru că-i trebuie mult timp să-i răspundă la întrebare, şi tocmai voia s-o repete când el spuse:

— S-ar putea să te fascineze într-atât încât să n-o mai părăseşti. A, dar iată că am ajuns! Sper că n-am întârziat la ceai.

Ajunseră la castel, şi Charles îi deschise poarta cea mare, lăsând-o să intre.

* * *

Plecară seara următoare şi nu mai avu ocazia să discute între patru ochi cu el. În ultima zi, Celia se comportă mult mai civilizat, poate şi pentru că duminică fiind, Charles a rămas cu ele toată ziua şi nu îndrăznea să fie nepoliticoasă în faţa lui, sau poate pentru că Andrey pleca şi nu o mai percepea ca pe o rivală şi se ruşinase de felul în care se purtase cu ea.

Ba chiar îşi exprimă speranţa că se vor revedea la Londra.

— Oricum, ne vedem la cununie, încheie doamna Pendleton. Când va avea loc, Peter?

Peter o privi pe Vivien.

— Când va avea loc, iubito? o întrebă.

— Va trebui să discut cu mama, îi răspunse doamnei Pendleton, dar va fi cât mai curând posibil. Poate în februarie.

Peter le conduse la Newcastle, să le urce în tren.

Vivien nu fu prea tristă la despărţire, ştiind că peste puţin timp, Peter va fi al ei pentru totdeauna. Vivien trăia un vis extatic şi părea să nu recepţioneze nimic din ce venea dinafara dragostei lor. De fapt, abia aştepta să se întoarcă la Londra să discute detaliile cununiei cu mama ei. Cu cât se întorcea mai repede, cu atât devenea mai curând soţia lui Peter. În timpul în care vor fi despărţiţi îşi vor scrie scrisori de dragoste. De fapt, îşi promiseseră să-şi scrie zilnic.

Aşadar, Andrey resimţea mai mult plecarea decât

Vivien. Vizita ei avusese momente rele, dar şi momente bune de care-şi va aminti mult timp de acum. Ştia că toate acestea se legau într-un fel de prezenţa lui Charles şi simţi că atunci când îşi luă rămas-bun de la el, ceva dispăru din viaţa ei.

Dormi în tren, dar de fiecare dată când se trezi şi nu de puţine ori o făcu, nu fără o anume tristeţe, cu sentimentul că a pierdut ceva drag.

Capitolul 6

Abia se întorsese Andrey de la Londra şi se apucase din nou de lucru, când telefonul sună într-o dimineaţă înainte de a pleca de acasă; auzi vocea impacientată a lui Vivien, care-i cerea să vină în strada Verne imediat, pentru a discuta detaliile cununiei.

— Vei fi, desigur, domnişoară de onoare.

— O, nu… încercă să protesteze.

— Trebuie, dragă prietenă.

— Vom mai discuta acest aspect cu prima ocazie când ne vom întâlni, spuse Andrey.

Nu putea discuta aceste probleme pentru că se grăbea, dar acceptă invitaţia la cină în aceeaşi seară, acasă la Vivien.

— A, nu, mai bine vino la masă, la ora unu ar fi cel mai bine; vom avea timp să vorbim pe îndelete, apoi te poţi întoarce la magazin.

Andrey sosi la unu fix, găsind-o pe Thelma singură în salonul verde de la parter.

— Mă tem că am ajuns prea devreme… începu ea.

— Din contră! Mă bucur că avem răgazul să discutăm singure până vine Vivien. Îşi aranjează părul, sau aşa ceva…

Draga mea, îţi mulţumesc pentru scrisoare. Ţi-aş fi răspuns, dar…

— Nu era cazul, Thelma. Am vrut doar să te informez cum merg lucrurile.

— Ţie ţi se pare că totul este bine? Niciodată nu mi-aş fi închipuit c-ar evolua bine, trebuie să-ţi mărturisesc. Crezi că l-am judecat pripit pe Charles? Te rog, spune-mi

acum ce crezi despre el, după ce l-ai cunoscut mai bine.

— Acasă are un comportament diferit de ceea ce am văzut aici, răspunse Andrey, fără a sta pe gânduri. La petrecerea de Crăciun, pe care a organizat-o pentru personalul de serviciu, n-ai fi crezut că este aceeaşi persoană. Este, fără îndoială, un stăpân foarte bun şi iubit de cei care-l servesc. Am auzit două femei vorbind despre el şi aproape că aveau lacrimi în ochi.

Thelma, care o privea lung în acest timp, o întrerupse:

— Draga mea, sper că nu te-ai îndrăgostit de el?

— Cum poţi să-ţi închipui asta, Thelma? protestă Andrey indignată; cu toate că rostise aceste cuvinte, sângele îi colorase obrajii, mai ales pentru că ştia că Thelma o examinează atent.

În clipa aceea, Vivien, care arăta mai frumoasă ca oricând, îşi făcu apariţia în salon, urmată de Henry Maybridge şi plecară cu toţii să mănânce.

În timpul mesei, se discută numai despre cununie. Fusese fixată data: optsprezece februarie. Slujba urma să se desfăşoare la biserica din Hanover Square.

— Tu şi Celia veţi fi singurele domnişoare de onoare mature; restul vor fi copii. Ce bine că sunteţi de aceeaşi statură!

Începură să discute toaletele domnişoarelor de onoare, dar şi rochia lui Vivien, lucru destul de greu de exprimat în cuvinte.

Andrey înţelese că îi revenea un rol foarte important, dar şi o sarcină dificilă; Thelma nu avea pic de gust la îmbrăcăminte, iar Vivien se lăsa influenţată de prostul gust al mamei sale…

Thelma ţinea morţiş ca domnişoarele de onoare să fie îmbrăcate în verde smarald, iar pe cap să poarte coroniţe de frunze roşii.

— Cunosc o modistă grozavă, interveni Andrey. Toată nunta ar costa mai puţin dacă am apela la ea, decât la o casă de modă renumită.

— Ar putea fi o idee bună, zise Thelma, privind-o

totuşi cu îndoială. Nu ştiu însă dacă doamna Pendleton ar agrea ideea… nu ţi-am spus c-am primit o scrisoare fermecătoare de la ea? Vine săptămâna viitoare la Londra şi ne va vizita împreună cu fiica ei.

— Nu-ţi face probleme din cauza ei, mamă, interveni Vivien; nu suportă să facă investiţii mari. Nu-i place să cheltuiască banii pe fleacuri care pot fi evitate, mi-a spus Peter, deşi are o stare materială bună… Dar mamei nu cred că-i va plăcea Celia, ce zici, Andrey?

— Nu ştiu, replică aceasta. Deşi poate fi foarte plăcută, dacă vrea.

— Nu s-a purtat prea frumos cu biata Andrey, le explică Vivien. Era geloasă pe ea, aşa cred. Este înnebunită după Charles.

— Să înţeleg că acest Charles i-a acordat atenţie lui Andrey? exclamă Thelma cu interes.

— Nu n-a făcut-o, zise Andrey scurt.

— Ba a făcut-o, mamă, o contrazise Vivien. Trebuie să recunosc că nu mi-aş fi dat seama, dar Peter a fost uimit de atenţia pe care Charles i-a acordat-o lui Andrey. Spunea că este prima oară când îl vede interesat de o femeie, când este atent şi grijuliu. I-a pus multe întrebări despre ea; de fapt, l-a mai întrebat de Andrey şi când a cunoscut-o la petrecerea noastră şi ei i s-a părut c-a fost cam necioplit.

— Fleacuri, o întrerupse Andrey, sunt doar închipuiri. Cu toate astea se trezi că roşeşte.

— Draga mea, nu exagerez niciun pic. Peter mi-a cerut foarte multe informaţii despre tine, pe care vrea să i le transmită lui Charles.

— Ce te-a mai întrebat? se arătă Andrey brusc curioasă.

— M-a întrebat de când te cunosc, în ce împrejurări ne-am cunoscut, ce fel de slujbă ai, dacă ai fost sau eşti logodită cu cineva, dacă ai vreo relaţie stabilă…

— Ce întrebări! exclamă Andrey. Un adevărat chestionar! Şi tu ce i-ai spus?

— Că ştiu c-ai fost cândva logodită, dar nu-ţi place să vorbeşti despre asta.

Andrey îşi muşcă buzele, iar Thelma, care observă că era stânjenită, salvă situaţia:

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, Vivien, să discuţi astfel relaţiile sentimentale ale prietenei tale.

— Andrey este prea reţinută, mamă, trebuie să scoţi amănuntele cu cleştele de la ea. Nu-i place să se confeseze, nici măcar în faţa mea.

Andrey începu să râdă; nu se putea supăra pe Vivien, pentru că nu spunea acestea cu rele intenţii. De altfel, ea încercase întotdeauna ca în faţa celor care o cunoşteau să nu arate că ar fi fost în vreun fel afectată de o relaţie din trecut. Dar nu putea să se întrebe ce-l făcuse pe Charles să pună astfel de întrebări. Cu toate acestea, în adâncul sufletului, nu putu să nu se bucure că un bărbat atât de arogant, se interesa de ea.

* * *

Andrey constată cu bucurie că în săptămânile care au urmat, atât Thelma cât şi Vivien au consultat-o tot mai des în privinţa planurilor de căsătorie. Cununia, aşa cum hotărâseră, avea să se ţină la biserica St. Claridge din Hanover Square. Andrey o ajută pe Vivien să-şi aleagă rochia, ţinutele domnişoarelor de onoare şi ale pajilor.

Rochia aleasă pentru Vivien era din satin, cu dantelă de Brussel, cu buchete de flori de portocal, iar ale domnişoarelor de onoare erau din şifon bej cu buchetele de trandafiri de culoare roz.

Vivien avu nevoie de multe sfaturi în privinţa alegerii trusoului, pentru că, actriţă fiind, era înclinată spre lucrurile frivole, total nepotrivite pentru Northumberland, iar Andrey avu destul de luptat cu ea în această privinţă.

În zilele acestea, realiză cât de egoişti devin oamenii îndrăgostiţi, dar şi cât de greu este să te superi pe ei.

Vivien nu mai trăia decât pentru dragostea ei şi-şi imagina că toţi care veneau în contact cu ea trebuia să fie la fel de absorbiţi de asta. Uneori, nu putea să înţeleagă că Andrey era prea ocupată sau obosită şi poate nu mai avea puterea să cutreiere magazinele cu ea pentru cine ştie ce detaliu nesemnificativ al cununiei ei… Dar Andrey, oricât

ar fi fost de ocupată era destul de înţelegătoare cu ea. Îşi spunea că, probabil, prietena ei nu va mai fi niciodată în viaţă atât de nerăbdătoare şi de fericită ca acum. Aşadar, o lăsa să se bucure de fericire atât cât va putea. Fiecare trebuie să aibă un moment în viaţă când să se simtă în centrul atenţiei. Gândind astfel, nu putea să nu se întrebe când şi dacă va veni şi pentru ea vreodată această clipă.

Andrey n-a fost prezentă la sosirea doamnei Pendleton şi a fiicei sale, Celia, lucru care s-a petrecut imediat ce acestea au sosit la Londra, dar a aflat toate amănuntele de la Vivien. Aparent, vizita a decurs foarte bine; atât doamna Pendleton cât şi Celia, au făcut eforturi se se facă plăcute.

— Apropo, doamna Pendleton m-a invitat chiar să-i spun: „mătuşă Dorothy” dar nu mă pot obişnui cu ideea. Era foarte amabilă şi drăguţă, nicidecum aşa cum am cunoscut-o la Coburn. Sunt invitate la masă săptămâna viitoare… Andrey, nici nu ştii ce fericită sunt că lucrurile merg bine; am avut impresia că Celia nu mă place defel…

— Pe mine nu mă place, cu tine nu are nimic, o lămuri Andrey. I-ai spus că vom fi domnişoarele tale de onoare?

— Nu, n-am considerat necesar. Cu toate astea, i-am dat adresa modistei tale şi i-am spus că ne va lucra rochiile.

Andrey începu să râdă.

— N-ai vrut s-o superi de pe acum…

Andrey avu o strângere de inimă în cele două dăţi când se duse la modistă, de teamă c-o va întâlni acolo pe Celia, dar n-a fost aşa; întâmplarea a făcut să se mai vadă doar în ziua repetiţiei pentru cununie la biserică.

Andrey aşteptase cu nerăbdare ziua cununiei, pentru că asta însemna să-l revadă pe Charles; realizase că îşi dorea foarte mult revederea cu el şi deveni neliniştită, neştiind cum să arate mai bine. Prima persoană pe care o văzu căutând-o din priviri, fu el.

Andrey ajunsese ultima, iar Charles era cu spatele la ea, dar îl recunoscu imediat după umerii largi şi ţinuta

impunătoare. Inima începu să-i bată necontrolat, iar obrajii i se colorară subit.

— O, bine c-ai apărut! exclamă Vivien. Ai întârziat Andrey, eram îngrijoraţi.

— Îmi cer scuze, dar a fost reţinută la birou.

— Să începem, aşadar. Tu şi Celia veţi sta în spatele meu…

Andrey îi zâmbi Celiei, aceasta îi răspunse la salut. Cei şase copii, trei fetiţe şi trei băieţi, îşi ocupară locurile în spatele lor.

Andrey nu îndrăznise să-l privească pe Charles, dar îi simţea privirea aţintită asupra ei.

— Mergi prea repede, îi şopti Thelma, iar tu, Vivien, ţine capul sus, mergi drept. Te rog, domnule Pendleton, ia locul tatălui lui Vivien. A promis că vine, dar cred c-a uitat cu desăvârşire…

Charles execută ce i se spusese, iar Thelma continuă să le dea tuturor indicaţii, de parcă s-ar fi ocupat toată viaţa cu organizarea nunţilor.

Cei care participau la repetiţie porniră şi se opriră de patru ori, înainte de a fi pe placul Thelmei.

Andrey îndrăzni în sfârşit să-l privească pe Charles şi observă că era plictisit de caznele la care-l supunea Thelma.

Şi ea se cam săturase şi se întreba cum ar putea să se sustragă fără a o ofensa pe Vivien, când Thelma le spuse:

— Să zicem că am cam terminat, dar să ţineţi minte tot ce v-am spus.

După ce-şi luă rămas-bun de la Vivien, Andrey se trezi faţă în faţă cu Charles.

— Nici măcar nu m-ai lăsat să te salut! îi reproşă el.

— O, desigur, aveam intenţia s-o fac, dar mă tem că va trebui să-mi iau rămas-bun, pentru că sunt în întârziere. Trebuie să plec.

— Ai noroc că eşti ocupată, zise el. Eu nu mai am nimic de făcut în Londra. Trebuie să-ţi mărturisesc că detest acest loc. Mă simt ca un peşte pe uscat… Peter mă

lasă singur în seara asta; n-ai vrea să-ţi faci milă de mine, să mă însoţeşti la cină?

— Regret, zise ea, dar în seara asta iau cina cu nişte prieteni. De fapt, şi-ar fi dorit mult să-i poată spune că abia aşteaptă invitaţia lui. La petrecerea la care fusese invitată, nu îndrăznea să-l ducă, ştiind că va aborda acel aer dezgustat.

El se înclină, nu mai spuse nimic, dar ea adăugă:

— Poate cu altă ocazie.

Spera că îşi va repeta invitaţia pentru a doua zi, dar Charles zise doar atât:

— Să sperăm că nu va mai fi nevoie să mai vin vreodată la Londra.

— Te întorci mâine la Coburn? îl întrebă ea.

— Da, la ora cinci.

Celia se apropie de ei.

— Vii cu noi în seara asta, nu-i aşa, Charles?

El încuviinţă şi Andrey se întrebă cum ar fi reacţionat dacă i-ar fi spus că s-a răzgândit şi cinează cu el…

Ce reacţie ar fi avut Celia? O sticlă cu vitriol, poate…

Dacă ar fi acceptat să cineze cu el, ce ar fi urmat? Nu-i făcea plăcere să meargă la petrecerea la care fusese invitată, iar gândul că el îşi petrecea seara cu Celia… ce se întâmplă cu mine? se întrebă, apoi se încruntă, sub imperiul unui gând pe care nu voia să-l accepte. Nu, nu trebuie să las asta să se întâmple, este absurd… Acestui bărbat nu-i pasă de mine. Urăşte şi detestă toate femeile.

Cu toate acestea, seara când se duse la culcare, gândurile toate îi erau doar la el…

* * *

Biata Vivien nu avu parte de o zi frumoasă. Turna cu găleata, iar prognoza nu promitea nicio îmbunătăţire; cu toate acestea, nimic nu-i umbrea fericirea. Nici nu se gândea că ploaia ar fi un inconvenient pentru musafiri.

Când ea şi Thelma porniră spre biserică, Andrey tremura atât de emoţie cât şi de frig. Când ajunseră acolo, abia avură loc să intre din cauza mulţumii adunate.

Orga începuse să cânte, invitaţii vorbeau în şoaptă,

dar când apăru Vivien murmurele încetară, doar un bărbat rosti cu voce tare:

— Iată mireasa!

Orga începu să cânte marşul nupţial, lumea se ridică, iar Vivien, frumoasă ca o cadră, cu chipul acoperit de văl, păşea demnă la braţul tatălui ei, care o conducea spre altar, urmată de domnişoarele de onoare.

Andrey îşi muşcă buzele să nu plângă.

Se uită fără să vrea la Charles aflat lângă fratele său cu chipul la fel de întunecat ca întotdeauna, şi se întrebă ce gândea oare? Probabil mulţumea cerului că nu era el în locul lui Peter!

Andrey se întrebă cum putea să nu fie impresionat de ceremonia de căsătorie?

Preotul începu să oficieze slujba: „la bine şi la rău…”

Andrey nu-şi putea lua privirea de la Charles, fără să ştie de ce…

El privi spre ea o singură dată, dar întoarse capul imediat. Nu mai văzuse un astfel de chip: mândru, dur, arogant, dar… frumos. O figură care nu trecea neobservată în mulţime, un chip care nu putea fi ignorat.

* * *

Peter şi Vivien erau acum soţ şi soţie, iar martorii semnau în registrul de nunţi. Vivien îşi scosese vălul de pe faţă şi îşi săruta rudele, iar Thelma exclamă:

— Cavalerul să sărute domnişoarele de onoare!

Andrey se întrebă dacă făcuse această afirmaţie doar pentru a-l pune pe Charles într-o situaţie jenantă, lucru pe care-l reuşi din plin. El se încruntă şi pretinse că n-a auzit-o, dar Thelma nu se lăsă.

— Haide, domnule Pendelton, fă-ţi datoria.

Celia, aflată chiar lângă el, aştepta sărutul. Charles o sărută foarte sobru pe obraz, dar Thelma nu se lăsă:

— Trebuie să săruţi toate domnişoarele de onoare, domnule!

Andrey simţi că ar fi vrut s-o strângă de gât. De ce continua să-l pună în situaţie dificilă? Bietul Charles căzuse victima vulgarităţii Thelmei.

Le sărută pe cele trei fetiţe, apoi se îndreptă spre ea. Andrey ar fi vrut ca podeaua să se deschidă şi să se facă nevăzută.

— Se pare că trebuie să te sărut, îi spuse el.

— Nicidecum, se împotrivi ea.

— Aşa mi s-a ordonat şi trebuie să mă conformez.

— În acest caz, îţi voi comanda eu să n-o faci.

— Nu eşti în postura în care să dai ordine aici!

Charles veni mai aproape de ea s-o sărute, dar ea făcu un pas înapoi. Charles o prinse de încheietura mâinii, dar ea făcu un efort să se elibereze.

— Te rog să-mi dai drumul! pretinse ea.

— Să fii sigură că n-o voi face!

— Dar mă doare mâna!

— Asta pentru că mă sfidezi! O să-ţi rup şi încheietura, dacă mă vei sfida în continuare.

— Charles, vino să semnezi în registru! îl strigă Peter.

Charles o eliberă.

— De data asta, te-a salvat providenţa, zise el cu glas scăzut. Dar să nu uiţi că nu sunt obişnuit să mi se opună cineva.

Celia se apropie imediat de ea.

— Ce spunea Charles? o întrebă suspicioasă.

— Nimic, răspunse Andrey prea furioasă.

— Suntem gata cu toţii? strigă Thelma care nu se putea abţine să nu controleze pe toată lumea.

Se aliniară cu toţii în spatele mirilor, Vivien luă braţul oferit de Peter pe ritmul marşului lui Mendelssohn şi ieşiră încet din biserică.

Andrey simţea că-i arde faţa, la fel şi mâna, dar nu ştia cât de frumoasă era astfel, îmbujorată.

Din punctul ei de vedere, cununia se lungise prea mult, dar mai avu de aşteptat până se tăie tortul, apoi Peter şi Vivien dispărură să se pregătească de plecare, dar nu înainte ca Vivien să-i şoptească:

— Te rog să vii în cinci minute, să mă ajuţi să mă schimb. Vom organiza o mică petrecere pentru prietenii mai apropiaţi acasă la mine.

Când ajunse acolo, găsi câteva persoane, dar pe Charles nu-l văzu imediat.

Vivien era emoţionată şi chiar avu nevoie de ajutorul ei pentru a-şi schimba rochia. Arăta superb în costumul verde de călătorie.

— Şi când te gândeşti că nu mă voi mai îmbrăca niciodată această rochie superbă, zise ea privind cu melancolie frumoasa rochie. Ce păcat!

Coborâră în salonul în care se adunaseră prietenii, iar Peter deschidea o sticlă de şampanie. Toţi se simţeau bine, fericiţi, doar Charles le întrerupse veselia după ce toastă în cinstea mirilor:

— O fac acum pentru că mă grăbesc să prind trenul, explică el.

— Păcat, zise Vivien ne simţeam atât de bine cu toţii!

— Charles are dreptate, interveni Peter, dacă nu pleacă acum, pierde trenul!

Apoi Vivien şi Peter îşi luară rămas-bun de la oaspeţi. Vivien o sărută cu drag pe Andrey.

— Rămas-bun, prietenă dragă; îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine! Sper să ne vedem cu bine în curând.

— Fii binecuvântată, Vivien! îţi doresc o lună de miere fericită!

Thelma ceru să fie lăsată o clipă singură, cu fiica ei. După câteva minute, Thelma apăru cu ochii în lacrimi, iar Vivien şi Peter plecară aclamaţi de invitaţi.

Deodată, când Andrey o căuta din priviri pe Thelma, Charles apăru ca prin farmec lângă ea.

— Voiam să-mi iau rămas-bun, zise el.

— O, pleci deja?

— Da, chiar sunt în întârziere. Dacă nu plec chiar acum, pierd trenul.

— Cred că nu regreţi; ştiu cum gândeşti despre Londra.

El o privi lung şi-i spuse:

— La revedere, Andrey.

— La revedere, îi spuse ea întinzându-i mâna.

Capitolul 1

Mult timp după cununia lui Vivien, Andrey se simţi fără stare, nesatisfăcută, nemulţumită de viaţa ei. Munca nu-i mai oferea nicio bucurie şi nu se putea concentra. Fără să vrea, gândurile îi fugeau spre el, chipul lui îi era mereu în faţa ochilor. Cu trecerea timpului însă, începu să-şi revină. Cu toate astea, nu-şi putea lua gândul de la el, deşi cu greu îi putea reconstitui chipul, detaliile mai ales, din amintire. Fusese în primejdie, în mare primejdie, dar slavă Domnului primejdia trecuse. Liniştea sufletească îi reveni încetul cu încetul; îşi învinsese inima.

Pentru un moment, inima ei care fusese inactivă mult timp, revenise la viaţă şi resimţise asta din plin; dar din fericire, reuşise să revină la starea de nepăsare de dinainte de a se îndrăgosti de Charles. Nu mai voia să se îndrăgostească vreodată, era mult prea dureros.

Pe Vivien şi pe Peter îi văzuse o singură dată de la cununie, când se întorseseră din luna de miere şi se opriseră la Londra în drumul spre Coburn, dar în timpul acesta Vivien îi scrisese mereu şi repeta în fiecare scrisoare invitaţia să vină să stea cu ei o vreme; dar atâta timp cât pericolul de a se îndrăgosti de Charles nu trecuse definitiv, o refuzase constant.

Săptămânile, lunile, trecuseră repede, erau acum în iulie şi începuse să se gândească la vacanţă.

Primise o invitaţie la Torquay, sau la Bath şi ezita între cele două.

Vivien o invitase la Coburn, dar deşi credea că primejdia trecuse, nu i se părea prea amuzant să-şi petreacă vara acolo. Vivien şi Peter erau tot îndrăgostiţi, aşa că nu prea avea ce să facă acolo.

Thelma plecase deja la Coburn; era prima ei vizită de la căsătoria fiicei sale. Încheiase stagiunea şi avea o scurtă vacanţă înainte de repetiţiile pentru un nou spectacol. Andrey ar fi vrut să ştie cum îi mergea lui Vivien cu adevărat acolo, la castel, pentru că i se păruse că sesizează o schimbare de ton în scrisorile ei. Încheia fiecare misivă cu acelaşi mesaj: ce ţi-aş mai putea scrie?

Nu facem nimic deosebit pe aici…

Oare Vivien era deja plictisită?

Dar nu după mult timp, Thelma reveni la Londra şi o sună, invitând-o să ia masa la ea, chiar a doua zi.

— Trebuie să discutăm despre Vivien, îi spusese.

— Sper că nu este nimic rău! exclamse Andrey.

— N-aş vrea să discutăm la telefon, draga mea, îţi spun mâine toate amănuntele.

Andrey abia aşteptă întâlnirea cu vorbăreaţa Thelma şi nici aceasta n-o ţinu în suspans, ci intră direct în subiect:

— Sunt teribil de îngrijorată din cauza lui Vivien.

— De ce?

— Se plictiseşte de moarte acolo. Peter lipseşte toată ziua, munceşte foarte mult, este adevărat, Charles are grijă să-l împovăreze cu toate, iar ea rămâne singură. Nici eu, la vârsta mea, n-aş suporta să stau acolo separată de lume. Nu au nici măcar nişte vecini, sau dacă au, stau prea departe. N-am văzut nici măcar o pisică pe acolo. În zilele de lucru, micul dejun se serveşte la ora opt şi nici măcar nu-ţi este adus la pat, apoi Charles şi Peter pleacă şi se mai întorc seara.

— Nici la masă nu se întorc?

— Poate că vin o oră sau o jumătate de oră şi pleacă din nou. Eu mi-aş pierde minţile să stau acolo ruptă de lume. Biata mea, Viv…

— Dar nici când era acasă, nu avea nimic de făcut… îndrăzni Andrey.

— Da, dar atunci era în casa ei.

— Ei, poate că nu este acum, dar va fi… ar mai fi grădina…

— Viv nu ştie nimic despre grădinărit.

— Asta înseamnă că are ce să înveţe.

— Ai putea avea dreptate, dar Vivien nu se poate descurca acolo; îmi seamănă mult, îi place lumea, distracţia…

— Şi ce face toată ziua?

— Pierde vremea de colo-colo… Nici eu nu i-am prea

fost de mare ajutor, pentru că nu mă pricep la nimic din ce se face acolo. Abia aşteptam ziua următoare, toată ziua…

— Bietul Peter! exclamă Andrey. Înţelege că soţia lui se plictiseşte?

— Încă nu. Vivien îi ascunde asta şi când se întoarce seara nu-i spune nimic, vrea să-l menajeze. Dar n-o poate face la infinit. îi va citi în priviri. Vivien a slăbit mult.

— Dar Peter pare fericit?

— Da, radiază de fericire! Să nu înţelegi cumva că nu se mai iubesc! Din contră, sunt mai îndrăgostiţi ca niciodată, dar mă îngrijorează situaţia lui Vivien, starea ei psihică.

— Poate dacă va rămâne însărcinată… sugeră Andrey.

— Da, poate… abia aşteaptă să se întâmple asta, dar simt că nu un copil ar fi rezolvarea situaţiei. Şi mai este ceva; nu se simte bine de când a ajuns acolo, clima nu-i prieşte, îşi simte capul greu, nu are chef de nimic. Ştiu cum este, pentru că şi eu m-am simţit la fel.

— Îmi pare rău, zise Andrey. Dar Charles? Crezi că intuieşte ce se întâmplă?

— N-aş putea spune. De fapt, ne-am văzut foarte puţin. Lipseşte din zori până seara târziu, fiind ocupat cu problemele domeniului. Iar seara, nu vine să cineze cu ei. Stă tot timpul în biroul său, sau în bibliotecă.

— Da, ştiu acea încăpere, exclamă Andrey, amintindu-şi brusc cum îi acoperise picioarele cu pătura atunci când căzuse de pe cal.

— Ce-ar trebui să facem, Andrey? întrebă Thelma cu un oftat.

— Vivien va trebui să se obişnuiască să-şi ducă viaţa acolo, spuse Andrey solemn. Va trebui să facă asta dacă vrea să-şi salveze căsnicia.

— O poţi ajuta?

— Eu?

— Da, tu. Nu cred că altcineva o poate ajuta, aşa cum ai face-o tu. Du-te acolo, dacă poţi. Vivien tânjeşte după tine. Învăţ-o să-şi alcătuiască viaţa acolo. Învaţ-o să se apuce de grădinărit, de castel, de domeniu. Tu ştii cum s-o

faci. Fă-o să fie interesată de toate astea. Eu n-o pot face. Sunt chiar contraindicată, pentru că semănăm prea mult; şi, de fapt, cum s-o învăţ eu care nu ştiu nici pentru mine… Dar tu ai putea învăţa să trăieşti acolo, nu?

— Da, aş putea, recunoscu Andrey.

— Aşadar, tu eşti persoana indicată! Te vei duce acolo, Andrey? Numai tu o poţi ajuta!

Îi era greu să refuze o cerere făcută cu atâta insistenţă.

— Ştii c-aş face orice pentru Vivien, dar dacă simţi că stilul de viaţă de acolo îi periclitează căsnicieia ce-aş putea face?

— Numai tu poţi fi salvarea lui Vivien! insistă Thelma.

* * *

Astfel au fost hotărâte lucrurile. Vivien exultă de bucurie când auzi că Andrey va veni s-o vadă, să fie cu ea două săptămâni, la începutul lui august.

Ce diferită era acum situaţia faţă de sărbătoarea de Crăciun, când făcuse drumul spre Coburn împreună cu Vivien! De data asta, atât Vivien cât şi Peter veniră s-o ia de la gară. Căldura îmbrăţişării lui Vivien o făcu să uite oboseala călătoriei, iar Peter n-ar fi putut fi mai bucuros.

Ajunseră devreme la castel, astfel că avu vreme să facă duş, să se schimbe înainte de masă şi constată cu bucurie că i se rezervase aceeaşi cameră ca data trecută; numai că acum Vivien nu mai ocupa camera alăturată. Ea locuia cu Peter în altă aripă a casei.

Andrey coborî la masă fericită că-şi revedea prietenii, dar şi cu inima bătându-i mai tare, emoţionată că-l va revedea pe Charles.

Cu toate acestea, îşi aminti spusele Thelmei că nu venea niciodată la masa de prânz, iar seara se retrăgea în biroul său. Dar acum fiind prima ei zi la castel, îşi imagină că va face o excepţie şi va veni la masă. Cu toate acestea, când ajunse în salon, observă spre consternarea ei, că masa fusese aşezată doar pentru trei persoane.

— Fratele tău nu este aici? întrebă ea.

— Nu, a plecat de ieri, răspunse Peter. Credem că s-a

dus în Scoţia.

Andrey se întrebă dacă nu cumva imaginaţia îi juca feste, sau Peter spusese aceste vorbe oarecum jenat?

— A plecat pentru mult timp? nu se putu abţine să nu întrebe.

— Cred că pentru două săptămâni.

Aşadar, Charles nu va fi aici cât va sta ea la castel. Dezamăgirea pe care o simţi fu atât de puternică, mai ales că în timpul acesta nu făcuse decât să se mintă singură că numai de dragul lui Vivien venise în aceste ţinuturi uitate de lume.

Din cauza dezamăgirii, abia putu să mănânce sau să vorbească. Simţea un nod în gât.

— Noi considerăm că n-a fost prea frumos din partea lui să plece exact când ai venit tu, îndrăzni Vivien.

Peter se încruntă la ea. Era evident că Vivien fusese lipsită de tact.

— Plecarea lui nu are nicio legătură cu sosirea lui Andrey. Charles era foarte obosit şi simţea nevoia unei schimbări. În ultimul timp a muncit până la epuizare.

Andrey îşi lăsă ochii în jos. Charles n-a vrut să mă mai vadă, îşi spuse. Nu mă suportă deloc, aşa că până şi gândul că am locui sub acelaşi acoperiş i-a repugnat. N-ar fi trebuit să vin aici.

Încercă să salveze aparenţele, să se comporte normal, să fie veselă, dar acest lucru nu-i reuşi deloc. Sub pretextul oboselii de pe urma călătoriei, se retrase la ora zece la culcare.

* * *

Se trezi într-o dimineaţă superbă şi se concentră asupra celor ce avea de făcut, scopul venirii ei aici, acela de a o ajuta pe Vivien să-şi facă viaţa plăcută. Se gândi să înceapă prin a-i trezi lui Vivien interesul pentru frumoasa grădină a castelului.

Imediat după micul dejun, Peter o sărută pe Vivien şi plecă la muncă, iar Andrey o întrebă:

— Ei bine, ce facem acum? Ce faci tu de obicei dimineaţa?

— Nu ştiu… începu ea… mai nimic… citesc ziarele… ce-ai vrea să facem?

— Aş vrea să-mi arăţi grădina.

— Bine, zise Vivien cu jumătate de gură. O să dau ordin să se pună scaunele pe terasă, cred c-o să fie foarte cald astăzi. Mă întorc în zece minute… să vorbesc cu menajera…

Vivien se întoarse şi o conduse spre grădină.

— Este superbă, spuse Andrey. Ce trandafiri minunaţi! îţi plac?

— Mi-ar plăcea mai mult dacă ar fi ai mei, zise Vivien.

— Dar vor fi!

— Nu sunt prea sigură şi apoi cred că nici nu i-aş vrea!

— De ce? întrebă Andrey, surprinsă.

— Grădina mi se pare prea mare, şi nici nu m-aş pricepe să mă ocup de ea, ar fi păcat. Eu vreau o casă mică şi o grădină pe măsură. Un loc numai al meu. Aici aş avea prea multă răspundere; am ajuns la concluzia că urăsc asta mai mult ca orice.

— Şi Peter? El s-a născut în acest loc…

— Vei fi uimită să afli că nici el nu este prea îndrăgostit de locul acesta. Nu-l entuziasmează ideea de a moşteni castelul şi tot ce implică el. Nici lui nu-i prea plac răspunderile şi s-ar simţi mai bine într-o casă mică. Amândoi ne dorim căsătoria lui Charles şi mai ales să aibă un fiu care să moştenească tot.

— Nu mi-aş fi închipuit că Peter nu-şi doreşte moştenirea.

— Şi eu am crezut asta la început, dar am aflat multe de când ne-am căsătorit. De fapt, Charles este realmente îndrăgostit de acest castel, de domeniu. A încercat să-i insufle dragostea asta şi lui Peter, dar n-a reuşit. Cu toate acestea, Peter nu vrea să-l dezamăgească. De fapt, Peter nu şi-a petrecut aici copilăria; mama lui a trăit mai mult în străinătate, iar tatăl lui pentru că şi-a adorat soţia a însoţit-o, iar castelul a cam rămas în paragină. Numai Charles a stat aici. Cred că s-a simţit foarte singur. Nu se

înţelegea cu mama vitregă. Nici pe mine nu mă acceptă, dar se poartă politicos.

— Nu te acceptă? De unde ştii?

— Simt asta. Are acea politeţe rece şi atât. Cred că nici nu mă vede. Ştie că nu-mi place să am grijă de castel. Lui Peter i-am spus, dar nu-i pasă, pentru că nici el nu excelează. Cred că seamănă cu mama lui.

— Mă întreb de ce nu se însoară Charles? De ce dispreţuieşte femeile?

— Peter mi-a spus câte ceva despre asta. Charles are impresia că femeile îşi bat joc de bărbaţi, că le fură energia. îi repetă mereu istoria lui Samson. Acesta a fost un bărbat adevărat până a nimerit în ghearele Dalilei. Charles crede că la fel s-a întâmplat cu tatăl lor şi cu mama lui Peter şi nu vrea să lase vreo femeie să facă asta cu el.

Interesantă teorie! se gândi Andrey. Începu să-l înţeleagă pe Charles. îl văzu cu ochii minţii, ca pe un puşti mândru, singuratic, care-şi ura mama vitregă pentru că-i luase tatăl de lângă el. Poate din copilărie ajunsese să-i placă singurătatea.

— Am o idee, zise Andrey. Există vreo şcoală aici?

— Da, este una cu copii foarte drăguţi.

— Ce-ar fi să punem în scenă o piesă în care să joace şcolarii?

— Andrey! Ce idee divină! exclamă Vivien şi ochii i se luminară de o bucurie lăuntrică. Dar sunt în vacanţă acum, adăugă ea, după o clipă de gândire.

— Cu atât mai bine. Presupun că nu toţi copiii pleacă din localitate şi vor avea mai mult timp…

— Andrey, ai avut o idee extraordinară! Crezi că voi reuşi să le captez atenţia cu propunerea asta?

— Sunt sigură că va fi aşa! Şi astfel vei avea ocazia să-i cunoşti.

— Cu ce să încep?

— Prin a alege titlul piesei.

— Ce-ar fi să încep cu Little Sweep-Măturica? Mulţi copii de pe aici au voci frumoase, i-am remarcat la

petrecerea de Crăciun.

Vivien nu vorbi despre altceva toată ziua, iar când Peter ajunse acasă se lăsă atras în planurile soţiei sale. După-amiază, Vivien şi Andrey încercară să meargă prin sat, să găsească puşti dornici să joace în piesă. La început, au fost mai reticenţi, dar după ce au băut limonada şi au mâncat prăjiturile oferite de Andrey au plecat, promiţând că vor reveni a doua zi, aducând şi alţi prieteni.

Andrey urma să-i acompanieze la pian, astfel că începu să înveţe ea mai întâi cântecelele. După câteva ore obosi şi-i spuse lui Vivien c-ar vrea să facă o plimbare.

— Vrei să mă însoţeşti, Vivien?

— Nu, aş vrea să mai citesc rolurile o dată, eventual să le adaptez pentru vârsta acestor copii.

Andrey îşi luă costumul de baie şi din instinct porni către cărăruia care ducea spre mare, pe care o străbătuse cu Charles. Îşi aminti că acolo se afla o căsuţă care-i plăcuse şi-şi spuse că putea să se schimbe în costumul de baie.

Când ajunse aproape de apă, îşi scoase pantofii şi merse pe malul mării desculţă, cu apa ajungându-i la glezne. îmbrăcase o rochie albastră, fără mâneci, iar soarele i se juca în plete. Dacă s-ar fi putut vedea, ar fi realizat ce mult semăna în aceste clipe cu o nimfă, la ţărmul mării.

Drumul pe cărăruie nu i se mai păruse atât de lung şi primejdios ca atunci când venise însoţită de Charles, şi ideea de a face o baie i se păru din ce în ce mai atrăgătoare, pentru că era foarte cald. Când ajunse aproape de casă, începu deja să-şi descheie nasturii rochiei, să se poată schimba cât mai repede şi să se arunce în valuri.

Deodată, încremeni; din uşa casei o privea Charles. Nu păru surprins văzând-o, ci doar un zâmbet sardonic îi apăru pe chip.

Andrey încercă să-şi strângă rochia cu mâna.

— N-am ştiut că eşti aici, am venit să fac o baie, reuşi să spună.

— Da, te-am văzut venind, replică el senin.

— Ce faci aici? îl întrebă Andrey, care începuse să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Aici este locuinţa mea, îi răspunse el.

— Mi s-a spus c-ai plecat în Scoţia.

— Aşa am vrut să se ştie, dar acum după ce mi-ai descoperit secretul, aş vrea să-l şi păstrezi.

— Desigur, dar… de ce?

— Chiar trebuie să mă justific? întrebă el, vădit deranjat.

— Îmi cer scuze.

— Aşadar, ai venit aici să faci baie, nu? Ei bine, dacă tot ai venit…

Charles îi făcu loc să intre. Imediat, Andrey fu uimită de transformările aduse interiorului. Încăperile erau proaspăt zugrăvite; pe podele se puteau vedea covoare groase, tablouri de valoare fuseseră expuse pe pereţi. Observă că-şi adusese o bibliotecă, scaune, fotolii şi un pat mare.

— Te-ai mutat de mult aici? îl întrebă.

— Cu o zi înaintea venirii tale. Te rog să n-o iei ca pe un afront personal, dar abia atunci am terminat de amenajat locul. De altfel, ţi-am spus când te-am adus aici prima oară, că voi avea nevoie de un refugiu după căsătoria lui Peter.

— Şi intenţionezi să rămâi aici?

— Deocamdată mi-am luat o vacanţă binemeritată, dar şi după aceea intenţionez să mă retrag aici, ori de câte ori voi simţi nevoia. Era locul în care speram că nu mă va găsi nimeni, că nu mă va căuta nimeni, dar din păcate…

— Nu voi sufla o vorbă. Desigur, dacă-mi ceri s-o fac.

— Cum pot fi sigur că pot avea încredere în tine?

— Ai cuvântul meu că nu voi spune nimănui.

— Se poate avea încredere într-o femeie?

— De ce nu? De ce nu se poate avea încredere, ca şi în cuvântul unui bărbat? îţi voi dovedi acest lucru.

— Foarte bine, miss Lawrence, îţi voi da şansa asta. Aminteşte-ţi că reputaţia tuturor femeilor pe care le

reprezinţi depinde de seriozitatea cu care îţi vei respecta promisiunea. Şi acum, du-te să faci baie, îi mai spuse Charles. Dacă doreşti să te schimbi, mă voi duce la bucătărie.

Andrey se schimbă repede în costumul de baie şi porniră amândoi în fugă spre apă. Era mult mai rece decât se aşteptase şi se obişnui mai greu cu răcoarea ei. Dar o dată intrată în apă, nu rezistă să intre şi cu capul. Nu-şi adusese cască de păr pentru că-i plăcea mult să înoate fără cască, cu părul liber, să se simtă ca o sirenă.

Când ieşiră din apă, se simţea foarte bine.

Charles îi oferi un prosop şi ieşi din încăpere pentru ca ea să se poată schimba.

— Am crezut că femeile de astăzi sunt atât de artificiale încât nu suportă să se ude la păr, zise el cu sarcasm, ca de obicei.

— Eu sunt diferită din acest punct de vedere. Apa mării îmi face foarte bine la păr. Mă simt minunat!

— Nu-ţi este şi foame, cumva? o întrebă el.

— Ba chiar simt că voi leşina! Trebuie să mă grăbesc la ceai.

— Aş putea să-ţi dau câte ceva de pe aici, se oferi el.

— Nu, nu vreau să-ţi tulbur liniştea, mai mult decât am făcut-o deja.

— Ai făcut-o deja, după cum ai spus, aşa că nu mai contează, spuse el, fără pic de delicateţe. De fapt, venirea ta îmi este de mare folos, aş vrea să-mi aduci ceva de la castel. Am nevoie de o carte pe care ţi-aş fi foarte obligat dacă mi-ai aduce-o mâine. Am nevoie de ea pentru cercetările pe care le fac aici. Hai să mergem la bucătărie, să vedem ce-ţi pot oferi de mâncare.

— Găteşti aici? îl întrebă ea urmându-l.

— Nu mă pot lăuda că gătesc prea mult; dar am conserve destule. Am şi o maşină de gătit aici.

— O ce dezordine! exclamă ea de cum intră.

— Este cam greu să speli vasele fără apă caldă, o lămuri el.

— Dar ai putea încălzi apa.

— Bine, deocamdată o să pun ibricul cu apa la fiert.

— Te superi dacă-ţi facă puţină ordine între timp? îl întrebă.

— Nu, dar dacă-ţi face plăcere…

Andrey încălzi nişte apă şi-i spălă vasele, puse lucrurile în ordine. În timpul acesta, Charles se dusese într-una din camere, aşa că avu timp să-i examineze proviziile. După cum îi spusese, avea multe conserve, chiar şi lapte conservat, biscuiţi în loc de pâine, ceai şi cafea, sticle cu bere, mere şi multă ciocolată.

Puse din toate acestea pe o tavă pe care o duse în cameră. Când terminară de mâncat, tot ea aduse tava la bucătărie şi spălă tot ce folosise.

Se întoarse din nou la el şi-i spuse:

— Acum trebuie să plec.

— Uite, asta este cartea de care am nevoie, zise el. Se află pe biroul meu din bibliotecă, mi-o vei aduce mâine?

— Desigur.

— La ce oră poţi veni?

— La aceeaşi oră ca astăzi ar fi bine?

— Presupun că nu poţi veni dimineaţa. Am mare nevoie de carte.

— Nu ştiu cum pot pleca fără ca Vivien să bănuiască…

— Bine, vino imediat ce este posibil. Presupun că te poţi sustrage?

— Cred că da.

— Şi aminteşte-ţi că nu trebuie să sufli o vorbă!

— Şi dacă vor descoperi cumva şi astfel vor afla c-am ştiut tot timpul acesta?

— Va fi problema mea, replică el. Ai promis să păstrezi secretul.

— Şi dacă vor să vină la mare să facă baie?

— N-au făcut-o niciodată până acum. Sunt puţine şanse să mă găsească.

— Dar eu te-am găsit imediat!

— Tu! Putea să înţeleagă multe din felul în care rostise acest cuvânt, dar nu vru să-i dea nicio interpretare.

Nu ştiu ce te-a făcut să vii aici; drumul este lung şi periculos, căldura asta…

— Voiam să fac baie, se apără Andrey. Bine, voi încerca să vin mâine cât mai devreme cu cartea, spuse ea. La revedere.

Charles o conduse. După ce plecă, mai întoarse capul de vreo două ori şi-l văzu tot acolo.

* * *

Era ora şase când se întoarse şi Vivien era chiar îngrijorată.

— Unde ai dispărut, Andrey?

— La mare, am făcut baie.

— M-am gândit că acolo te-ai dus şi mi-a fost teamă că te-ai înecat. Nici ceaiul nu l-ai băut, dar o să sun acum să-ţi aducă ceva de mâncare.

— Nu este nevoie, protestă Andrey, nu-mi este foame deloc. Nu vreau decât un pahar cu apă.

Vivien insistă să i se aducă ceai proaspăt şi sandvişuri cu castravete, prăjituri, pe care Andrey a fost nevoită să le mănânce.

Deodată, în timp ce se forţa să înghită, realiză că se pusese într-o situaţie penibilă. Pe de o parte, se bucura să păstreze secretul lui Charles, dar nu-i plăcea s-o mintă pe Vivien şi pe moment avu pornirea de a da totul în vileag, după care-şi aminti de promisiunea făcută lui Charles. Trebuia să-i dovedească onoarea cuvântului ei de femeie.

Dimineaţa următoare, înainte de a începe repetiţiile, găsi în bibliotecă acea carte de care avea nevoie Charles. O duse în camera ei până după-amiază când i-o putea duce. Sentimentul de vinovăţie faţă de Vivien îi dispăru pe la prânz gândindu-se că trebuia să se descotorosească în vreun fel de Vivien, dacă voia s-o însoţească. Nu aştepta decât revederea cu el. Doar nu era să se întâmple ceva care s-o oprească să-l vadă!

Peter sosi la masă foarte fericit în ziua aceea.

— Am găsit o casă! o anunţă pe Vivien.

— O casă? Unde? exclamă ea la fel de fericită.

— Partinger Lodge. Familia Dales a trăit acolo

douăzeci de ani şi acum vrea să plece de pe moşie. Nu este grozav? George Dale a venit dimineaţă să-mi spună că nu mai plăteşte chiria pentru că vor să părăsească ţinutul. Îmi venea să-l sărut de bucurie!

— Şi ne putem muta acolo? întrebă Vivien.

— Sigur că da! Este chiar casa la care se gândise Charles. Ni se potriveşte perfect. Ne putem muta imediat ce pleacă ei. Nu este nimic de făcut acolo, este în perfectă ordine.

— Dar mobila?

— Mobila este tot a noastră. Poate vom mai face schimbări…

— Şi când se mută? întrebă Vivien fericită.

— Într-o lună.

— Nu se poate mai repede?

Peter începu să râdă.

— De dimineaţă nici nu credeai că vom avea vreodată casa noastră, iar acum vrei să te muţi imediat!

— N-o putem vedea, măcar?

— Am ştiut c-o să-mi ceri asta, aşa c-am aranjat cu Dale să ne-o arate după-amiază.

— Grozav! se bucură Vivien ca un copil.

— Am aranjat să ne ducem acolo pe la patru. Tu şi Andrey veţi veni cu maşina să mă luaţi de la birou.

Inima lui Andrey începu să bată tare.

— O voi vedea altă dată, vă las pe voi s-o vedeţi singuri acum, să vă bucuraţi de fiecare detaliu.

— Nici vorbă! Trebuie să vii cu noi! insistă Peter.

— Da, Andrey, vino acum cu noi! o rugă şi Vivien. Nu plecăm fără tine! Pe la ce oră să plecăm de aici, Peter?

— Pe la trei şi jumătate.

Nu avea timp să se ducă la Charles înainte de prânz. Se simţi dintr-odată foarte deprimată, dar încercă să discute ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Numai atunci realiză cu câtă disperare voia să-l vadă din nou pe Charles.

Dar nu putea face nimic. Avea nevoie de cel puţin trei sferturi de oră să ajungă la el; poate reuşea înainte de cină.

Când se pregătiră să plece să-l ia pe Peter, Vivien era într-o dispoziţie frenetică.

— Nici nu-ţi închipui cum mi se va schimba viaţa, acum că am casa mea! Nu că vărul Charles n-ar fi bun cu noi, dar nu suport să văd că urmăreşte tot ce fac, dar mai ales ce nu fac! Asta nu-mi dă o stare prea bună. Când nu este prin preajmă, mă simt mai bine, mai sigură. Cât despre această piesă pentru copii, nu cred c-am fi pus-o în scenă dacă era aici!

— Crezi că n-ar fi fost de acord? o întrebă Andrey.

— Nu ştiu, tocmai asta este problema. Niciodată nu ştiu ce gândeşte, ce simte. După cum ştii, eu sunt o femeie foarte deschisă, semăn cu mama de altfel, şi sunt obişnuită ca fiecare să spună ce crede. Nu înţeleg de ce Charles are astfel de rezerve. Ar fi mai bine să mă provoace la o discuţie deschisă, să-mi spună ce crede despre mine. Mi-ar fi mai uşor să evit greşelile.

Biata Vivien! Andrey înţelegea ce simte. Aşa era cu Charles; nu puteai şti niciodată ce simte, sau ce gândeşte. Se întrebă dacă ea va ajunge vreodată să-l cunoască.

Desigur, îi făcea plăcere să vorbească despre el, poate la fel de mult cum îi plăcea să-l viziteze la casa de pe plajă, astfel că tot drumul spre biroul lui Peter nu discutară decât despre el. Cu toate acestea, nu află nimic nou. Ceea ce-i spuse Vivien nu făcu decât să adâncească misterul, să confirme enigmele caracterului lui.

Peter le aştepta şi plecară imediat spre Partinger Lodge.

— Nu ştiu ce să fac cu scrisorile care sosesc pe adresa lui Charles, se lamentă el. S-au adunat multe şi mi-a spus să mă descurc sigur cu ele, să nu i le trimit. Chiar zi dimineaţă a sosit o scrisoare de la Celia; era ceva confidenţial şi n-am ştiut dacă s-o citesc.

— Ce instrucţiuni ţi-a lăsat în privinţa mesajelor private? întrebă Vivien.

— Mi-a spus să deschid tot ce-i soseşte.

— În acest caz, citeşte mesajul Celiei; altfel se va întreba de ce nu i-a răspuns.

— Nu ştiu de ce n-a lăsat nicio adresă.

— A mai făcut asta vreodată? întrebă Andrey.

— Din câte ştiu, nu. Mai obişnuia să dispară, dar nu chiar aşa. Poate nu-mi amintesc, eram la şcoală pe vremea aceea.

Vivien şi Andrey scoaseră capul curioase pe fereastră pentru că se apropiau de Partinger Lodge. Clădirea se afla la o oarecare distanţă de drum, acoperită de rododendroni.

Peter le opri în faţa unei case vechi din piatră. Chiar în faţă creştea o magnolie; era sezonul în care înflorea şi cât aşteptară să le fie deschisă uşa, Andrey inspiră mirosul florilor vrăjită.

— Avem o mulţime de magnolii la castel, îi spuse Peter.

— Mi-aş dori să am o magnolie, se confesă Andrey.

În clipa aceea, uşa fu deschisă chiar de către George Dale.

— Vă rog, poftiţi, le spuse el, adăugând: în viitoarea dumneavoastră casă.

Casa era fermecătoare; bine construită, proporţionată, un mic conac mai degrabă, în tradiţia arhitecturii engleze. Vivien nu ezită să-şi manifeste încântarea. Grădina întruni aprecierile celor două doamne.

Andrey era din ce în ce mai deprimată, pentru că vedea că odată cu trecerea timpului zboară orice speranţă de a ajunge la Charles în acea după-amiază. Ce va crede despre ea? Chiar avea mare nevoie de cartea respectivă? De ce oare nu se grăbea Vivien?

Când se întoarseră la castel, realiză că nu mai avea timp să ajungă la el înainte de masă. Trebuia să renunţe la ideea de a-l vedea pe Charles în ziua respectivă.

După cină, Peter le spuse:

— Am deschis scrisoarea Celiei. I-a scris să întrebe dacă poate veni să stea aici. Dacă vine, mă tem că nu mai putem scăpa de ea… înainte era condiţionată de prezenţa mamei ei, dar acum când ştie că eşti tu aici, Vivien, nu mai are oprelişti. Nu spune nimic că ar veni şi mătuşa Dorothy.

— Scrie-i că vărul ei nu este aici şi nu ştii când se

întoarce, ceea ce este adevărat, replică Vivien. Dacă el nu este aici, nu are pentru cine să vină.

— Ai dreptate, zise Peter, doar nu vine pentru noi! Nu ştiu dacă a ajuns la concluzia că fratele meu nu s-ar însura cu ea pentru nimic în lume. De fapt, Charles nu are de gând să se însoare vreodată.

— Dar Charles ţine la ea? întrebă Vivien, curioasă.

— Sigur că da! O cunoaşte de mică! Toată lumea spunea pe atunci, văzând cât de apropiaţi sunt, că se vor căsători. Cred că ei i-a intrat ideea asta în cap.

Andrey se simţi jenată de discuţia care se purta în prezenţa ei. Pe de o parte, ar fi vrut să afle cât mai mult despre el, dar pe de alta nu suporta să audă aceste lucruri. Mintea îi era confuză în privinţa lui, iar afirmaţia lui Peter că fratele lui ţinuse dintotdeauna foarte mult la Celia, o afectase. Nu-i părea rău pentru ea, pentru că era prea răsfăţată şi prea arogantă pentru a produce milă cuiva.

* * *

A doua zi, vremea era la fel de frumoasă şi abia aştepta să termine micul dejun pentru a putea fugi spre el; cu toate acestea, nu putu să plece imediat, pentru că la ora zece avea repetiţie cu copiii şi trebuia să-i acompanieze la pian. Când Peter spuse că se va strica vremea după-amiază, avu o strângere de inimă.

Cu toate acestea, după-amiază vremea era la fel de frumoasă, cerul fără niciun nor. Era speriată că Vivien ar vrea s-o însoţească, de aceea se grăbi să-i spună imediat ce Peter plecă spre birou:

— Cred că mă voi duce din nou la mare, să fac baie.

— Te întorci la ceai, nu? o întrebă Vivien.

— Cred că da, dar nu mă aşteptaţi dacă voi întârzia.

— Ar fi mai bine să te întorci la timp, insistă Vivien, să nu-ţi duc grija.

— Bine, voi încerca.

Aproape ajunsese la cărăruie când descoperi că uitase cartea lui Charles. Ce să facă? Să se întoarcă? Dacă dădea peste Vivien şi aceasta voia s-o însoţească? Era foarte tentată să se ducă fără carte, dar atunci ce scuză

mai avea pentru a se duce? Era foarte posibil ca el s-o întrebe pentru ce mai venise?

Nu avea ce face; trebuia să se întoarcă. Se apropie cu multă grijă de castel, evitând grădina, urcă treptele în fugă, luă cartea şi ieşi din nou cu mare grijă. Avu noroc, pentru că nu se întâlni cu nimeni şi aproape zbură spre casa în care aştepta Charles.

Nu pierdu timpul şi nici nu slăbi pasul până ce nu văzu plaja. Aproape se lovi de Charles când ieşi de pe cărăruie.

— Iată-te, în sfârşit! exclamă el. Am ieşit să te întâmpin.

— Îmi pare rău că n-am putut veni ieri, răspunse ea abia răsuflând.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Charles.

— Peter ne-a făcut program. Nu voia să fie ea cea care să-i spună planurile lui Peter.

— Înţeleg. Dar văd că mi-ai adus cartea.

— Desigur, doar pentru asta am venit! Iat-o, îi spuse, întinzându-i-o.

— Mulţumesc, aveam mare nevoie de ea. M-am temut că nu vei putea veni nici astăzi. Vrei să faci şi baie dacă tot ai venit până aici?

— Da, ar putea fi ultima ocazie, pentru că Peter spune că se va strica vremea.

— Nu-ţi place să faci baie când este cerul înnorat?

— Nu.

— Atunci ar fi mai bine să profiţi de soare!

— Te supără dacă folosesc casa drept cabină?

— Este la dispoziţia ta.

— Mulţumesc.

Porniră în direcţia casei. Se simţi dintr-odată foarte fericită; ajunsese la el, îşi respectase cuvântul, era cu el; nimic altceva nu mai conta.

— Mai rămâi aici dacă se strică vremea? îl întrebă.

— Cu siguranţă. De ce n-aş rămâne? Iubesc marea chiar şi atunci când este aspră şi sălbatică.

Apoi Charles nu mai spuse nimic şi-şi continuară

drumul în tăcere. Deodată, el spuse, poate din politeţe:

— Sper că te simţi bine în vizita asta la Coburn.

— Da, este foarte plăcută.

— Nu te plictiseşti? Ce faci toată ziua?

Era gata să-i spună despre piesă, dar îşi reaminti că nu ea era persoana indicată să-i spună noutăţile de la castel. Nu voia să fie considerată un spion, aşa că spuse:

— Am multe de făcut. Niciodată nu sunt atât de fericită ca acum, când am atâta timp să fac ce-mi place.

— Mi-aş dori ca Vivien să gândească al fel. N-a reuşit să înveţe să trăiască aici.

— O va face cu timpul, răspunse Andrey încrezătoare. Are nevoie de timp să se obişnuiască.

— Crezi că va ajunge vreodată să se integreze? Nu-mi vine să cred!

— Dă-i puţin timp!

— Nu este o chestiune de timp, ci de temperament… am avut dreptate de la început, am ştiut că Peter face o greşeală.

— Nu eşti drept cu ea! zise Andrey repede. Eu insist că nu ai dreptate. Sunt foarte fericiţi împreună, sunt mai îndrăgostiţi ca oricând.

— Îndrăgostiţi! exclamă Charles; se pare că doar asta contează pentru voi, femeile! Dacă doi oameni se iubesc, sunt condamnaţi la fericire tot restul vieţii! Dragoste!

— Dragostea poate că nu este de-ajuns, îl opri Andrey, dar căsătoria fără dragoste este intolerabilă.

— Fără discuţie! Dar Peter a ales să se însoare, iar cea care-i deveni soţie trebuie să îndeplinească nişte cerinţe.

— N-ar fi necesar ca Vivien şi Peter să se încarce cu aceste responsabilităţi dacă ţi le-ai îndeplini pe cele care-ţi revin. Cuvintele îi scăpaseră fără să-şi dea seama.

— Ce vrei să spui? Ce responsabilităţi mi-am neglijat?

Andrey se simţi forţată să-i răspundă, aşa cum considera:

— Ar fi trebuit să te însori şi s-ar fi rezolvat mare parte din ele.

El începu să râdă; din nou acel râs cinic, care o lua prin surprindere şi o înfuria.

— Crezi că este datoria mea să mă însor? Şi dacă s-ar schimba ceva în modul meu de a vedea lucrurile şi m-aş însura, ce s-ar întâmpla cu Peter? Crezi c-ar fi cinstit să-l las să creadă că nu mă voi însura şi totuşi s-o fac?

— Cred că ar fi foarte fericit.

— Ce naiba vrei să spui?

— Cred că Peter nu vrea să-şi asume responsabilitatea domeniului. Ca şi Vivien, de altfel. Ei sunt oameni simpli şi se mulţumesc să ducă o viaţă simplă, fără responsabilităţi şi atribuţii.

— Chiar crezi ce spui? repetă Charles, iar din tonul lui ea înţelese că ideea nu-i era tocmai nouă.

— Da, sunt convinsă, răspunse ea.

— Ce te face să crezi asta? întrebă el.

— Ştiu ce simte Vivien, pentru că am discutat cu ea despre asta şi din cât ştiu şi Peter gândeşte la fel.

— Mă surprinde, zise Charles. Mă surprinde, repetă el. Ei bine, chiar dacă-l vor sau nu, domeniul va fi al lor, pentru că eu nu mă însor.

Andrey simţea din toată inima că voia să-l întrebe din ce motiv, dar pierdu clipa şi curajul i se diminuă.

El tăcu pentru câteva clipe, apoi când se apropiară de casă se trezi spunându-i:

— Nu ai dreptate că vreau să scap de responsabilităţi evitând să mă căsătoresc. Dacă n-ar fi fost ei să moştenească domeniul, ar fi fost altceva, dar pe Peter l-am educat în acest sens. Dacă Vivien nu se adaptează aici este problema ei, va trebui să plece, dar Peter va rămâne. Dacă se ajunge la divorţ... Andrey observă că rostind acest cuvânt figura lui recăpătă duritatea de altă dată. Se afla în faţa vechiului Charles pe care-l detestase de cum îl cunoscuse şi simţi din nou ură faţă de el şi resentimente. Cum îndrăznea să se gândească la divorţul celor doi? Ce om! Ce gândire! Slavă Domnului că realizase din nou că se afla în primejdie în prezenţa lui, într-o mare primejdie, aceea de a-şi pierde inima. Ce rău ar fi să se afle sub

controlul lui! Ce crud ar fi cu ea! Pentru prima oară, îi fu milă de Celia. Ce altceva ar fi mai umilitor decât să-l laşi pe acest bărbat să ştie că deţine controlul, că eşti sclava lui, că poate face orice din tine?

Bine că am realizat acest lucru din timp! Bine că am controlul sentimentelor mele! Bine că nu l-am lăsat să-mi pătrundă prea adânc în suflet!

Vivien şi Peter nu se vor despărţi, îşi spuse. Chiar dacă va trebui să renunţ la slujbă, să stau aici cu ei, să-i protejez!

Aceste gânduri îi trecură rapid prin minte şi se simţi plină de puterea de a-l înfrunta.

— Spuneai că Peter te va moşteni, începu ea nervoasă, că va rămâne aici, iar Vivien trebuie să plece dacă nu devine persoana pe care ai vrea-o tu. Chiar crezi că poţi controla într-o asemenea măsură vieţile altora, domnule Pendleton? Ce te face atât de sigur că vei reuşi? Ce te face să crezi că ai dreptate? Ce – ţi dă dreptul să te amesteci în vieţile altora? Ce drept ai să rupi o căsătorie?

— Dacă aş încerca să-ţi spun, nu m-ai înţelege, replică el cu demnitate, aşa că nici nu voi încerca. Iar acum te invit să te duci cât mai repede în apă, să-ţi răcoreşti mânia nejustificată împotriva mea.

— Mânie nejustificată, spui? răspunse ea indignată. O poţi numi nejustificată? Te rog să mă scuzi, mă duc să mă schimb, nu vreau să discut cu tine în contradictoriu.

— Nici eu nu încerc; am descoperit că atunci când încerc să fiu mai explicit, sunt interpretat greşit. Cu aceste vorbe, Charles dispăru lăsând-o pe Andrey cu furia ei.

În mod surprinzător, baia n-o răcori, nici n-o calmă.

Descoperi că-i era aproape imposibil să înoate şi să fie furioasă. Îşi adusese casca de data asta, dar amintindu-şi ce bine se simţise cu părul liber şi-o scoase. Înotă încet, apoi făcu pluta, în timp ce el părea decis să ajungă în Danemarca.

Charles era un bărbat puternic, un înotător încercat; avea umerii largi, pieptul puternic. Poate forţa pe care o avea îi dădea şi aroganţă.

În cele din urmă, ieşiră din apă împreună.

— Dacă nu-ţi pasă că te va prinde furtuna, ai putea rămâne să bem ceaiul împreună, spuse el mai mult bombănit, iar ea simţi că în pofida acelor lucruri teribile pe care le spusese despre Vivien simţea nevoia să rămână cu el. Era o descoperire extraordinară! Ce puteri magice avea asupra ei?

Se şterse, se îmbrăcă repede şi se duse la bucătărie. Charles aprindea soba cu gaz. Observă că bucătăria era din nou într-o stare jalnică.

— O să fac ceaiul, apoi o să-ţi curăţ puţin acest loc, spuse ea.

— Este cam multă dezordine de data asta, replică el oarecum ruşinat, apoi adăugă pe un ton diferit: chiar speram că te vei oferi să mă ajuţi!

Andrey începu să râdă.

— Aşadar, de asta m-ai invitat la ceai!

— Firesc. Pentru ce altceva?

— Am crezut că doreai să ai companie.

— N-aş fi venit să mă îngrop aici dacă tânjeam după companie, replică el.

— Dacă aştepţi scuze de la mine, astăzi n-o să le primeşti, pentru că tu m-ai chemat ca să-ţi aduc cartea.

— Sunt conştient de asta, răspunse el. Era ceva important pentru mine.

— Probabil, spuse Andrey. Dacă doreşti să te duci în salon să citeşti, îţi voi aduce ceaiul acolo. Mai doreşti şi altceva?

— Nu, mulţumesc te rog nu te deranja. Cu aceste vorbe Charles ieşi din bucătărie.

Andrey constată că de la ultima ei vizită nu spălase niciun vas. Cu toate astea, se apucă de treabă cu o bucurie nefirească în suflet. Începu să fredoneze o arie din Figaro în timp ce-i spăla vasele.

Când intră în salon, Charles stătea într-un fotoliu cu spatele spre ea, absorbit de cartea adusă de ea; dar trecând pe lângă el observă că ţinea cartea cu coperta în sus.

— Mulţumesc, Andrey, îi spuse el, niciodată ceaiul nu are gust atât de bun ca după baie. Să înţeleg că-ţi place Mozart?

— Desigur, dar ce te face să crezi asta?

— Nu ştii ce fredonai adineaori?

— Fredonam? Probabil…

— Chiar cântai Figaro! Ai cântat şi la castel?

Ea ezită. Nu voia să-i spună o minciună, nici să-i dezvăluie secretul piesei.

— Da, am cântat un pic, dar nu la pianul din salonul tău, ci la cel din galeria menestrelilor.

— De ce n-ai cântat în salon?

— N-aş intra acolo pentru nimic în lume!

— Te rog s-o faci! Este bine ca pianul acela să fie folosit din când în când. Te rog să cânţi la el. Mi-ar plăcea asta. De fapt, te rog s-o faci.

— Nu eşti obişnuit să nu ţi se respecte ordinele, nu?

— Ai dreptate, nu sunt obişnuit.

— Poate într-o zi cineva te va sfida, spuse ea cu un zâmbet ciudat.

— Mai doreşti ceai?

— Nu, mulţumesc, trebuie să plec. I-am promis lui Vivien să fiu înapoi la ora ceaiului.

— Mai rămâi puţin, zise el, am putea vorbi despre muzică.

— Mă tem că nu se poate, trebuie să plec. Spunând acestea se şi ridică. Nu ştia nici ea de ce fusese atât de fermă, pentru că de fapt nu promisese nimic şi şi-ar fi dorit să mai stea.

Drumul spre castel îl străbătu plină de regrete. Nu-l va mai vedea de acum… dar poate dacă a doua zi vremea ar fi bună s-ar putea duce din nou la mare şi l-ar vedea din nou. Dar nu, el venise s-o aştepte doar pentru că avea mare nevoie de carte… Şi atunci de ce o aşezase cu coperta în sus, dacă abia o aşteptase?

Poate nu se putuse concentra din cauza cântecului ei.

De fapt, era penibil pentru ea să găsească sensuri acolo unde nu existau. Nu putea presupune nici măcar

pentru o clipă că el… o, dar de ce plecase atât de repede?

Furtuna izbucni doar la miezul nopţii, cu o intensitate uluitoare. Fu trezită de tunete şi fulgere puternice, sări din pat şi se duse să se uite afară. Se gândi inevitabil la el, aflat singur acolo în acea casă de pe plajă şi se întrebă ce simţea. Se întoarse în pat şi adormi cu gândul la el, ştiind că şi el vedea acum aceleaşi fulgere.

Capitolul 8

Ziua următoare, vremea se schimbă complet. Andrey se gândi: numai dacă nu i-aş fi spus că nu-mi place să înot când nu este soare! Dacă i-aş fi spus că-mi place să înot indiferent de vreme, aş fi avut scuză să mă duc din nou, dar aşa…

Peter nu se duse la lucru sâmbătă după-amiază şi când le invită să meargă din nou să vadă casa, Andrey le sugeră cu mult tact să meargă singuri, iar ei nu obiectară.

Andrey răsuflă uşurată, pentru ca imediat să se gândească la ironia sorţii; dacă vremea ar fi fost bună, poate n-ar fi lăsat-o singură…

Era furioasă că se gândea prea mult la Charles, că nu putea să-şi controleze gândurile.

Cu cât plec mai repede de aici, cu atât mai bine, îşi spuse după plecarea lui Peter şi Vivien. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Sunt în faţa unui bărbat arogant, nemilos, crud şi cu toate astea mă simt teribil de atrasă de el. Când este cu mine, nu mai am nevoie de altceva. Mi se pare ridicol. Cu cât plec mai repede de aici, cu atât mai bine. Nu mai vin niciodată aici! Jur!

Începu să plouă destul de tare şi deoarece nu avea de ce să iasă din casă pentru că nu se putea duce la plajă, se duse spre bibliotecă să-şi aleagă o carte, când îşi aminti solicitarea lui Charles să folosească pianul din salonul lui.

Deschise capacul, începu să cânte şi se lăsă purtată de muzică.

Nici nu ştia de când cânta, sau de când se afla Charles acolo, ascultând-o. Nu-l auzise când intrase; probabil stătuse mult lângă uşă, acolo unde ea nu avea cum să-l vadă.

Când îl zări, se opri şi aproape imediat sări în picioare, exclamând:

— Ce faci aici?

Charles îşi duse degetul mare la buze, semn să nu mai spună nimic.

— Sst! Tocmai m-am întors din Scoţia… unde sunt ceilalţi?

— Au plecat să vadă… au ieşit… se corectă la timp. Observă că purta un costum închis la culoare. Dacă n-ar fi fost atât de bronzat, nimeni nu şi-ar fi închipuit că nu se întorsese dintr-o călătorie. Era atât de schimbat faţă de ultima dată când îl văzuse, îmbrăcat sport!

— Te-ai întors definitiv? îl întrebă.

— Da, mi-am amintit că aveam ceva important de făcut.

I se păru ciudată întoarcerea lui sâmbătă seara.

— Nu cumva ploaia te-a alungat? îl întrebă.

— Nicidecum. Furtuna a fost impresionantă, este adevărat, apa mării era perfectă în dimineaţa asta, caldă… păcat că nu-ţi place să te scalzi pe vreme rea. Pierzi mult… te rog să nu sufli o vorbă lui Vivien sau lui Peter că m-ai văzut…

— Desigur. Mi-am dat o dată cuvântul. Oricum, mă bucur că te-ai întors, pentru că-mi este destul de greu să păstrez un secret faţă de ei.

— Unde au plecat?

— Nu… nu ştiu.

— Andrey mă minţi!

— Ei bine, dacă te-ai întors poate că-ţi vor spune ei. Nu eu trebuia să-ţi dau vestea aceasta.

— Eşti foarte discretă, nu? o întrebă el ironic şi ceva din tonul lui o făcu să se gândească pentru a nu ştiu câta oară ce mult îl detestă pe acest bărbat; cu toate acestea norii se risipiseră pentru ea imediat ce-l văzuse. Lumea devenise alta pentru ea, iar bucuria că-l va putea vedea în fiecare zi până la plecarea devenea realitate.

— A, am impresia că s-au întors, mi se pare c-am auzit maşina, zise el. Să ieşim să-i întâmpinăm.

Andrey îl urmă în hol. De cum îl văzu, Vivien exclamă bucuroasă:

— Charles! Ţi-am văzut maşina afară! Ce bine că te-ai întors!

— Arăţi foarte bine, îi spuse el. Ce-ai făcut de când am plecat? Observ o schimbare!

— O să-ţi spunem imediat. Avem noutăţi pentru tine. Dar şi tu te-ai schimbat, eşti bronzat…

— De ce nu ne-ai spus că te întorci? N-am mai fi plecat! zise şi Peter.

— Poate că tocmai din cauza asta nu v-am spus, le răspunse Charles. Nu voiam să vă stric planurile. Ei bine, care sunt noutăţile despre care vorbiţi? Citesc pe chipurile voastre că abia aşteptaţi să-mi spuneţi.

— Nu ţi-a spus Andrey? întrebă Vivien.

— Când să-mi fi spus? întrebă Charles, suspicios.

— Nu ştiu. De când ai venit?

— De câteva minute.

— Atunci mă bucur că putem să-ţi spunem chiar noi!

— Să mergem în salonul cel mare, sugeră Peter.

Se duseră în salon, iar cei doi tineri îi vorbiră foarte entuziasmaţi despre noua lor casă.

— Mă bucur pentru voi, spuse Charles. Când credeţi că vă veţi muta? Cred că abia aşteptaţi să plecaţi de aici.

— Nu este aşa, interveni Vivien.

— Nu vă faceţi probleme; şi eu mă bucur că scap de voi, le-o reteză Charles.

— Eram sigură de asta, nu se lăsă şi Vivien.

— Nu-l lua în serios, draga mea; ştii că glumeşte! zise Peter.

Andrey se îndoia că glumise; nu era prima oară că făcea afirmaţii care nu puteau fi luate drept glume. Iar dacă fuseseră spuse drept glume, avea un umor macabru.

— Peter aş vrea să-ţi vorbesc, dacă nu te deranjează să vii acum la mine în birou, zise Charles.

— Sigur că vin!

— Bine, nu te ţin mult… apropo, am primit corespondenţă cât am lipsit?

— O mulţime.

— Scrisori de afaceri, bănuiesc.

— Şi o scrisoare de la Celia, pe care am citit-o, aşa cum mi-ai spus.

— Foarte bine. Ce voia?

— Întreba dacă poate sta aici o vreme, dar i-am răspuns că eşti plecat şi nu ştim când te întorci.

— Ce vrea oare? o întrebă Vivien pe Andrey. Pare foarte solemn, nu? Bănuiesc că tu ştii când glumeşte… pentru mine este greu să-l înţeleg… nu i-am spus nimic despre piesa pe care o punem în scenă. Mai bine nici nu-i spun, pentru că nu ştiu ce reacţii are. Poate se înfurie.

— Nici vorbă, zise Andrey, cred c-o să-i facă plăcere.

— Te rog, nu-i spune nimic deocamdată, dar o să-l invităm mâine la repetiţii şi când o să vadă ce drăguţi sunt copiii, poate o să-i placă şi i se va înmuia inima.

— Dacă are inimă, completă Andrey.

* * *

Şi ea ar fi vrut să ştie ce treburi urgente avea Charles cu Peter, dar nu-şi putea deocamdată satisface curiozitatea, aşa că încercă să nu se mai gândească. Oricum, nu era problema ei, dar probabil avea legătură cu apariţia lui neaşteptată la castel. Ce-l făcuse să apară fără să anunţe?

Ştiind că va afla totul de la soţul ei, Vivien nu părea atât de interesată. O îngrijora mai mult felul în care va reacţiona Charles aflând de piesa pe care o puneau în scenă, aşa că atunci când îl văzu prima oară, adică la prânz, îl întrebă:

— Charles, eşti aici mâine la ora trei?

— De ce? o întrebă el.

— Este surpriză, un secret, de fapt.

— Foarte bine, voi fi aici la ora trei.

— Mulţumesc. Sper că nu vei uita.

— Cum aş putea uita o invitaţie atât de plină de mister?

A doua zi dimineaţă, Andrey găsi răspunsurile pe care le căuta, fără a pune prea multe întrebări. După micul

dejun rămase singură cu Vivien, în timp ce bărbaţii se duseră în grădină. Vivien începu:

— Ai aflat?

— Ce?

— Charles i-a spus ceva extraordinar lui Peter! L-a întrebat ce înseamnă acest domeniu pentru el. I-a cerut să-i răspundă foarte cinstit. După aceea, a adăugat; aş vrea să ştiu ce-ai gândi dacă ai afla deodată că nu-l vei mai moşteni? îţi imaginezi ce uimit a fost Peter!

— Şi ce i-a răspuns?

— Că dacă ar afla asta, ar fi mai mult uşurat, că a scăpat de răspundere, decât să fie dezamăgit.

— Şi Charles? Cum a reacţionat?

— Ei, asta este problema. N-a reacţionat în vreun fel anume. A întors capul, apoi a trecut la alt subiect de discuţie, de parcă nici n-ar fi discutat o problemă atât de importantă. Peter n-a mai suportat şi i-a reproşat că i-a cerut să-i spună adevărul. Charles l-a ascultat şi i-a răspuns doar atât:

— Asta am vrut, adevărul. Să nu mai vorbim despre asta de acum.

Andrey se simţi brusc vinovată că provocase această discuţie. Ea îi sădise în minte ideea că Peter nu este prea fericit să moştenească domeniul. Se simţea îngrozitor văzând că avusese dreptate. Charles acordase mare atenţie spuselor ei, dovadă că abia se întorsese acasă şi pusese întrebarea cheie fratelui său.

— Ştii că Peter şi Charles vor asista la repetiţiile de după amiază? îi spuse Vivien. Sper că micii noştri actori nu se vor simţi stresaţi.

Cei doi bărbaţi apărură la ora indicată.

Andrey îşi luă locul la pian în galeria menestrelilor şi începu să cânte. Cunoştea atât de bine muzica de acum, încât nu mai avea nevoie să urmărească partitura, aşa că putea urmări chipurile copiilor, dar şi pe Charles care însă nu-şi pierdu niciun moment gravitatea obişnuită. Cum considera piesa?

Vivien era prea entuziasmată dedicându-şi întreaga

atenţie copiilor, care executară fără greşeală primele trei scenete.

— Ei bine, cred că este de-ajuns pentru astăzi, zise Vivien în cele din urmă.

Peter şi Charles aplaudară, dar atât.

— Cum ţi s-a părut, Charles? îl întrebă Vivien.

— A cui a fost ideea acestei scenete? întrebă el în loc de răspuns.

Andrey se grăbi să răspundă pentru a o exonera pe Vivien de o eventuală vină.

— A fost ideea mea.

— Eram sigur! exclamă Charles. Oricum, vă felicit pe amândouă, sunt încântat de ceea ce aţi realizat.

Laudele lui neaşteptate le produseră bucurie, pentru că se aşteptau la ceva rău.

Capitolul 9

Era o noapte potrivită pentru vânătoare. Vremea era bună, luna răsărise deja şi reuşea să-i ajute să mai şi vadă ceva, să nu aibă impresia că merg prin beznă completă. Dar nu se puteau baza doar pe razele lunii; îşi luară lanterne puternice.

Vivien îmbrăcase un costum de vânătoare al lui Peter pe care şi-l strânsese bine pe picior fiindu-i prea lejer; Andrey se îmbrăcase cu pantalonii de schi ai Celiei şi un pulover alb al lui Charles, care-i ajungea aproape de genunchi.

Când îi văzuseră pe invitaţi adunaţi în sala mare a castelului, hainele pe care le purtau li se părură elegante în comparaţie cu ce văzură. Erau adunaţi acolo oameni de tot felul, care mai de care mai colorat îmbrăcat. Veniseră toţi fermierii din zonă cu soţiile şi fiicele lor, cu câinii, toţi îmbrăcaţi cam bizar.

Charles îşi pusese o pălărie de pai cu o pană de genul celor purtate de personajele comice din comediile muzicale, dar ciudat îi stătea foarte bine.

Andrey simţi că abia îşi poate lua ochii de la el.

Şi câinii ofereau un adevărat spectacol. Bineînţeles, se aflau printre diferitele rase şi câini de vânătoare, dar şi

corcituri de tot felul de parcă se potriveau cu felul în care arătau stăpânii lor.

Andrey începu să se simtă în largul ei. Era distractiv, ceva ce nu mai experimentase până atunci. Era o atmosferă generală de veselie, de bună dispoziţie.

Chiar şi Charles părea fericit. Era evident că se simţea bine, că era în largul său. Probabil asta era ceea ce-i plăcea; să fie printre ai lui.

Charles spuse ceva şi toată adunarea porni afară cu lanternele în mână.

— Să nu te depărtezi de mine, Viv, spuse Peter.

Andrey tocmai se întreba ce-ar fi trebuit să facă; în clipa aceea îl văzu pe Charles lângă ea.

— Andrey, zise el, vino cu mine. Nicio femeie nu poate rămâne singură la vânătoare. Nu sunt destule lanterne şi pentru doamne. Vino, nu te depărta de mine. Nici în urmă să nu rămâi.

Andrey îl luă de mână şi porniră.

Lanternele se îndreptau spre un loc anume. Andrey nu ştia unde trebuia să ajungă, nici în ce direcţie se îndreptau, mergea condusă de Charles.

Probabil merseseră aşa câteva minute, când unul dintre câini începu să latre şi imediat ceilalţi începură şi ei. Lanternele începură să se mişte mai repede.

— Andrey, dă-mi mâna şi hai să fugim! îi spuse Charles.

Ea îl ascultă dar se împiedică şi Charles o ridică, apoi tot aşa până când simţi că nu mai poate respira şi inima îi bate foarte tare. Era o cursă nebună, dar distractivă. Chiar dacă era epuizată, nu voia să se sfârşească.

Charles era tot timpul alături, o orienta, o ajuta, o mai domolea când era cazul, o ferea de primejdii.

Uneori o grăbea şi tocmai într-un astfel de moment ea îşi prinse piciorul într-o capcană şi căzu cu putere la pământ răsucindu-şi glezna.

Charles o ridică imediat, dar durerea era prea mare şi începu să plângă.

— Ai o entorsă bănuiesc, spuse el strângând-o la

piept.

— Mă tem că da. Îmi pare rău.

— Întotdeauna se petrec astfel de accidente la vânătoare, zise el. O să treacă, dar deocamdată ştiu că te doare.

— Nu pot să calc pe picior, cu atât mai puţin să fug.

— Atunci vom aştepta aici, zise el. Cei din ceata de vânătoare se întorc să vadă dacă n-au fost incidente, te vom duce la maşina care ne aşteaptă.

— Îmi pare rău că ţi-am creat probleme, zise ea. Te rog să nu stai aici cu mine, mă voi descurca. Aştept să se întoarcă vânătorii.

— Te rog, Andrey, nu mai insista, stau aici cu tine.

— Nu, te rog, lasă-mă aici, protestă ea, nu vreau să-ţi stric distracţia.

— Te rog să nu insişti. Stai aici, uite, este cel mai bun loc. Charles o ajută să se aşeze pe trunchiul căzut.

— Nu cred că este atât de grav, spuse ea.

— Foarte bine, dar tot nu te las singură. Ţi-e frig?

— Nu, mă simt destul de bine deocamdată. Mi-a plăcut mult cum ai organizat vânătoarea şi m-aş fi distrat foarte bine, dacă… am făcut un gest necumpătat.

— Ai avut ghinion, dar în general te-ai descurcat foarte bine.

— Ţi-am stricat distracţia, aş fi vrut să mă fi lăsat să aştept aici singură întoarcerea vânătorilor.

— Nu insista, Andrey, altfel chiar îmi strici distracţia. Nu este ceva care să-mi facă foarte mare plăcere. Eu mă bucur mai mult de întâlnirea cu vânătorii, de pornirea hăituielii, după care entuziasmul îmi dispare. De fiecare dată se întâmplă câte un incident, este ceva obişnuit. Dar acum aş vrea să-ţi propun să asculţi liniştea serii.

Se făcu tăcere, niciunul nu mai zise nimic, ci ascultară zgomotele nopţii. Cântecul greierilor, foşnetul frunzelor…

Andrey stătea cu faţa în jos, Charles cu bărbia sprijinită în palme la jumătate de metru distanţă de ea. Ea nu realiză exact în ce moment deveni conştientă de

apropierea lui, de magnetismul lui, dar brusc se simţi atrasă de el ca de o forţă irezistibilă. Nu se mişcă, dar toată fiinţa ei tânjea după apropierea lui; voia să fie lângă el, să-l atingă, să-i simtă căldura trupului.

Stătu nemişcată câteva clipe, apoi nu mai rezistă tentaţiei, întoarse capul şi-l privi, descoperind că şi el o privea cu ochii lui mari, negri. Privirile li se întâlniră şi rămaseră astfel o vreme fără a se mişca, fără a vorbi, iar atmosfera dintre ei era tot mai încărcată; ea simţi prima că nu o mai putea suporta, ceva trebuia să se întâmple.

Andrey nici nu realiză dacă primi cu dezamăgire sau uşurare zgomotul făcut de hăitaşii care se întorceau. Avea impresia că sosiseră tocmai la timp s-o salveze, dar de la ce?

Poate c-o împiedicaseră să se facă de râs în faţa lui… Dacă ar mai fi întârziat o clipă, ar fi întins mâna şi i-ar fi mângâiat obrazul?

Oare el fusese conştient de atmosfera dintre ei? Nu, sigur că nu. Ar fi fost extraordinar să fi simţit şi el la fel…

Dar nu fusese aşa, fusese ceva ce simţise doar ea.

— Se întorc! exclamă el, sărind în picioare. Să nu treacă fără să ne vadă… Charles o ajută să se ridice. Sprijină-te de mine şi încearcă să nu calci pe glezna aceea

Felinarele se apropiară de ei, ca nişte greieri uriaşi.

Andrey şchiopăta sprijinită de braţul lui, ieşind în calea vânătorilor.

— Peter! strigă Charles. Peter, eşti aici?

Dar nu primi niciun răspuns.

— Cine este? Sandy? Foarte bine! Te rog să mă ajuţi s-o conduc pe doamna la maşină; şi-a scrântit glezna.

Cei doi făcură un scaun din braţele lor pe care Andrey se aşeză destul de confortabil şi astfel o duseră până la drumul principal, unde se afla maşina.

Când reveniră la castel, Andrey află că nu fusese singura accidentată. Şi Vivien îşi scrântise glezna şi avea dureri mari.

Doctorul Clarke tocmai îi bandaja piciorul.

Vivien se accidentase imediat ce începuse

vânătoarea, iar Peter o adusese înapoi la castel.

În sala cea mare se întinseseră mese pentru participanţii la vânătoare; cu supă caldă, friptură şi vin pentru toată lumea.

Din fericire, glezna lui Andrey era mai puţin afectată decât a lui Vivien şi doctorul Clarke îi spuse că va putea să meargă fără dureri dacă se odihnea.

— Suntem două domnişoare de oraş care nu au ce căuta aici, glumi Vivien. Doctorul Clarke spune că va trebui să rămân toată ziua în pat.

— În acest caz, la culcare cu voi amândouă! decretă Charles. Veţi fi duse în camerele voastre şi să nu vă prind pe aici până nu vă faceţi bine! le spuse el pe un ton glumeţ, cu care nu erau obişnuite aşa că-l priviră uimite. Numai Andrey îndrăzni:

— Doctorul Clarke mi-a spus că mâine voi putea merge fără probleme.

— Oricum, îngrijeşte-te în seara asta, puneţi o compresă rece. Cu aceste cuvinte, o ridică în braţe ca pe un fulg şi o duse direct în cameră.

— Noapte bună, îi spuse, şi plecă.

Nu fusese nimic romantic în felul în care o dusese în camera ei. Cu toate acestea, ea continuă să se întrebe dacă fusese acelaşi bărbat lângă care stătuse în iarbă, de care se simţise atrasă irezistibil… Dar aşa era Charles: dacă te simţeai un pic mai aproape de el, făcea imediat tot posibilul să se retragă, de parcă i-ar fi fost teamă să se apropie de cineva.

* * *

Toată lumea dormi mai târziu a doua zi. Andrey rămase în pat până la unsprezece, iar când coborî, simţi că glezna n-o mai doare. Era puţin mai rigidă, dar putea merge destul de confortabil.

Imediat ce se îmbrăcă, se duse să vadă cum îi mergea bietei Vivien, pe care n-o găsi într-o stare prea bună. Avea glezna foarte umflată, iar rana nu arăta prea bine. Era disperată.

— Ce voi face cu piesa? Copiii vor veni după-amiază.

Ce să fac?

— O să fac eu repetiţie cu ei, dacă vrei, zise Andrey.

— Vei face asta? O, eşti un înger, Andrey! Dar ce mă fac după ce pleci? Cine va continua?

— Asta nu mai are nicio legătură cu glezna ta. Va trebui să faci faţă situaţiei, oricum. Vei găsi în părţile astea pe cineva care să joace şi apoi… copiii vor începe şcoala curând. Eu în locul tău m-aş duce să discut cu miss Barat, învăţătoarea, care sunt sigură că te va ajuta.

La vremea prânzului, lucrurile se aranjaseră oarecum bine prin contribuţia lui Charles, care oferi salonul castelului pentru repetiţii. Vivien putea sta comod pe sofa cu piciorul întins, să dirijeze repetiţiile, în timp ce Andrey cânta la pian.

Între timp, primiră o telegramă.

— Este de la Celia, le informă Peter, care o deschise.

— Ce spune? întrebă Charles.

— Soseşte sâmbătă.

— Am crezut… începu Charles.

— I-am spus că nu eşti aici, zise Peter, dar din politeţe a trebuit să adaug că suntem încântaţi s-o primim oricând ar veni, chiar dacă tu nu eşti aici.

— Vine ziua sau seara? întrebă Charles.

— Sâmbătă seara.

— Să nu uităm să trimitem maşina s-o ia de la gară, spuse Charles şi din vocea lui Andrey nu-şi putea da seama ce simţea, deşi îl urmărea cu atenţie.

— Mă întreb dacă ştie că s-a întors Charles, îi spuse Vivien mai târziu lui Andrey. Sunt sigură că n-ar fi venit dacă ar fi ştiut că el nu este, dar cine i-a spus? Poate are spioni pe aici…

— Ce idei oribile ai câteodată, Vivien! ripostă Andrey.

— Nu cred c-a renunţat la a-l cuceri şi nici nu pot s-o învinuiesc pentru felul în care procedează. Este cumplit să iubeşti fără speranţă.

Andrey era de acord de data asta, dar deşi şi ea îl iubea, n-ar fi fost capabilă să spioneze bărbatul iubit, de aceea nici pe Celia n-o credea în stare de asta.

* * *

Andrey se plimba singură prin grădină înainte de cină, bucurându-se de mireasma florilor, de cântecul păsărilor, când Charles apăru de pe una din alei.

— A, Andrey, ce bine că te-am găsit! Aş vrea să-ţi vorbesc.

Porniră împreună pe alee.

— De fapt, voiam să-ţi adresez o rugăminte, începu el. Ai putea rămâne câteva zile în plus aici?

— Îţi mulţumesc că te-ai gândit la mine, răspunse ea, dar din păcate este imposibil. Unul dintre colegii mei mă aşteaptă disperat să mă întorc, pentru ca să poată pleca şi el în concediu.

— Am crezut că vei mai sta, de dragul lui Vivien. Măcar câteva zile… Prin aceste cuvinte el îi distruse orice speranţă de implicare personală în această invitaţie.

— Firesc, doar sunt invitata ei.

— Cred c-ai observat că Vivien s-a schimbat mult în bine de când ai venit. Ai făcut minuni!

— N-am făcut nimic! replică ea. Vivien a făcut totul!

— Prostii! răspunse Charles, au fost ideile tale. Ai făcut-o să se intereseze de acest loc, de viaţa ei aici. A devenit interesată de acei copii; prin intermediul lor, le va cunoaşte şi părinţii. Este un început, unul foarte bun şi ţi se datorează în întregime.

— Piesa a fost în întregime ideea lui Vivien, replică Andrey. Eu doar i-am sugerat c-ar putea pune în scenă o piesă pentru copii.

— Andrey, nu mă poţi înşela, o opri el rece. Ştiu cum era Vivien când am plecat. Toată reuşita ţi se datorează, aşa că nu mai spune nimic. Te-am rugat să mai stai puţin de dragul ei şi al lui Peter, dar dacă nu se poate, nu mai insist.

— Îmi pare rău, zise ea, mi-ar fi plăcut să pot rămâne, nu numai de dragul lor ci şi pentru mine, dar mă tem că este imposibil.

Charles se înclină şi nu mai zise nimic pe drumul spre casă, iar Andrey simţi că într-un fel sau altul reuşise

să-l supere. Oare pentru că nu-i îndeplinise cerinţa? Tocmai lui, care nu suporta să fie refuzat?

Se felicită în gând că avusese puterea de a-l refuza.

Capitolul 10

Andrey admise că se temea de sosirea Celiei.

Se aflau în salon sâmbătă seara când sosi, aşa că Andrey putu să asiste la întâlnirea dintre ea şi Charles.

Celia exclamă, roşind:

— Charles, dragul meu, nu mă aşteptam să te găsesc aici! Am crezut că eşti în Scoţia! Peter mi-a scris, nu-i aşa Peter?

— Da, Charles era plecat când ţi-am scris, dar s-a întors pe neaşteptate, fără a ne spune.

— Ce surpriză frumoasă!

Andrey era convinsă că această Celia juca teatru, că ştia prea bine tot adevărul. Ştia că vărul ei nu fusese plecat de la castel. Impresia aceasta i-a fost confirmată de uimirea, de data asta autentică, atunci când a văzut-o pe ea. Nu ştia, chiar nu ştia de prezenţa ei aici, şi se manifestă într-un mod cu totul diferit de cum reacţionase văzându-l pe Charles, schimbându-se la faţă, căpătând un aer confuz.

Desigur, a acceptat-o politicos după ce s-a asigurat că Andrey urma să plece, ba chiar a devenit afabilă.

După-masă, a fost chiar amuzantă, sau s-a străduit să fie.

Era îmbrăcată într-o rochie foarte frumoasă, îşi schimbase coafura, chipul îi strălucea.

Andrey observă cum o privea Charles şi simţi chiar gelozie pentru care se dispreţui teribil, dar asta nu făcu lucrurile mai bune.

Era o seară minunată, şi după cină, Charles şi Celia ieşiră la plimbare prin grădină. Vivien nu putea merge din cauza gleznei, aşa că Peter şi Andrey rămaseră cu ea.

Andrey se surprinse privind mai mult decât ar fi trebuit pe fereastră, prin care vedea siluetele celor doi plimbându-se, lucru care o consola într-o oarecare măsură pentru că nu-i scăpa din priviri, dar deodată nu-i mai văzu

şi se simţi brusc indispusă.

Vivien începu să caşte şi Peter îi sugeră c-ar trebui să meargă la culcare.

— Sunt cam obosită, recunoscu ea. Vii şi tu, Andrey?

Andrey nu avu cum să se sustragă şi o însoţi.

Le spuse celor doi noapte bună şi se duse dezolată în camera ei, dar nu se culcă. Stătu tot în faţa ferestrei, sperând să-i vadă întorcându-se. Stelele străluceau pe cer şi nu putea decât să-şi amintească cu o strângere de inimă seara în care ea şi Charles stătuseră aproape unul de celălalt pe iarbă, sub aceleaşi stele.

Miresmele grădinii pătrunseră pe fereastră şi ei i se păru intolerabil să stea în acea cameră, în timp ce el se plimba sub stele cu altă femeie.

Era o noapte pentru dragoste, iar ea se simţea singură şi dezolată.

Îşi prinse capul în mâini şi realiză disperată:

— Dumnezeule, sunt îndrăgostită de el! Ce mă fac? Nu mai pot rămâne aici. Trebuie să plec imediat. Îşi scoase cufărul de sub pat şi începu să strângă lucrurile cu frenezie, dar tocmai atunci auzi glasurile celor doi, stinse lumina şi se duse la fereastră

Da, se aflau acolo, sub geamul ei, le auzea vocile, deşi nu înţelegea ce spuneau, nici nu-i vedea. Aşteptă încordată cu inima strânsă… apoi văzu lumina de la o ţigară aprinsă, apoi încă una şi cei doi apărură sub lumina felinarelor.

Se retrase de la fereastră. Nu voia să audă ce vorbeau, nu-i plăcea să tragă cu urechea; cu toate acestea, surprinse vorbele lui: „sunt atât de fericit, dragă” rostite cu o blândeţe şi pasiune pe care n-o mai auzise.

* * *

Celia rămase a doua zi în pat pretextând o durere de cap, aşa că Andrey n-o mai văzu înainte de plecare. Sentimentele ei erau atât de amestecate şi se simţea agitată, cum nu mai fusese de mult, dar dorinţa de a pleca domina. Trebuia să plece cât mai repede de pe aceste locuri, să scape. Abia aştepta să audă claxonul maşinii care

urma s-o ducă la gară.

Pe Charles abia îl mai văzu. I se păru chiar c-o evită, dar putea fi doar o impresie. Iar când îl văzu, îl cercetă cu privirea dornică să afle ce-l făcuse să rostească acele vorbe, cu o seară în urmă. Era evident că ajunsese la o înţelegere cu Celia; în privinţa naturii acestei înţelegeri, nu avea nicio îndoială. Toată ziua aşteptase să audă anunţul căsătoriei lor.

Numai dacă ar fi putut pleca mai repede! Voia să se ascundă într-un colţ, să moară acolo; nu putea face acest lucru pentru că trebuia să fie la fel pentru toţi cei care o cunoşteau, să nu se vadă nicio schimbare.

Cu jumătate de oră înainte de plecare, urcă din nou în cameră să-şi pună ultimele lucruri în bagaj. Când coborî îl găsi pe Charles care o aştepta pe prima treaptă a scării.

— A, Andrey, începu el. Voiam să-mi iau rămas-bun, trebuie să plec. Peter te va conduce la gară.

— Da, ştiu.

— În acest caz drum bun, Andrey, zise el întinzându-i mâna. Apoi se întoarse şi plecă, iar ea se gândi că era ultima oară că-l vedea.

Se duse să-şi ia rămas-bun de la Vivien, care nu se putea încă ridica din pat din cauza gleznei umflate. Tocmai atunci apăru şi Peter să-i spună că sosise maşina.

Când urcă în tren, Andrey îşi spuse că nu putea face altceva decât să-l uite. O dată ce-l va uita, pentru nimic în lume nu se va mai întoarce pe aceste meleaguri.

Va depăşi oare acest moment al dragostei? Va reuşi să-l uite? apoi îşi spuse că va putea trece şi peste această încercare a vieţii, cu puţină voinţă. Va începe prin a refuza să se gândească la el. Deschise o carte şi începu să citească. Dar nu înţelegea nimic; figura lui Charles îi apărea mereu în faţa ochilor. Curând renunţă să mai citească şi lăsă cartea în poală, cu toate gândurile îndreptate spre el. Retrăi acele momente minunate pe care le petrecuseră împreună sub cerul plin de stele când el renunţase la platoşa de cinism şi aroganţă, când îi apăruse ca încarnarea romantismului.

Era atât de cufundată în vise, încât nici nu ştiu când trenul opri la Newcastle. Schimbă trenul, se urcă în vagonul de dormit, se culcă şi iarăşi imaginea lui îi reveni obsesiv în minte.

Nu-l putea uita, nu avea cum să-i ia gândul de la el. Se încurajă că doar în noaptea aceea îşi va mai permite să se gândească la el. De a doua zi va începe din nou munca, îşi va relua viaţa obişnuită. De a doua zi şi-l va scoate definitiv din minte.

* * *

Se strădui din greu să-şi respecte promisiunea. La un moment dat, îşi spuse că avusese noroc, un noroc venit din afară chiar la momentul în care avea cea mai mare nevoie de el. I se atribuise un contract important; să se ocupe de decorarea unei case foarte mari, care fusese împărţită în cinci apartamente, iar ei îi revenea sarcina alegerii mobilierului şi a decoraţiilor interioare. Era ceea ce-i plăcea cel mai mult şi-i absorbea energiile peste zi; în fiecare seară îşi făcuse program ca şi în weekenduri, tocmai pentru a nu avea timp să se gândească la el.

Se întorsese la Londra de două săptămâni deja şi parcă începuse să se simtă mai bine când primi un telefon neaşteptat la birou. Era Celia.

— Aş putea vorbi cu miss Lawrence?

— Chiar eu sunt, zise Andrey care răspunsese cu totul întâmplător la telefon.

— O, Andrey, sunt Celia Pendleton, aş vrea să te văd. Am putea lua masa împreună astăzi?

— Din păcate nu, Celia; ce-aş putea face pentru tine? Se gândise desigur că îi cerea ajutorul profesional. Ai putea veni la biroul meu?

— Nu, aş fi prefera să luăm masa împreună. Ştii, aş vrea să discutăm o problemă personală şi parcă este mai plăcut s-o facem în timpul mesei, nu? în ce zi crezi că poţi fi liberă pentru mine?

— Poate mâine? zise Andrey.

— Grozav! exclamă Celia. Ne putem întâlni la ora unu la Claridge? Abia aştept să te văd! La revedere până

atunci.

Andrey simţi că starea de linişte atât de fragilă, abia creată, fusese din nou spulberată. Nu avea chef să ia masa cu Celia, dar telefonul ei neaşteptat o puse pe gânduri şi de ce nu, îi stârni curiozitatea. Apoi, începu să se dojenească. Nu voia să afle nimic despre el. Nu voia să discute despre el. Şi dacă nu despre el voia Celia să discute, ce avea de vorbit cu ea?

Nu putea decât să aştepte.

Era teribil de agitată a doua zi când porni spre Claridge. Celia, care sosise deja, o salută cu cordialitate.

— Bem ceva înainte de masă? o întrebă. Ce-ai dori? Un Martini?

Numai după ce începură să mănânce, Celia îi spuse:

— Nu eşti curioasă să afli de ce am venit să discut cu tine? Poate ţi se va părea ciudat că vorbesc despre acest lucru. Nu ştiu dacă m-ai iertat pentru felul în care ţi-am vorbit când ne-am cunoscut…

Andrey murmură că acum nu mai conta, că nu avea ce să ierte şi Celia continuă:

— Ştii, când te-am văzut prima oară mi-ai părut teribil de vanitoasă, de orgolioasă… te rog să nu fii ofensată, dar cred că este mai bine să fiu onestă cu tine. Am crezut că ne dispreţuieşti pe toţi, pe mine în mod deosebit pentru că sunt una din acele tinere bogate care pierd vremea; deşi eu numai bogată nu sunt. Recunosc că nu fac nimic…

— Nu pot să cred că ţi-am făcut această impresie, o întrerupse Andrey. Te înşeli, n-am gândit astfel niciun moment.

— Acum ştiu că n-a fost aşa, dar încercam să-ţi explic de ce m-am purtat aşa atunci cu tine. Iar acum vreau să ajung la adevăratul motiv pentru care mă aflu aici; este vărul meu Charles.

Andrey îşi încleştă mâinile.

— S-a întâmplat ceva ciudat, continuă Celia. Nu ştiu dacă Vivien ţi-a spus, dar se pare că el a aflat că Peter nu prea doreşte să moştenească Coburn. Nu ştiu cum s-a

întâmplat acest lucru, dacă Peter i s-a confesat a făcut o mare nebunie ştiind ce simte Charles pentru acest castel.

Am ştiut cu toţii că Peter este moştenitorul, că el nu se va căsători niciodată, şi această revelaţie l-a descumpănit total. Charles s-a înfuriat şi i-a spus ceva de genul:

— Dacă nu ţi-l doreşti nici nu-l vei avea. Mă voi căsători şi o să-ţi pară rău când o să vezi că voi avea copiii mei, care te vor lăsa fără castel. Ştii cum este Charles când se înfurie.

— Foarte interesant, zise Andrey, dar nu văd ce amestec aş avea eu… este o problemă de familie.

— Voi ajunge imediat şi la asta. Acum, Charles este decis să se însoare, doar pentru a-l sfida pe Peter şi desigur cea aleasă sunt eu.

Andrey îşi muşcă buzele până la sânge.

— Şi te vei căsători cu el?

— Dumnezeule, nu! Charles îmi este drag pentru că-l cunosc dintotdeauna, şi-mi este devotat. Iar eu sunt singura femeie de care s-a îndrăgostit vreodată. Dar de aici şi până la căsătoria cu el… nu cred că-ţi poţi imagina ce înseamnă să fii soţia lui Charles! Ar fi un iad! Este un bărbat prea dur, prea arogant, egoist, insuportabil. Soţia ar fi pentru el un fel de sclavă.

— În acest caz… şi mai ales dacă se însoară doar pentru a-l dezmoşteni pe Peter…

— Aşadar, nu te uimeşte că l-am refuzat?

— Nicidecum, dar tot nu înţeleg cum de mă implici pe mine în această chestiune.

— O să-ţi spun pentru că pe lista de femei cu care s-ar putea căsători, urmezi tu.

— Eu! exclamă Andrey simţind cum roşeşte.

— Da, tu! De fapt, nu mă surprinde. Charles cunoaşte foarte puţine femei. Mi s-a părut cinstit să te previn, pentru că el va face să sune cererea în căsătorie foarte plauzibil. Îţi va spune că te iubeşte şi aşa mai departe… Dar totul nu va fi decât o minciună. El detestă, de fapt, toate femeile, în afară de mine. Pe mine mă iubeşte. Şi

tocmai pentru că te-am judecat greşit la început, am vrut să te previn. Refuză-l, ca să nu fii nefericită tot restul vieţii.

— Nu cred că domnul Pendleton va ajunge vreodată să mă ceară de soţie, zise Andrey.

— Ba da, o va face, crede-mă. Va fi foarte plauzibil, dar să fii convinsă că nu te iubeşte. Nu are consideraţie faţă de tine, te consideră un nimic şi-ţi va face viaţa iad. Este convins că abia aştepţi să te ceară de soţie.

— Adevărat? zise Andrey. Şi de unde a ajuns la această impresie?

— Nu ştiu decât că atunci când l-am refuzat, mi-a spus: în acest caz, norocoasa va fi Andrey Lawrence, abia aşteaptă!

Andrey se despărţi cam indignată de Celia. Cum îndrăznise Charles să vorbească astfel despre ea?

Îi era cam greu să discearnă ce se afla în spatele vorbelor Celiei, cât era adevăr şi cât minciună.

Petrecu o noapte confuză, pentru ca a doua zi, când ajunse la birou, să afle că fusese sunată de un domn Pendleton. Se gândi că probabil fusese Peter, apoi îşi aminti spusele lui Charles că nu suporta Londra.

De aceea, când sună telefonul din nou şi ridică receptorul nu-i veni să creadă când auzi vocea lui Charles.

— Andrey, am ajuns în dimineaţa asta cu vagonul de dormit şi voi rămâne câteva zile aici, deşi ştii ce gândesc despre Londra. Cu toate acestea, aş vrea să te rog să iei masa cu mine în seara asta.

Ce ar fi putut spune? Se gândise la el toată noaptea şi ajunsese la concluzia că era mai nimerit să-l refuze. Dar când îi auzise glasul parcă uitase decizia luată.

— Da, mi-ar plăcea să iau masa cu tine.

— Splendid! exclamă el. Unde ai vrea să mergi? Eu nu prea cunosc Londra.

— Tu ce fel de restaurant ţi-ai dori?

— Unul liniştit, unde se poate mânca decent.

— Cunosc un restaurant numit Philippe, unde mâncarea este destul de bună… sugeră ea.

— Perfect. Este în cartea de telefon? Voi face

rezervare. La ora opt este bine? Te-aş putea lua de acasă?

— Nu te deranja, ne putem întâlni acolo.

— Te rog, Andrey, vreau să vin să te iau de acasă. Îmi dai adresa?

— Sigur.

— Bine, vin să te iau la şapte şi jumătate.

Andrey închise telefonul şi rămase descumpănită. Celia avusese dreptate, ar fi trebuit să refuze invitaţia lui. Nu, poate era mai bine să se vadă cu el şi să-i refuze cererea în căsătorie.

Plecă mai devreme de la birou şi cumpără un buchet superb de crizanteme, care să înveselească apartamentul în care locuia.

Charles trebuia s-o vadă pe ea, dar şi mediul în care trăia în cea mai favorabilă lumină, aşa că după ce aranjă apartamentul făcu baie, se îmbrăcă şi se machie cu grijă. Îmbrăcase o rochie pe care el n-o mai văzuse. O rochie în care se simţise bine şi în care fusese fericită, cu care avusese întotdeauna succes.

După ce termină toate acestea, scoase două pahare şi o sticlă de sherry, apoi se aşeză să-l aştepte.

Înainte de ora stabilită, soneria o vesti că se afla deja în holul casei.

Îl conduse în salon.

— Ce apartament plăcut ai! exclamă Charles imediat ce intră. Cu toate că eşti la etaj, ai o privelişte minunată.

— Mulţumesc, Charles. Doreşti un sherry?

Începu să-i toarne în pahar, dar mâna îi tremura atât de tare că vărsă o bună parte.

— Ce face Vivien? îl întrebă.

— Cine? A, Vivien? Este bine, presupun. Da, este chiar foarte bine şi-ţi trimite dragostea ei. De fapt, nu este chiar aşa pentru că nu ştia că vin la Londra, dar Vivien este bine, te asigur. La fel şi Peter; sunt foarte încântaţi de mutarea în noua lor casă.

Charles se ridică şi începu să străbată încăperea cu paşi mari.

Mi-aş fi dorit să nu se ridice, îşi spuse Andrey. De ce

oare este aşa de agitat? Ce este cu el? Nu l-am mai văzut în starea asta. De obicei este enervant de calm.

Charles se duse din nou la fereastră, nu zise nimic câteva minute, apoi se întoarse brusc spre ea, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva.

— Andrey… începu. Ar trebui să mergem ca să ajungem la opt la restaurant.

Vorbele lui, deşi fără mare importanţă, îi alungară încordarea.

— Imediat, să-mi iau haina, zise ea.

Se întoarse gata îmbrăcată şi ieşiră. Ea chemă liftul, care era unul foarte încet dar şi îngust. Intră înaintea lui în lift şi Charles apăsă pe parter.

Liftul începu să coboare când deodată, între etaje, se opri şi se stinse lumina.

— Dumnezeule, exclamă Andrey. Întotdeauna mi-a fost teamă să rămân în lift. Ai o brichetă? începu să apese butoanele liftului, dar în zadar.

— Întunericul acesta este o binecuvântare divină, zise el deodată pe un ton cu totul diferit de cel ştiut de ea. Îl simţi mai aproape, apoi simţi braţele lui pe umeri. Începu să murmure: Andrey, te iubesc. De mult am vrut să-ţi spun că m-am îndrăgostit de tine, dar n-am avut curajul s-o fac pe lumină. Andrey, te iubesc, te ador… eşti totul pentru mine. Spune-mi, te rog, că am o şansă. Spune-mi, iubita mea, nu mă face să aştept. Charles nu-şi dădea seama că din cauza încordării o strângea cam tare de umeri.

— Mă doare! exclamă ea.

El îi eliberă umerii, dar îi luă mâinile în palmele lui mari.

— Andrey? şopti.

În clipa aceea, uitând complet de avertismentele Celiei, se apropie de el, Charles o prinse în braţe şi începu s-o sărute cu pasiune.

În acel moment, se auziră strigăte de la parter.

— Cineva a uitat uşile deschise la lift!… la naiba, trebuie să urcăm pe scări…

Charles apăsă pe al cincilea buton şi ajunseră din nou la etajul ei.

— Tu ai făcut asta? îl întrebă, atunci când îi deschise uşile invitând-o să iasă.

— Să fii sigură! îi răspunse el fericit.

Se întoarseră în apartamentul ei şi de data asta politeţea dispăru. Charles îşi aruncă haina chiar de la întăre, o strânse la piept şi începu s-o sărute. Ea se împotrivi formal la început, amintindu-şi ce-i spusese Celia, apoi se abandonă braţelor lui.

Curând, el se opri, n-o mai sărută, ci o strânse la piept.

— Dacă-ai şti de când am vrut să fac asta! îi mărturisi. De când visez clipa asta, dar nu mi-am imaginat niciodată că realitatea ar putea fi mai frumoasă decât visul. Spune-mi, Andrey, mă iubeşti aşa cum te iubesc?

— Îmi este greu să-ţi răspund, spuse ea. Până acum, cred că te-am urât mai mult ca pe oricine altcineva.

El căpătă o mină de copil afectat.

— Să înţeleg că nu mă iubeşti?

— Nu-mi dau seama, acum sunt un pic uluită.

Charles o sărută din nou.

— Acum ştii? o întrebă din nou, privind în ochii ei mari.

Ea încuviinţă.

— Se pare că da.

— Şi te vei mărita cu mine?

Cuvintele pline de ură ale Celiei îi răsunară din nou în urechi.

— O, nu, asta, nu! strigă.

— De ce nu, Andrey? De ce nu te măriţi cu mine, dacă mă iubeşti?

— Charles, tu nu-ţi doreşti căsătoria. Ştiu doar că vrei să te răzbuni pe Peter. Nu, nu vreau să mă mărit cu tine.

El o privi uimit, afectat de refuzul ei.

— Asta este explicaţia? Ce ţi-a intrat în cap? Ce spui despre Peter?

În loc să-i răspundă, ea izbucni în plâns.

Charles îngenunche în faţa ei. Ea îşi acoperise faţa cu mâinile. El îi murmura vorbe de încurajare şi de dragoste:

— Iubita mea, ce s-a întâmplat? Ce te-a afectat? Ce te tulbură?

Ea nu vru să-i spună la început, dar el insistă şi Andrey îi povesti despre masa luată cu Celia şi ceea ce-i spusese aceasta.

— De data asta, Celia a întrecut măsura! strigă el, după ce o lăsă să termine ce avea de spus.

— Vrei să spui că n-ai cerut-o în căsătorie?

— Niciodată! Dar citesc în ochii tăi îndoiala; a reuşit să te învenineze împotriva mea. N-ar fi trebuit s-o crezi… cum ai putut s-o crezi, Andrey? Şi acum observ că nu eşti prea convinsă… Charles părea foarte ofensat. Nu în ea ar fi trebuit să ai încredere, ci în mine. Nu înţelegi care a fost scopul ei? Nu vezi că ţi-a spus doar minciuni? Nu-ţi este evident c-a vrut să ne despartă definitiv?

Charles se ridicase din genunchi şi începuse să străbată încăperea cu paşi mari.

Andrey l-ar fi vrut aşa cum fusese cu câteva clipe înainte, dulce, bun, blând, voia să se afle încă o dată în braţele lui.

— Te rog să stăm jos şi să-mi explici totul de la început, zise ea încet.

— Nu, o opri el. Cum să mă poţi iubi dacă ai crezut ce ţi-a spus despre mine? Ce înseamnă dragostea fără încredere?

— Nu înţelegi, murmură Andrey. Nu înţelegi că am făcut tot posibilul să nu mă îndrăgostesc?

— Dar de ce, Andrey?

— Pentru că n-am vrut să mă îndrăgostesc de tine.

— De ce nu, Andrey? insistă el.

— Pentru că nu mi-am imaginat că există o speranţă să mă iubeşti şi tu.

— O, draga mea, şopti Charles strângând-o la piept. Numai dacă ai şti cât am luptat şi eu împotriva sentimentelor mele! O prinse în braţe, o strânse la pieptul

său şi o sărută.

Nu mai puteau să evite să se înţeleagă acum. Toate îndoielile şi neînţelegerile se spulberară, pe măsură ce el îi explică totul.

Era evident că singura vinovată de situaţia creată era Celia.

— Nu vreau să mă înţelegi greşit, dar a făcut un fel de obsesie pentru mine. Îmi era foarte dragă când era copil, dar pe măsură ce a crescut, am observat că era egoistă, că nu avea suflet. Aşa-zisa ei dragoste pentru mine n-o oprea de la alte aventuri sentimentale cu diverşi bărbaţi. Mi-a povestit toate aceste aventuri şi nu mi-a ascultat niciodată sfatul, deşi mi l-a cerut adesea… Iar acum, când a revenit la Coburn, eram decis să lămuresc situaţia o dată pentru totdeauna, pentru că mă hotărâsem să te cer de soţie, dar o să vorbim mai târziu despre asta… Ştiu că are o cunoştinţă pe domeniul meu care o informează asupra mişcărilor mele… ei bine, ne-am dus în grădină după acea cină, dacă îţi aminteşti, înainte de plecarea ta şi m-am hotărât să-i spun că m-am îndrăgostit de tine.

Ea a fost cea care a uşurat situaţia spunându-mi că a fost cerută în căsătorie de o cunoştinţă comună, un bărbat fermecător, de altfel. După aceea, mi-a fost şi mie mai uşor să-i spun despre tine, iar ea a fost de acord că am făcut o alegere bună. Pentru prima dată am crezut că pot avea o relaţie normala cu ea, ca între veri. I-am spus asta, de aceea nu înţeleg comportamentul ei. Acum înţeleg că ar fi făcut orice pentru a împiedica această căsătorie. De fapt, nu sunt prea sigur că se va căsători cu bărbatul despre care vorbea.

— Dar ce motiv ar avea să-ţi spună o minciună?

— Este unul din şiretlicurile ei; a mai încercat şi altele, dar nu au funcţionat, n-a reuşit să mă facă gelos. Nu poate accepta că nu mă însor cu ea nici în ruptul capului… de fapt, nici nu vreau s-o mai văd vreodată.

— Te rog, nu spune asta, îţi este rudă, începu Andrey. Totul este posibil în dragoste şi în război…

— Nu este aşa, o opri Charles. De data asta a întrecut măsura. Nu suport să ştiu că ţi-a făcut rău minţindu-te astfel. O strânse la piept şi o sărută cu pasiune. Vreau să te privesc, Andrey. Este adevărat? Dragostea ta este reală? Mai crezi ce ţi-a spus Celia?

— Nu, am înţeles că a avut un motiv să mă mintă… dar nu înţeleg cum mă poţi tu iubi? Mi s-a spus că eşti misogin, chiar tu ai spus că nu te vei căsători niciodată.

— Uram ideea de căsătorie. De copil mi-am jurat că nu mă voi căsători.

— De ce?

— Din cauza mamei mele vitrege, mama lui Peter. O uram, aşa cum n-am mai urât niciodată pe cineva. Cred că-ţi este greu să mă crezi ştiind că ţin mult la Peter, nu? Femeia asta şi-a bătut joc de tatăl meu. El a iubit-o cu tot sufletul, dar ea i-a călcat sufletul în picioare. N-a locuit niciodată la Coburn şi l-a făcut şi pe el să trăiască departe de castel, să-şi neglijeze responsabilităţile. Au trăit în Italia. Femeia asta n-a ştiut decât să-l facă să piardă totul în favoarea ei. De asta nici Vivien nu mi-a plăcut deloc la început. Nu era vina ei, dar semăna cu acea femeie, nu ştiu precis în ce privinţă, poate ochii, părul, mersul îmi aminteau de ea. Am fost disperat că istoria se va repeta. Dar după ce am cunoscut-o mai bine pe Vivien, am realizat că indiferent cum ar fi, îl iubeşte pe Peter.

Asta am vrut să aflu când am invitat-o la castel prima oară, de Crăciun. Am vrut să mă conving că îl iubeşte. Iar tu ai avut impresia că n-am vrut decât s-o umilesc.

— Ştiu, zise ea şi-mi este ruşine de felul în care am gândit atunci. Dar nu înţeleg cum ai ajuns să te îndrăgosteşti de mine.

— Nu înţelegi? El îi zâmbi cu afecţiune. Nu poţi, frumuseţe cu ochii verzi? Bine, îţi voi mărturisi eu. Nu caracterul tău frumos m-a atras la început deşi ţi-am admirat curajul, inteligenţa. Dar trebuie să mărturisesc că m-au vrăjit ochii tăi frumoşi, cei mai frumoşi ochi din lume, zâmbetul tău, părul tău minunat, gropiţa din obraz… caracterul ţi l-am admirat după aceea. Acum te iubesc

pentru tot ceea ce reprezinţi, dar atunci m-am îndrăgostit doar de ochii tăi frumoşi…

— Dar parcă spuneai că ai vrut să te împotriveşti dragostei pentru mine…

— Aşa este. M-am gândit că nu trebuie să mă las cucerit cum a făcut bietul meu tată!

— Iar eu te consideram un bărbat detestabil!

— Pe măsură ce trecea timpul, am realizat primejdia. De asta am plecat când am aflat că vii la Vivien, nu aveam încredere în mine. M-am întors în seara aceea nu pentru că aş fi avut ceva special de făcut sau că m-aş fi plictisit pe furtună în casa de pe plajă, ci pentru că simţeam nevoia de a fi cu tine…

Andrey oftă fericită.

— Am fost atât de afectată, de mâhnită, în timpul acelei furtuni… de ce nu mi-ai spus nimic înainte de a pleca de la castel?

— Erau multe lucruri pe care trebuia să le clarific înainte… eram îngrijorat din cauza lui Peter; am crezut că va fi dezamăgit dacă mă voi căsători. Nu pot să-ţi spun ce mare uşurare a fost să aflu că el şi Vivien preferă să nu aibă domeniul. Dar am crezut în timpul acesta că tu ştii care-mi sunt sentimentele pentru tine.

— De ce nu te-ai manifestat?

— Pentru că nu lămurisem lucrurile cu Celia. Voiam să-i spun totul foarte clar chiar eu, să nu afle de la alţii. N-am vrut desigur s-o rănesc. Acum mă înţelegi?

Da, acum îl înţelegea şi-l iubea şi mai mult văzând cât era de altruist. Începea să descopere că este sensibil faţă de problemele altora.

— Da, dar ai lăsat să treacă două săptămâni! îi reproşă ea.

— Da, am avut o gripă puternică şi am stat în pat.

— O dragul meu! Ar fi trebuit să-mi spui! Peter şi Vivien au ştiut de dragostea pe care mi-o purtai?

El scutură din cap.

— Nu le-am spus nimic deocamdată, dar cred că vor fi foarte fericiţi. Te iubesc amândoi din tot sufletul.

— Voi fi o soţie bună, promise ea cu toată seriozitatea.

— Iar eu voi încerca tot restul vieţii să te fac fericită, să fiu demn de tine, răspunse el. Andrey, când te vei mărita cu mine?

Ea ezită o clipă, apoi spuse:

— Mai trebuie să aşteptăm?

El scutură din cap.

— Ne căsătorim imediat ce obţin licenţa?

— Da, iubitule.

Sfârşit